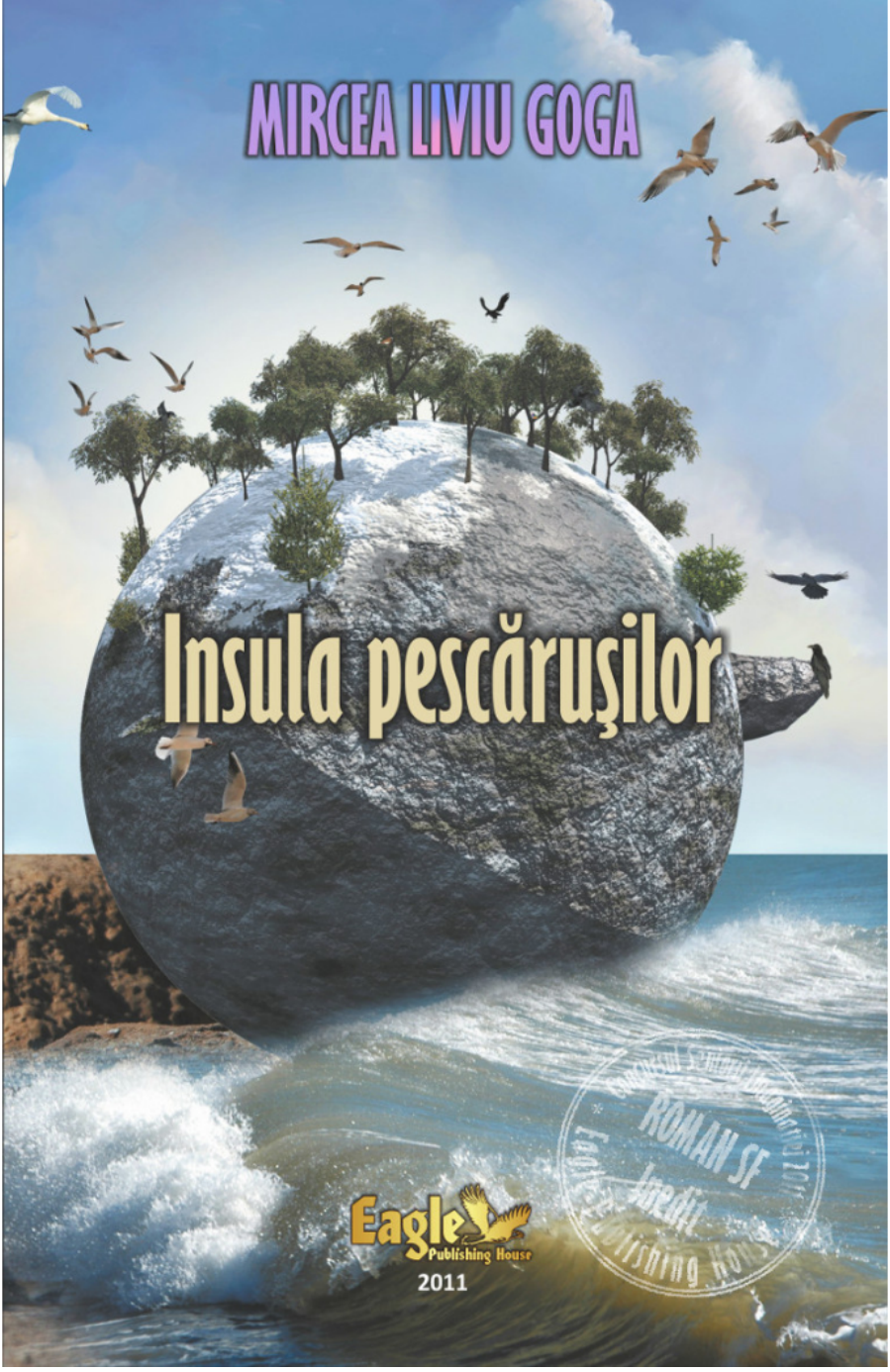
MIRCEA LIVIU GOGA
Insula pescărușilor
ROMAN SF
Eagle
Publishing House
2011

Mircea Liviu Goga

Insula pescăruşilor

Roman

Editura Eagle
2011

Insula de Mircea Liviu Goga – roman selecţionat în Concursul **Seniorii Imaginaţiei 2011**
Concursul tematic anual de romane SF/F **Seniorii Imaginaţiei** este iniţiat de **Mugur Cornilă** şi administrat de către **Editura Eagle** şi **Societatea Română de Science Fiction.**

Notă: personajele şi evenimentele descrise în această carte sunt fictive şi vor fi tratate ca atare.

Colecţia **Eagle MassMasters** – Science Fiction .

Copyright © Mircea Liviu Goga.
Copyright © Eagle Publishing House pentru ediţia 2011.
Toate drepturile de reproducere, integral sau parţial, prin orice mijloace, sunt rezervate.
Drepturile au fost intermediate prin BestsellerAgency > Patrimonial Rights, Bucureşti 2011
www.bestselleragency.com / office@bestselleragency.com

www.edituraeagle.ro
Distribuţie internaţională: Eagle Distribution / a division of Eagle Creative Associates S.R.L.
*Colecţia **Eagle MassMasters*** este un concept Editura Eagle (MC).

Eagle Publishing House
Editor: Mugur Petronius Cornilă
Coperta colecţiei: Cristian Homeucă
Ilustraţia: Dreamstime

ISBN: 978-606-8315-26-3

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Cărtile **Eagle Publishing House** pot fi achiziţionate prin librăria Amazon.com din Statele Unite sau Canada şi de la **Amazon.co.uk, Amazon.de** şi **Amazon.fr** din Europa, în format print sau/şi versiunea electronică pentru utilitarul Kindle.

Elefant.ro este distribuitor exclusiv pentru România a versiunii print şi detailist pentru versiunea electronică (Mobi sau Epub)

Cărţile electronice ale **Eagle Publishing House** pot fi găsite şi în reţelele **Barnes & Noble**, **Google Books**, **Reader Store** (ebookstore.sony.com) ş.a.

Românii din diaspora pot accesa secţiunea internaţională **Eagle BookStore** de la **www.imaginastore.com**

Versiunile electronice ale cărţilor Eagle pot fi cumpărate şi de la **www.imaginastore.com**

Mă aflu pe Insulă.

În faţa mea, valuri verzui, abia mişcate de adierea caldă. Sub cerul albastru închis, aproape fără urmă de nor, oceanul se întinde până la orizont. Un orizont care nu există în mod real. O iluzie optică. Încet, afli că toate lucrurile numite de om nu sunt altceva decât iluzii.

Plaja, de un galben aţâţător, percutant. Un galben viu, care îţi înfioară imaginaţia. Stau pe scaunul rabatabil iar în spate, la vreo două sute de metri, se află casa.

E casa în care m-am născut şi am copilărit.

În realitatea voastră, casa nu mai există. A fost demolată demult, ca să facă loc unor blocuri anoste. Nici casa nu era - nu este - cine ştie ce. Două cămăruţe, o pivniţă, o anexă şi o bucătărie. Plus o grămadă de amintiri - pentru voi, probabil, naive. Aşa cum sunt toate amintirile prea personale. O simbolistică greu de pătruns pentru neiniţiaţi îmbibă fiecare colţişor. Acoperişul de tablă trebuie din nou reparat - aşa era şi atunci, trebuia mereu reparat. Din loc în loc, ploile şi vântul răzuiseră tencuiala, şi muşcaseră nasurile micilor amoraşi de gips de deasupra ferestrelor cu tocărie din lemn de brad. Pe atunci în ţara asta (ţara aceea...) nimeni nu auzise de termopan.

Lângă casă, bunicul. Ciopleşte pe un butuc o coadă nouă pentru un târnăcop. În bucătărie, tuşa Gherghina şi bunica îşi fac de lucru, ca odinioară. Ca odată, demult, când trăiau. Nu-i miră peisajul insolit, plantele ecuatoriale, adierea ce poartă peste insulă mirosul sărat al oceanului. I-am făcut astfel încât să nu-i mire nimic din lucrurile pe care le văd acum, dar nu le-au cunoscut niciodată.

În spatele casei, terenul începe să urce. Dincolo de vârfurile pădurii se zăreşte un pisc multicolor. Doar trei sute de metri peste nivelul apei. Şi mai departe, dincolo de pisc, terenul coboară lin până la ţărmul opus al insulei. Acolo de unde se întinde un noian de ape către orizontul de un albastru electric. Aparent un alt orizont, dar, de fapt, acelaşi. Un orizont rotund care înconjoară, din toate părţile, insula. O iluzie înconjurând iluzii.

Mă aflu pe Insulă.

E singurul petec de uscat pe această planetă. O să întrebaţi: care planetă? O să trebuiască să recunosc: habar n-am.

Nici nu vreau să-mi dau silinţa să aflu. Poate fi una care se roteşte în jurul stelei Mira Ceti. Sau a unei stele care n-a primit decât un număr oarecare într-un catalog stelar oarecare. Sau a alteia, niciodată numerotată. Dar poate fi chiar Pământul. Aşa cum arăta în urmă cu mai bine de patru miliarde de ani, înainte ca un corp ceresc de mărimea planetei Marte să-l

lovească amestecându-i viscerele. A ieşit Pământul pe care-l ştiţi, plus Luna.

A ieşit Pământul pe care *credeţi* că-l ştiţi. De fapt, nu există nimic care să fie aşa cum vă închipuiţi voi. Nici Pământ, nici Galaxie, nici Univers. Nimic nu poate să vă demonstreze că realitatea mai *este* când vă întoarceţi la ea cu spatele. Poate cu asta ar fi trebuit să încep. Da, cu asta. Cu întrebarea: ce este realitatea? Iar răspunsul e dificil, foarte dificil. E ca şi când, ştiind numerele de la pantofii miresei şi mirelui, ţi s-ar cere să spui câţi ani are naşul. În cele mai intime rosturi ale sale, realitatea nu e decât ficţiune.

Vă mărturisesc că nu ştiu exact ce este realitatea. Ştiu însă precis ce nu este. De pildă, nu este nimic din ce vi se pare că vedeţi când deschideţi ochii. Iluzia obiectelor înconjurătoare vă e oferită de un flux de impulsuri nervoase; nu vedeţi lumina, nu aveţi cum. Ea doar produce un efect pe retină, iar acel efect e tradus de nervii optici în impulsuri pe care le poate înţelege limbajul intern al creierului. Tot astfel auzul, mirosul sau pipăitul. Corespondenţa dintre impulsurile pe care vi le oferă simţurile au creat, de-a lungul milioanelor de generaţii de fiinţe vii, cutume şi relaţii pe care le consideraţi inteligibile. Existenţa universului devine astfel o conjuraţie. Lemnul se simte dator să ardă în sobă, apa să fie constituită din doi atomi de hidrogen şi unul de oxigen, miezul stelelor să creeze heliu. Tot astfel, pe baza unor concilieri amiabile, distanţele au devenit distanţe, iar timpul - timp. Pentru că, în realitatea, dacă vreţi, transcendentă, nu există nici distanţe, nici timp.

Gândiţi-vă. Spunem că universul s-a născut în urmă cu 15 miliarde de ani. Care ani? Cu cât viteza unui corp se apropie de viteza luminii, cu atât timpul încetineşte. Cu cât scrutăm mai adânc universul, cu atât viteza de deplasare a corpurilor din ce în ce mai îndepărtate creşte. Undeva, pe frontul de expansiune, viteza devine maximă. Dar nu numai acel front se deplasează faţă de noi cu viteza luminii, ci şi reciproca e adevărată. Atunci, ce fel de timp există aici sau acolo? La viteza luminii, timpul devine zero. Însăşi timpul interior al fotonului este zero. Din punctul lui de vedere, între momentul când este emis şi momentul în care ajunge într-un loc oarecare nu trece nici un fel de timp. Recunosc că mi-e greu să explic. Şi-mi va fi şi mai greu să vă fac să pricepeţi. Trebuie *să vedeţi*, cumva, asta.

Şi o veţi face, mai devreme sau mai târziu. O va face şi câinele vostru. Şi vrăbiile. Şi şerpii.

Este însăşi Menirea. Altfel nu veţi putea participa niciodată la *indefinirea realităţii*.

Sunteţi obişnuiţi să vă naşteţi şi să muriţi. Iar între aceste extreme

vi se oferă o lume fixă, infinit de greu de modificat. Voi, pentru voi înşivă, mai schimbaţi câte ceva. Dar vremea meşteşugurilor a trecut. A modela fierul sau a manevra retorte, a visa rachete cu care să cuceriţi stelele şi a inventa psihologia abisală - da, aţi fost obişnuiţi aşa, dar nu se mai poate. Făcând aşa ceva nu sunteţi decât nişte mâţe crescute între dungi orizontale. O să vă spun mai târziu ce înseamnă asta.

Mă aflu pe Insulă. Aici, în mijlocul vieţii. Sau în mijlocul morţii, totuna. Dacă vă aduceţi aminte, o insulă e totdeauna o mandala, iar mandala e proiecţia teritoriului interior. Un punct viu în mijlocul uriaşului ocean al morţii.

Mă aflu pe o insulă, simultan în mijlocul vieţii şi în mijlocul morţii. Oarecum, postura pisicii lui Schrödinger. Totuşi, deschiderea cutiei nu va colapsa pisica într-una din cele două stări posibile.

Acesta e micul secret: nu există doar două stări. Dar despre asta mai târziu, altădată. Sau niciodată; depinde doar de voi.

...stau pe malul de aur al insulei mele, iar un secret (de data asta oarecum personal) e că-l aştept pe Arthur.

Duşmanul meu, Arthur.

Prietenul meu, Arthur.

Omul care m-a înălţat către stele doar pentru ca, văzând că reuşesc, să încerce să mă distrugă.

Hm!

Pot să vă duc cât mai aproape de înţelegere doar dacă vă povestesc cum am ajuns aici. Am timp nelimitat.

Lucrurile care nu există sunt întotdeauna nelimitate.

Capitolul 1

Am promis (am promis?...) că nu voi da nume reale şi mă voi ţine de cuvânt. Colindam seara barurile bătrânului Bucureşti hrănindu-ne cu pizza şi discuţii folositoare despre particulele elementare, despre oraşele secrete ale incaşilor sau despre situaţia curvelor de pe centura oraşului. Eram trei, aidoma Crailor de Curte Veche dintr-un roman de demult; n-aveam în noi nici pe Dumnezeu, nici pe diavol. Eram curaţi, deschişi, pătrunzători. Eram, mai ales, tineri şi studenţi – fiecare la o altă facultate, lucru care, după cum veţi vedea, s-a dovedit important în final. Şi pentru că mi-am adus aminte de Craii de Curte Veche, să zicem că pe unul dintre prietenii mei îl chema Paşadia. Avea părinţii saşi – era, altfel spus, pe jumătate neamţ; blond până spre alb, cu părul mătăsos până către pufos. Ochii, evident albaştri, te fixau cu o privire moale, de visător incorigibil. O faţă prelungă, ovală şi un caracter cretin. Taciturn în mod obişnuit, devenea volubil de la a treia bere, iar a cincea îl făcea chiar exuberant.

Era student la Arte Plastice şi, în momentele de calmă reverie ce ne cuprindeau uneori în separeul unei bodegi rău famate, începea să povestească despre pictori celebri şi despre modul în care aceştia s-au pricopsit cu nemurirea lor. Umblam noaptea prin cele mai ciudate cârciumi şi baruri, pătrunzându-ne de atmosfera lor uşor ireală, uneori nostalgică, alteori cu pretenţii de fiţe.

Al treilea ocupant al meselor noastre poate fi numit Pirgu. Un grobian, totuşi, rasat; porcos fără a deveni ridicol, student la Istorie şi în acelaşi timp la Psihologie (îl numeam Marele Idiot pentru asta) şi genul de petrecăreţ cu două ştoarfe pe genunchi. Originile sale se pierdeau într-o stufoasă arhitectură genealogică de care flăcăul se simţea destul de mândru. În găleata trecutului familiei se zbăteau chiar şi câţiva boieri – sufocaţi, din păcate, de plevuşcă rurală sau adunată din vechile mahalale bucureştene.

Eu aş putea să mă numesc Pantazi, altfel nu mi-ar mai rămâne să aleg decât identitatea autorului acelui roman fascinant - şi n-am nici un motiv s-o uzurp.

Formam, noi trei, una dintre cele mai ciudate găşti din Bucureşti. Ne uneau, în egală măsură, momentele de înălţare spirituală şi cele de cea mai proastă calitate. Aşa cum a fost, de pildă, momentul în care la masa noastră a apărut pentru prima dată Arthur.

Evident, nu-l cheamă Arthur. L-am numit aşa având şi de data asta

în minte un oarecare model. Mă gândeam la Rimbaud, poetul ştrengar, cel care a schimbat poezia lumii, după care s-a plictisit de asta şi a devenit inginer. Aşa mi s-a părut atunci, în seara aia, cel pe care îl voi numi mai departe Arthur.

Stătea la o masă alăturată, în penumbră. L-am privit curios de câteva ori, dar părea distrat şi inofensiv. Noi ne încinsesem după trei sau patru rânduri de beri şi vorbeam destul de tare, punând poate şi prea mult preţ pe cuvintele rostite care ne făceau să ne simţim superiori şi profunzi. Paşadia făcea apologia decadenţei în artă şi fremăta explicându-ne motivaţiile sale interioare:

— Gândiţi-vă că, de fapt, tot ce numim artă nu exprimă împlinirile umanităţii; mai degrabă neîmplinirile ei. Luaţi un roman, citiţi-l; ce veţi găsi acolo? Doar lucruri despre care autorul visează că ar putea fi, dar în realitate nu vor fi niciodată. Toată literatura este evazionism; tot ce e artă este evadare din tiparele monotoniei vieţii. Sau, hai, luaţi un tablou: este el o reprezentare exactă a realităţii?

— Ah, *mio caro*! – îl întărâta Pirgu. Păi, ştie şi o găină că arta e expresia viziunii artistului. Sigur că nu e un adevăr. Cum dracu' să fie un adevăr? Ce, tu când pictezi, o iei fotografic? Interpretezi, nenicule! Dacă vrei să faci cerul verde, îl faci verde şi pretinzi că asta-i viziunea ta asupra cerului. Dar poate minţi, poate l-ai pictat beat şi nu ţi-a ieşit culoarea. Pe urmă o scalzi, poţi să zici ceva?

— Fals, fals, fals! – se enerva Paşadia. Arta exprimă adevărul, dar un adevăr interior, nu neapărat accesibil altora. Tocmai asta încearcă artistul să spună: că ştie şi un alt fel de-a vedea un lucru. Dar nu despre asta vorbeam. Ziceam că oricâte moduri ar găsi artistul să reprezinte realitatea, el nu face realitate. El face altceva. Nu minte, nu neapărat. Are acolo etalat un adevăr, un fel de-a vedea care constituie un adevăr. Dar e un adevăr care nu schimbă lucrurile.

— Ar trebui să le schimbe? – făcea, fals nevinovat, Pirgu. Mie mi se par destul de reuşite. Pst, ia uite-acolo, în colţ, la gagica aia, ce să mai schimbi la ea, că are tot ce-i trebuie!

— Las-o dracu – interveneam eu, temându-mă de scandal. Nu e singură.

— A, nici una nu e singură – dădea a lehamite din mână Pirgu. Asta nu contează. De altfel, dragul meu – se răsucea spre Paşadia – nu ai impresia că arta asta cu care ne-ai înnebunit astă-seară nu e decât un bagaj de neîmpliniri *defulate*?

— Tocmai. Evazionismul...

— Lasă, nu mă refer la evazionism. Mie mi se pare o defulare

sexuală.

— Ce? – se mira Paşadia. Sexuală? Hm. Adică...

— Am prins ideea – tresăream, aruncând o privire către personajul de la masa vecină care părea să tragă cu urechea. Arta ca deviaţie a sexualităţii...

— Dacă vrei – rostea, nonşalant, Pirgu. Mai precis, un fel de fundătură a libidoului...

— La câte curve te lauzi c-ai avut, tu n-ai ce dracu' să mai defulezi. De-aia o să fii artist când mi-oi vedea eu ceafa – i-o trântea Paşadia.

— Dragul mei – i-o întorcea Pirgu, eu voi ieşi din facultate istoric...

— Isteric, nene! – chicotea Paşadia.

— A fi istoric – nu-l lua în seamă Pirgu – nu presupune să faci istoria, ci doar s-o înţelegi. Asta-i diferenţa dintre noi, băieţel! Tu ieşi de la Arte Plastice şi nu te vei înţelege nici pe tine, dar vei face, totuşi, arte plastice. Aşa! Dacă nu vei eşua cumva ca profesor de desen într-o şcoală primară, la câteva sute de kilometri de Capitala scumpei noastre patrii. Vorbeşti de realitate fără să ştii măcar care-i aia. O să te trezeşti cu ea bătând în geam: să te văd, o să-i poţi face verde cerul?

— Ha, ha! – mă pufnea râsul. Aici te-a cam avut!

Trebuie să recunosc că mă satisfăceau clipele în care învingea Pirgu. Era acea mâncărime pe care o au, probabil, mulţi când văd un spectacol bun: să strige, de-ai dracu' „ei, şi?" descumpănind actorii. Pe de altă parte, îl simpatizam pe Paşadia, aşa că, trecând peste clipa de amuzament, am zis:

— Pace, băieţi! Ala-bala-portocala. Tu! - arătasem spre Pirgu.

— Eu, ce?

— Dai berea următoare.

— De ce eu?

— De-aia, că aşa a ieşit numărătoarea.

— Hai, mă, nu fi zgârcit – prindea glas Paşadia care se calma repede. Nu mai strânge bani la ciorap, că vine sfârşitul lumii şi nu te-alegi cu nimic.

— Aşa crezi, – pufnea Pirgu – că vine sfârşitu' lumii? Păi, atunci lasă arta, că tot n-o să mai apuci să te afirmi; cât mai e?

— Hei, la naiba– îi opream. Mai bem ceva, sau nu?

— Poate cafea – mormăia Paşadia. Nu mă simt prea bine, am arsuri.

— Eu mă duc să mă piş – ne anunţa Pirgu. Mai vine careva, sau trebuie să mi-o ţin tot singur?

— Hai sictir! – se supăra Paşadia. Nu vrei mai bine să mi-o duci şi

pe-a mea?

Pirgu se ridica cu greutate, se întindea zgomotos.

— Hai, pa! Mai trec pe-aici!

— Te mai aşteptăm – îngâna Paşadia.

După doar un minut, se ridica şi el, explicând:

— Mă duc să văd. Dacă a căzut în veceu, trebuie să tragă cineva apa.

Rămăsesem singur.

...Atunci, personajul de la masa vecină s-a ridicat încet şi s-a apropiat de mine.

— Bună seara. V-am văzut de multe ori pe-aici. Câteodată v-am şi auzit.

Ceea ce spusese suna decent şi prevenitor, aşa că mi-am înăbuşit o remarcă acidă.

— Pot să mă aşez o clipă? Doar până vin ceilalţi.

Am ridicat din umeri.

— Aşa. Student la fizică atomică. Îţi plac paradoxurile. Vrei să pătrunzi acolo unde nimeni n-a reuşit s-o facă. Ei, ştiu mulţi ca tine...

N-am comentat.

— Sunt un fel de consilier, chiar la voi la facultate...

Am devenit atent. Asta suna periculos şi mă obliga, oarecum, să arăt mai amabil.

— Ah! – am exclamat. La noi la...?

— Da, da. Dar nu-ţi face probleme. Vin des pe aici şi-mi place gaşca voastră. Sunteţi plini de idei, mai puţin în clipele când vă certaţi. De fapt, chiar şi atunci. Îţi place să zbori?

Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam la o asemenea întrebare. Dar m-am repliat destul de repede, cât să continui să par inteligent.

— -Eu nu...hm, de fapt, la ce fel de zbor vă referiţi?

Îi vorbeam la persoana a treia plural pe baza impresiei că era mai în vârstă decât mine, chiar dacă nu cu mult. Pe de altă parte, individul părea să emane un aer de înţelepciune uşor tenebroasă care te făcea, instinctiv, să-l respecţi.

— Da – a zis. Ai răspuns corect cu această nouă întrebare. Ai citit „Pescăruşul Jonathan Livingston”?

— Nu.

— Ai acolo răspunsul final. Caută cartea. O găseşti tradusă şi pe net.

— Pescăruşul...?

— ...Jonathan Livingston. A, să-ţi dau o carte de vizită. Când vrei să vorbim, sună-mă. Poţi să-mi laşi un mail; citesc corespondenţa, dar n-am timp să rămân on line. O seară bună!

Mi-a întins o mână surprinzător de viguroasă pe care i-am strâns-o aproape din reflex. Apoi a alunecat ca o umbră către ieşirea din local şi a dispărut.

— Ce faci mutra asta, am zis că dau berea, n-ai comandat?

Era vocea lui Pirgu.

— Nu mai beau...

Ciudata întâlnire mă trezise din starea leguminoasă în care mă complăcusem până atunci.

— Nici tu? Ptiu! Să vă ia dracu' pe-amândoi! Uite cu cine am ajuns eu să bat cârciumile! Am renunţat să mă duc la un chef ca să mă pot întâlni cu voi!

Îl auzeam, dar continuam să mă gândesc aiurea.

— Pe tine ce te-a învăţat? – am murmurat, uitându-mă pierdut, prin geam, către negura nopţii.

— Cine?

Mă privea uimit, fără să priceapă.

— Istoria, Mare Idiot. Eşti, printre altele, student la istorie. Ce te-a învăţat istoria? Şi să nu răspunzi: „că se repetă".

— Istoria? Ha, ha, ha! Ei, te-ai trezit din pileală şi faci pe deşteptul? Nu, sigur că nu se repetă, băieţaş. Problema e pusă fals. Istoria nu se repetă niciodată. *Omul se repetă.*

— Nu-i totuna? Omul face istoria.

— Şi e făcut de ea. Da. Dar repetarea are legătură doar cu condiţia umană. La scara universului nu se repetă nimic. După cum poţi observa, viaţa a apărut doar odată, nu de mii de ori. Azi nu mai apare. Dinozaurii au fost doar odată. Şi doar o singură maimuţă s-a transformat în om.

— Poate greşeşti. Sper să greşeşti.

Pirgu mă privea dezaprobator.

— Speri? De ce? Repetiţia e mama învăţăturii, aşa crezi? Cu alte cuvinte, avem nevoie de câteva războaie mondiale ca să învăţăm că n-are sens un război mondial. Avem nevoie de sute de dictaturi ca să înţelegem că dictatura nu duce la nimic bun. Crimele trebuie repetate cu simţ de răspundere până când înţelegem că nu sunt necesare?

— Da, reţin. Eşti un mare militant pentru pace între dobitoace. Dar nu la repetiţii de-astea mă refeream.

— Da' de care?

— Am...uite, cum să zic...dar dacă ai fi o variantă a ta? Într-o variantă anume a istoriei. E un alt fel de repetiţie, la care am început să mă gândesc de la un timp...

— Aha! Parcă tu mi-ai povestit de universurile alea multiple?

— Da, teoria lui Everett. Dar e cam exagerat să crezi că pentru orice eveniment din univers acesta se desparte în diferite universuri posibile. Trebuie, simt eu că trebuie să existe nişte restricţii.

— Fire călăuzitoare – a rostit grav Pirgu.

— Da. Ah, da. Un soi de poveşti logice. Posibilităţile se reduc de fapt la acelea care pot funcţiona logic.

Prin 1957, un oarecare Hugh Everett, aflat pe atunci la Institutul de Studii Avansate de la Princeton a publicat un articol în care propunea o interpretare diferită a anumitor evenimente cuantice. Interpretarea deja „clasică" de la Copenhaga, a lui Niels Bohr, consideră obiectele cuantice ca fiind aflate în ceea ce savanţii numesc *superpoziţie*, adică o stare oarecum indefinită a acestora. În clipa observării, ele „colapsează" într-una dintre stările posibile - practic, în funcţie de ce doreşti să măsori la ele. Everett vede lucrurile altfel. El consideră că obiectul cuantic (particula, mai pe înţeles) se află simultan în toate stările posibile, iar instrumentul nostru de măsură alege, pur şi simplu, una din variantele de manifestare. Acest lucru presupune că există o multitudine de universuri paralele conţinând celelalte stări; pentru orice eveniment cuantic există mai multe variante ale viitorului, din care noi conştientizăm una singură. Astfel, întregul univers vizibil e rezultatul unei imense bifurcaţii de evenimente, celelalte ramuri existând şi ele, concomitent, şi formând tot atâtea universuri paralele. Iar evenimentele continuă să se ramifice exponenţial, cu fiecare clipă...

— Dar nu pot fi valabile toate opţiunile. Probabil există un minim, un prag pentru a crea universuri paralele. Evenimentele prea mărunte se recufundă în valul din care se nasc, iar rezultatul lor asupra valului e insesizabil.

— Şi? – m-a grăbit Pirgu.

— Doar evenimentele importante reuşesc să capete o realitate proprie. Atunci despart existenţa în diferite posibilităţi care vor evolua separat. E la fel în viaţa fiecăruia dintre noi. Există momente cruciale în care, conştient sau nu, trebuie să alegi. În clipa următoare, viitorul universului s-a despicat în două variante (sau mai multe), fiecare urmând să reprezinte consecinţa uneia dintre opţiuni.

— Ai tu un gând – a mârâit Pirgu. Te-a speriat ceva? Ai văzut vreo fantomă?

M-am scuturat ca de un fior prevestitor.

— Aveam un vecin la masa aia.

— L-am văzut. Ţi s-a părut ciudat?

— Mai rău – am mărturisit. Am avut senzaţia că îl cunosc. Că îl ştiu chiar foarte bine, cu toate că, sunt sigur, nu l-am cunoscut niciodată.

— A mai fost pe-aici, mie aşa mi s-a părut.

— N-am spus că nu l-am mai văzut.

Se întorcea Paşadia. Arăta rău.

— Ai fost băiat cuminte, ai vomat tot? – l-a luat în primire Pirgu.

— Du-te dracu'. Cred că am mâncat vreo aiureală.

— Cu susan sau cu mac?

— Sau am răcit, m-a tras curentul – nu l-a luat în seamă Paşadia.

— Păi – a rânjit Pirgu – dacă te laşi şi tu tras de oricine! Ori te pomeneşti că iar ai dormit desculţ! Nu ţi-am spus, băieţaş, că nu-i bine să-ţi dai jos ghetele când te sui în pat? Şi, la urma urmei, ce-i dai zor că ţi-e rău? Uită-te în jurul tău. Cui dracu-i e bine în ziua de azi?

— Comandă-ţi un ceai – l-am sfătuit. Poate e ceva de la fiere. Ceaiul calmează.

Fruntea lui Paşadia se descreţi şi mă privi iluminat.

— Ei, da, asta ar merge. Băiete! – s-a apucat să strige după chelner. Vii, te rog, puţin?

— Tu? – a făcut către mine Pirgu. Ah, cafea – m-a citit. Bag de seamă că doar eu mai combat pe-aici. Băiete!

Chelnerul a apărut din spatele unei coloane.

— Eu bere, el cafea şi el ceai – a arătat pe rând către mine şi către Paşadia.

— Ceaiul cu gheaţă? – a ţinut să afle chelnerul.

— Nu, cald – a precizat Paşadia. Ce naiba, – s-a întors spre noi – e destul de frig afară.

— Hai, că te scuzăm, n-ai grijă – l-a liniştit Pirgu. Să ne întoarcem deci la oiţele noastre. Vorbeam despre evenimente şi legături.

— Amoroase, că tu la astea te pricepi – l-a taxat imediat Paşadia.

— Da, dar nu acum. Acum vorbeam de altceva, băieţel. Treburi serioase. Uite, vezi – s-a întors spre mine – îmi place istoria pentru că trecutul e plin de enigme. Aseară vorbeam de ai noştri venerabili strămoşi daci şi de cetăţile lor subterane stranii despre care toată lumea se preface că nu există. Sunt însă fotografiile din satelit, ţi-am zis. Pe de altă parte, nici nu se ştie precis dacă subteranele alea aparţin dacilor sau unui alt popor, mult mai vechi. N-a intrat nimeni în ele, niciodată. Două sute de kilometri pătraţi de subterane în care nimeni nu şi-a vârât nasul până azi. Şi toate astea, în plin centru al Europei! Pe de altă parte, pentru a înţelege viaţa

oamenilor de atunci, a o reconstitui dintr-o mână de artefacte, trebuie să nu fii doar un istoric idiot care aplică ce-a citit. Oamenii nu s-au schimbat fundamental în ultimii zece mii de ani. Deci, pentru a-i înţelege pe cei de-atunci, pot să încerc să aplic psihologia modernă.

— Şi faci două facultăţi deodată, ceea ce înseamnă că nu eşti în toate facultăţile...

— Da, pe ambele, căci istoria e o curvă pe care trebuie să ştii cum s-o iei ca să ţi se dezvăluie.

— Zise Pirgu, marele curvar – a bufnit Paşadia dispreţuitor.

— Pari invidios – a remarcat Pirgu.

— Dar nu ţi se pare – am încercat să schimb puţin subiectul şi să ocolesc cearta care părea pe cale să înceapă – că anumite evenimente sau întâmplări din istorie nu sunt datorate unui singur ins, fie şi genial?

— Păi, da – a admis Pirgu. Nu vreau să cad în plasa aia marxistă şi să spun că marile mase fac, de fapt, istoria, dar e adevărat că multe descoperiri plutesc, ca să zic aşa, în aer în anumite epoci. Totul e să fii primul care pune mâna pe ele. Cred că *toată* lumea unei epoci a descoperit focul şi *toată* lumea altei epoci a descoperit roata.

— Indienii sud-americani n-o ştiau – a dat din umeri Paşadia.

— Ba da – l-a contrazis Pirgu. Dar n-o foloseau. S-au descoperit mici artefacte care aveau rotiţe, mai ales jucării. Dar n-o foloseau.

— Psihologia aia a ta ce spune? – l-a zgândărit Paşadia. De ce naiba n-o foloseau?

— Concret, nu ştie nimeni. Pot propune ceva, dar nu e neapărat un răspuns exact. Hai să presupunem că ideea de roată nu putea avea aplicaţii practice pentru că era considerată sacră.

— Ei! – Chiar aşa? – l-a luat în zeflemea Paşadia.

— Nu e imposibil – am zis. Dacii ştiau să scrie, dar nu scriau orice şi oricum, pentru că scrierea era sacră.

— Mai precis, scrierea constituia un procedeu magic. Aztecii şi mayaşii măsurau timpul în cicluri cosmice. Roţi ale timpului, altfel spus. Poate că roata, fiind aplicată ideii de timp, devenea un element magic care nu putea fi profanat prin aplicaţii practice. Ah, voilá!

Chelnerul adusese comanda. Paşadia a sorbit repede jumătate din ceaşca de ceai. Pirgu – jumătate din sticla de bere. Eu am gustat puţin din cafea. Era slabă rău dar, fără zahăr mult, chiar aducea puţin a cafea.

— Există – a râgâit Pirgu, transportat – şi alte lucruri interesante, de acest gen, în istorie. Mă refer la momente în care se declanşează evenimente în lanţ, ca o epidemie. Anul 1848 şi revoluţiile burgheze. Războaiele mondiale. Apoi anul 1989 şi revoluţiile anticomuniste. În sfârşit, anul 2011

şi revoluţiile în lanţ din ţările arabe. Evenimente sociale care apar ca rezultat direct al dorinţelor marilor mulţimi. Aici poţi aplica psihologia mulţimilor, cea fundamentată de Gustav le Bon, dar asta o faci abia în clipa în care evenimentele au deja loc. Ar fi interesant de aflat care sunt factorii declanşatori. Şi de ce *acum* şi nu mâine, sau peste 30 de ani?

Am tresărit. Gândul m-a purtat deodată departe, ca pe un vârf de munte.

— Ar fi ceva...

— Ce? – a clipit Paşadia.

M-am scuturat.

— Hai să vă povestesc.

Îmi aduc clar aminte ce anume le-am povestit în seara aceea. Asta poate pentru că a fost primul eveniment dintr-un şir al naibii de lung de evenimente care m-a adus aici, unde mă aflu acum. Le-am povestit de statistici şi de faptul că gândul poate modifica probabilităţile. Că s-au făcut experienţe privind telekinezia şi telepatia; că s-a demonstrat ştiinţific posibilitatea ca, în condiţiile concentrării mai multor inşi, rezultatele să se amplifice şi probabilităţile s-o ia razna. Că totul se leagă de noile paradigme ale fizicii cuantice în care conştiinţa se află la egalitate cu materia în crearea realităţii comune. Le-am spus o mulţime de noutăţi pe care, când m-am încins, le-am sublimat în două votci mari; Paşadia mă asculta fals indiferent, cum făcea mereu când discuţiile se distanţau de artă, iar Pirgu grohăia aprobator şi chirăia la chelner.

În mod ciudat, dar nu întâmplător (în Univers nu e nimic întâmplător), într-o altă parte a Bucureştiului, într-un local ceva mai fiţos, o oarecare Mariana (nu e numele ei real, evident) sărbătorea confirmarea sa în funcţia de redactor al binecunoscutului post de televiziune RART (aţi ghicit deja, nici acest nume nu e real).

Dar despre asta, mai târziu.

Evident, în seara aia, odată ajuns la gazda mea, m-am prăbuşit în pat fără să mă mai gândesc la nimic. Am adormit destul de repede, iar noaptea m-am trezit o singură dată ca să mă duc la baie, unde am făcut de toate dar n-am vomat.

Spre ziuă am visat ceva. Parcă zburam. Undeva, deasupra mea, se boltea un cer senin şi vast. Sub mine se întindea un covor des de nori. Nu ştiam cine sunt, dar mi se părea că mă aflu călare pe un asemenea nor şi că străbăteam înfrigurat văzduhul, căutând un ţinut iluzoriu şi drag…

A doua zi s-a scurs anost: trei cursuri şi două seminarii. După amiază m-am regăsit în camera mea în faţa calculatorului şi am căutat „Pescăruşul Jonathan Livingston”. L-am găsit în vreo trei traduceri diferite

şi n-am stat să aleg, am deschis-o pe prima. A durat un ceas să-l citesc. Trebuie să recunosc că povestea m-a marcat. La o adică, stai şi te întrebi: ce poate face mintea, în ce măsură reuşeşte să stăpânească şi să coordoneze materia?

Pentru a răspunde ar trebui să înţelegem exact ce e mintea şi ce e materia. Mie, unuia, mi-a luat destul timp să mă lămuresc. Probabil aşa a trebuit. Asta mă duce cu gândul la experimentele alchimice sau la trezirea lui Kundalini. Sunt, cred, două variante ale unuia şi aceluiaşi tip de trezire. În orice caz, Marea Operă Alchimică se poate realiza pe două căi. Prima e cea obişnuită, în care alchimistul trudeşte ani nenumăraţi pitrocind, sfărâmând şi distilând materia până reuşeşte să-i slăbească „realitatea", s-o facă să capete proprietăţi imposibile în mod normal. Apar în retortele acestuia elemente asemănătoare aurului, argintului sau cuprului (numite aur alchimic, argint alchimic sau cupru alchimic) care n-au de-a face cu metalele pe care le cunoaştem decât într-o foarte mică măsură. Apa ce spală retortele capătă proprietăţi curative şi e susceptibilă să-i prelungească viaţa alchimistului care o va bea zilnic cu sute sau poate cu mii de ani. În final, rezultatul e Oul Alchimic sau Piatra Filosofală, capabilă de transmutaţii instantanee. De-a lungul întregului proces şi în fiinţa alchimistului se petrece o transmutaţie. Brusc sau în etape, are loc „trezirea", ridicarea conştiinţei pe o treaptă superioară de existenţă. Alchimistul se pomeneşte treaz într-o lume de adormiţi. Practic, conştiinţa face un salt calitativ devenind altceva decât fusese înainte.

Desăvârşirea Marii Opere Alchimice presupune transformarea simultană a materiei şi a conştiinţei. E un concept diferit de ştiinţa noastră contemporană, lipsită de conştiinţă. Cucerirea tainelor materiei se desfăşoară concomitent cu activarea forţelor latente ale spiritului. Asta, spuneam, necesită mulţi ani sau zeci de ani. Dar odată ajuns la capăt, alchimistul descoperă că poate acum crea Piatra Filosofală în doar o săptămână de efort. Aceasta e cea de-a doua cale, cea scurtă, dar pe care n-o poţi descoperi şi înţelege decât urmând-o mai întâi pe cea lungă.

Trezirea lui Kundalini e un proces asemănător. Unul îndelungat, la umbra unui maestru răbdător şi tenace care îţi va veghea ucenicia de-a lungul anilor. Dar după trezire constaţi că paşii propriu-zişi pentru activarea acestei energii puteau fi realizaţi în doar câteva zile.

Acestea sunt ştiinţe ezoterice; din acest motiv, rezultatele lor nu se pot căpăta de-a gata. Aşa cum spunea odată Paşadia, asemenea experimente trebuie trăite, asumate, la fel cum artistul îşi asumă actul creaţiei. Ştiinţa oficială poate fi învăţată din cărţi: nimeni nu-ţi cere s-o trăieşti sau să ţi-o asumi. Deci, am revenit, ce poate face mintea şi în ce măsură stăpâneşte

materia?

Cursurile mele nu ofereau decât formule. Lecturasem, desigur, şi cărţi de frontieră care propuneau interpretări tulburătoare, dar era destul de greu să te descurci în hăţişul ipotezelor.

M-am gândit la chestiile astea toată seara şi am simţit nevoia să discut din nou cu băieţii, dar niciunul dintre ei nu s-a dovedit disponibil. Aflat sub impresia povestirii lui Richard Bach, am adormit greu, cu capul plin de întrebări fără răspuns.

Dimineaţa am fost la cursuri, iar când am ajuns în cartier m-am mai plimbat o vreme fără rost. Prin geamul unui cafe-bar mi s-a părut că-l zăresc pe Paşadia şi m-am mirat. Am intrat şi am constatat bucuros că era chiar el şi că stătea singur-singurel la o masă.

— Ce mică e lumea! – am exclamat şi m-am trântit pe un scaun, în faţa lui.

Paşadia a ridicat încet către mine o privire tulbure. Băuse destul de serios. Când m-a zărit, s-a înviorat.

— Hei! – a surâs. Ce bine-mi pare că te văd! Ieri am fost la cineva să lucrez. Am avut un model, au ieşit câteva schiţe drăguţe.

— Nuduri?

— Nu, mă, a rămas îmbrăcată. Deşi – a râs mânzeşte – nu mi-ar fi părut rău să se dezbrace puţin...

— Aşa, de amorul artei, nu?

— De amor, ce mai? Hai, că dau o votcă...

— Tu ia-ţi o cafea, eşti aproape beat. Mai ai puţin şi trebuie să te duc eu acasă.

— In Vino Veritas... – a ridicat el un deget.

— Poate că în vin, dar nu în votcă. Ce naiba cauţi la mine-n cartier?

— Vrei să-i chemi pe băieţi să mă bată că ţi-am călcat terenu'?

— Ai înnebunit. Bine, hai. Încă o votcă şi gata. Şi mă laşi să te ajut să ajungi acasă, OK?

Am strigat după fata care servea şi am făcut comanda. Puştoaica i-a aruncat lui Paşa o privire expresivă în care am descoperit gravată fraza „detest beţivanii". Tot din priviri am căutat şi eu s-o liniştesc: „lasă că am eu grijă de el". Ne-a adus alcoolul şi ni l-a trântit cu oarecare scârbă pe masă. Paşadia se pilise, dar simţise ceva din dialogul mut dintre mine şi fată; a aşteptat să rămânem doar noi şi a bufnit:

— Aşa credeţi, că sunt beat, că nu mai ştiu de mine? De data asta n-o să vomit, uite-aşa, de-al dracu'!

— Sssst, mai uşor, ce naiba, te faci de râs. Mai bine zi-i cu ce ocazie pe-aici. Sau n-a fost ocazie?

— Am fost cu cineva. A plecat adineaori. Vorbeam despre sculptura asta modernă şi mi s-a aprins o lampă uite-atât de mare! N-am mai fost bun de nimic, ăla n-a înţeles ce am şi-a plecat. Nu-i nimic, ne vedem noi mâine. Am aflat, mă, am aflat!

— Ce-ai aflat?

— De Brâncuşi. Am înţeles. A fost ceva orbitor, n-o să crezi, a fost o revelaţie...

A început să-şi rotească mâinile pe deasupra capului.

— Bine, linişteşte-te – i-am zis. Ia-o uşurel.

— De luni de zile mă-ntrebam – a mârâit. De luni întregi nu ştiam să-nţeleg. Ştii ce le spunea idioţilor, când era pe patul de moarte? Le zicea: „nici nu ştiţi voi ce vă las”! E un secret formidabil acolo! Am înţeles în sfârşit ce-i acolo! – a încheiat, meditativ, Paşadia.

— Unde, acolo?

— La Târgu Jiu – s-a uitat la mine mirat. Acolo, nu ţi-am spus?

Dacă-mi spusese, precis n-o făcuse verbal. Doar îşi închipuise.

— Ce naiba e la Târgu Jiu? – am dat din umeri.

— Un templu – a rostit dintr-o suflare.

— Şi ce legătură are asta cu Brâncuşi?

— Nu pricepi?

Paşadia a lovit cu palma-n masă, totuşi nu atât de tare încât să devenim centrul atenţiei.

— El a făcut templul!

Am stat şi m-am gândit puţin. N-a ieşit nimic.

— Ştii ce? Ia-o de la capăt şi explică-mi.

— De luni întregi mi-am tot pus întrebări despre asta. Ştii, Coloana, ansamblul...

— A. Colana Infinitului?

— Şi ea. Totul. Sergiu Al George – ştii cine-a fost? Filozofia culturii, pricepi? Şi sascri...sanchi...sanscritolog – a reuşit să pronunţe în cele din urmă. Ei, el a explicat sensul fiecărui element din cele trei pe care le recunoaşte prostimea...

— Care trei?

— Masa, Poarta, Coloana! Astea le ştiu toţi, nu?

— Şi nu-i aşa?

— Nu, fraiere! Mai e şi o Alee a Scaunelor. Într-o parte şi-n alta a Porţii Sărutului sunt şi două băncuţe de piatră. Ştiai?

— De aleea aia auzisem ceva. Dar nu face parte din...

Paşadia a sărit în sus ca ars:

— Toate fac parte, toate! Dacă n-ar avea rostul lor, de ce dracu’ s-ar

mai fi ostenit să le facă Brâncuşi?

— Nu ştiu. Tu ştii?

A răsuflat adânc.

— Ştiu. Şi abia-mi vine să cred.

— Atunci spune-mi, ce mai stai?

— Stau fiindcă...

A luat o gură zdravănă de votcă şi s-a şters cu mâneca tricoului de picăturile prelinse pe barbă.

— Sincer, nu ştiu cum să încep. E incredibil. Uite, – a părut să se hotărască - o să încep cu întrebările alea, de mi le-am pus. Spune şi tu, e normal?

— Ce?

— De ce naiba a început să construiască aliniamentu' ăla în grădina oraşului?

— Cred că aşa i s-a spus, nu? A fost comandat pentru grădină.

— Atunci, de ce *nu* l-a făcut în grădină? De ce a pus Coloana la mama dracu'? De ce nu le-a aliniat pe toate frumos una lângă alta?

Îmi stătea pe limbă să-l întreb „cui îi pasă?", dar m-am abţinut, să nu-l înfurii.

— Şi de ce – a continuat – nu le-a făcut de-a lungul Jiului? Poate că i-ar fi încăput. Grădina aia se întinde pe lângă Jiu şi e destul de lungă.

— Chiar – i-am cântat în strună. De ce?

— Hai să numărăm. Avem Masa Tăcerii, apoi Aleea Scaunelor, apoi Poarta Sărutului cu cele două băncuţe. Deja sunt trei elemente. Ce urmează?

— Coloana – am zis.

— Fals! Exact pe linia sculpturilor, între Poartă şi Coloană e o biserică.

— Probabil, au construit-o mai târziu.

— Iarăşi fals! Biserica a fost construită ulterior, dar pe locul ei se afla, pe vremea lui Brâncuşi, o bisericuţă de lemn. Brâncuşi a inclus-o în aliniament. Urmează, la mare distanţă, coloana. Câte elemente avem?

— Cinci.

— Cinci – şi asta nu e bine.

Paşadia începuse iar să gesticuleze.

— Stai – am zis. Calmează-te. De ce nu e bine?

— Dacă ai cunoaşte numerologie ai înţelege. Nu sunt *trei* elemente, ci mai multe. Dacă erau trei, puteam spune: sunt trei şi cu asta, basta. Dar apar deodată cinci, iar cinci, în numerologie, nu e un număr cu adevărat semnificativ.

— Are legătură numerologia asta cu Brâncuşi? Crezi că el ştia ce spui tu acum?

— Ho, ho! Arta lui s-a rupt de toate canoanele contemporanilor nu prin stilizare, cum cred unii. E o artă doar pentru iniţiaţi. Ştii pe cine l-a ales Brâncuşi drept model în viaţă? Pe yoghinul Milarepa, fraiere! În jurnalul său a scris: „dacă mă voi perfecţiona ca un ascet, voi pune stăpânire pe tainele materiei”.

— Hm! Uite că pe asta n-o ştiam.

— El n-a sculptat, a realizat *arhetipuri*. Ştii, trebuia să facă un templu în India şi l-a gândit în formă de ou; în el nu putea să încapă decât un singur om în poziţia ghemuit. Oul urma să aibă un mic orificiu şi doar o dată pe an, în ziua solstiţiului, o rază de soare trebuia să se poată strecura prin acel orificiu şi să lumineze interiorul oului.

— Hm! – am făcut eu iar.

Începuse să mă intereseze.

— În numerologie, după trei, număr ce reprezintă Treimea Sfântă, urmează şapte, numărul lui Dumnezeu. Şi celelalte numere au semnificaţie, dar nu una atât de profundă. Deci, ansamblul, dacă n-are trei elemente, trebuie să aibă şapte, nu?

— Cred, nu ştiu. Şi dacă are cinci?

— Aici e şiretenia – a râs Paşadia. Aparent, sunt cinci, pentru că aliniamentul se adresează omului. În numerologie, cinci este numărul care se ataşează ideii de om. Toate aceste numere au şi reprezentări geometrice. Cinci este echivalentul pentagramei.

— Atunci e clar – am zis.

— Nu e clar deloc. Ansamblul e, într-adevăr, adresat omului, dar exprimă un adevăr superior lui. Un adevăr transcendent. Gândeşte-te la Coloană. Noi spunem că urcă spre cer, dar e fals, ea coboară. Arborele cosmic e inversat, are rădăcinile în cer şi ramurile pe pământ. Puterea lui e trasă din cer şi fructificată aici.

— Şi-atunci, unde sunt celelalte două?

— Aliniamentul ăsta nu e pus la întâmplare. Dar nici nu ţine cont de punctele cardinale, ceea ce deja ne spune că nu astrele îi stabilesc ordinea interioară, pricepi? În schimb este, parcă întâmplător, aşezat perpendicular pe albia râului Jiu. De fapt, acolo şi începe, nu?

— Da, cu Masa Tăcerii.

— Da. Masa. Dar de ce să nu înceapă cu Coloana? S-ar putea citi invers drumul?

— Nu ştiu.

— Păi, frăţioare, sigur că nu. E un sens clar, n-ai cum să citeşti

invers drumul. E un drum, nu?

— Da, este – am admis.

— Ce fel de drum?

— Ştiu eu?

— E un drum iniţiatic, fraiere. Aici discutăm în simboluri. Totdeauna o iniţiere este reprezentată printr-un drum în lungul căruia apar diferite probe pe care Eroul trebuie să le treacă. O spun alţii, nu eu. Iar aliniamentul lui Brâncuşi a fost numit chiar de el Calea Eroilor. Ce părere ai?

— Interesant. Continuă.

— Acum, revin la Jiu. Jiul e un fel de timp universal. Ştii, totul curge, zicala aia. Dar iată că se întâmplă ceva nu doar în lungul lui. Nu în dimensiunea lui, ci perpendicular. Aceasta e iniţierea pe care ne-o propune Brâncuşi. Fiecare monument e un portal, o probă iniţiatică prin care trebuie să treci ca să mergi mai departe. Primul element al ansamblului e Jiul însuşi. E apa naşterii. Acest element pare invizibil în ansamblu tocmai fiindcă e prea evident. Toţi ne naştem.

— Poate ai dreptate. Dar tot nu sunt decât şase elemente.

— Ca să-l aflăm pe-al şaptelea trebuie să parcurgem aliniamentul. Înţelegerea e cheia, proba, pricepi? Hai să ne-ntrebăm la ce fel de iniţiere se referă Brâncuşi. Iniţierile Eleusice (Eleusine) ? Ale lui Mithra? Cele creştine? Avem noi şi o biserică în drum, dar desigur că Brâncuşi a ales-o doar pentru semnificaţia ei. Aceea de *credinţă*.

Paşadia a făcut o pauză scurtă golindu-şi paharul.

— Mai dă una şi-ţi spun mai departe.

— Cafea! – am rostit necruţător.

— Nu fi măgar. Nu aşa te porţi cu un prieten.

M-am gândit o clipă.

— Spune tot - şi jur că-ţi mai iau o votcă.

— Juri?

— Jur.

— Bine. Fii atent. Brâncuşi n-avea treabă cu diverse tipuri de iniţieri. El a vrut-o pe cea mai simplă şi mai răspândită. Cea esenţială. Aceasta e *viaţa*, amice.

Din fraier redevenisem amic. Ca să vezi, cum te poate schimba promisiunea unei porţii de votcă!

— Viaţa omului – a continuat Paşadia. Aliniamentul prezintă desfăşurarea unei vieţi omeneşti, dar una ideală, a Eroului care merge până la capăt, înţelegi? Un fel de viaţă a lui Făt Frumos, dacă vrei. De-acum lucrurile sunt simple. Masa are douăsprezece scaune în formă de clepsidră.

Fiecare scaun poate să reprezinte un an; ele exprimă un timp amorf, comun, un timp biologic dacă vrei, cei doisprezece ani ai copilăriei. Bine, mai înseamnă şi multe alte lucruri, citeşte şi tu. Apoi calea se împarte: scaune pe stânga şi pe dreapta, în lungul Aleii.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă conştientizarea sexului: o cale femeiască şi una bărbătească, pricepi? Cinci grupuri de câte trei scaune pătrate. Patru, în numerologie e semnul pământului. Şi sunt tot clepsidre, dar *forma* timpului s-a schimbat. Iar trei e semnul treimii; de aici începe cunoaşterea. Douăsprezece cu cinci sunt şaptesprezece ani. Al optsprezecelea e reprezentat de băncile de piatră. E momentul când calea femeiască şi cea bărbătească se adună iar.

— În Poarta Sărutului – am dat din cap a înţelegere deplină.

— De fapt Poarta e sentimentul dintre ei. Băiatul şi fata nu trec prin ea, o *fac*. Ţi-am mai spus, în transcendenţă lucrul făcut e numai lucrul trăit.

— Şi apoi?

— Apoi se iese din grădină. Grădina e reprezentarea Edenului, a Paradisului care se pierde după momentul iubirii carnale. Şi se merge mai departe. Unde?

— Cred că spre biserică – am şovăit.

— Şi până atunci?

— Străbaţi oraşul.

— Asta e! – a exclamat, triumfător, Paşadia. Acesta e al şaptelea element al drumului. Nu se observă pentru că se vede prea bine! Căi în dreapta şi în stânga, tentaţii de tot felul. Dar adevăratul Erou îşi urmează drumul. Atinge, la marginea oraşului, a civilizaţiei, *credinţa*. Apoi trece şi de aceasta şi are de străbătut un câmp pustiu – aşa era atunci, în vremea când a fost construit aliniamentul. Între timp oraşul a mai crescut. Dar ideea se păstrează: restul drumului se face de unul singur, până la atingerea nemuririi.

— Coloana înseamnă nemurirea?

— Sigur. E sinonimă cu simbolul ghirlandei în yoga: yoghinul o primeşte la sfârşitul iniţierii, confecţionată din şaisprezece elemente şi e numită ghirlanda cunoaşterii vieţilor trecute. Ai să vezi că şi Coloana lui Brâncuşi are tot şaisprezece romburi.

— Da, interesant. Acum încearcă să fii băiat cuminte, bea votca – uite, ţi-o aduce – şi mergem, da?

— Da... da!

A băut-o dintr-o suflare şi s-a ridicat.

— Înţelegi? E artă ezoterică. Un templu. Brâncuşi n-a făcut decât

artă ezoterică...

L-am scos în stradă şi l-am dus acasă cu autobuzul. L-am lăsat la intrare şi m-am întors. L-am sunat şi pe Pirgu, dar mi-a răspuns căsuţa vocală.

Seara am recitit „Pescăruşul Jonathan Livingston”. De câteva ori am ridicat ochii de pe ecran. Parcă urmăream zborul unui pescăruş fantomatic şi mă întrebam dacă există într-adevăr pescăruşi care ştiu să zboare prin piatră. În cele din urmă am hotărât că ori sunt prea obosit, ori începusem să mă ţicnesc.

Capitolul 2

În dimineaţa următoare mă învârteam fără rost, în pauza dintre două cursuri, în holul larg aflat în faţa coridorului care ducea către decanat, când o mână mi s-a aşezat pe umăr.

— Tinere, cauţi pe cineva?

M-am răsucit şi am dat cu ochii de Arthur.

— Poate chiar pe mine – a continuat, surâzând seducător. Pot presupune asta zărindu-ţi ochii care s-au luminat brusc, văzându-mă...

De unde naiba le scotea?

— Nu, nu chiar – m-am descoperit puţin intimidat – dar mă bucur că vă văd.

— Aseară n-aţi venit. Cârciuma aia pare goală fără voi, chiar când e plină de lume.

M-am decis s-o iau ca pe un compliment.

— Dar, hai – m-a împins uşor – hai în bar, vreau să-ţi ofer o cafea.

— Am curs – i-am răspuns.

— Cu Smărăndescu? Palavragiul ăla bătrân? Prea bine. Termini la unu?

— Presupun că da.

— Atunci te aştept la ieşire, tot aici, în bar, până atunci mai rezolv şi eu nişte probleme. Dar să vii, da?. Ai citit?

— Pescăruşul? Da, da, e o carte deosebită.

— O să vorbim despre asta. Hai, du-te, pauza se termină.

L-am lăsat în hol şi am urcat îngândurat către sala de curs. Ce naiba vrea de la mine acest individ? Părea inteligent, avea un fel de-a fi ce te făcea să-l respecţi involuntar, dar nu înţelegeam ce doreşte. E adevărat că, aparent, ne întâlnisem acolo întâmplător, însă nu prea credeam în întâmplare. Afirmase că era consilier la noi, la facultate, dar ce anume consilia şi pe cine, nu puteam să-mi închipui.

Da, ciudat individ.

În orele ce-au urmat am făcut tot ce-am putut să mi-l scot din minte şi să urmăresc expunerile. La finalul programului, seminarul de matematici speciale a părut că nu se mai sfârşeşte. Asistentul a ţinut morţiş să termine problema începută şi ne-a mai ţinut încă zece minute. Îl înjura în gând toată lumea. Presupun că-şi dădea şi el seama de asta, dar nu s-a sinchisit.

M-am dus în bar crezând că nu voi mai găsi pe nimeni, însă Arthur

încă mă aştepta.

— Mi s-a părut că vrei să-mi tragi clapa – a zâmbit el în clipa în care m-a zărit.

— Ne-a ţinut peste program.

— Mi-am dat seama. Vis-à-vis e un mic restaurant. Eşti invitatul meu.

— Nu-i prea mult?

Pornise spre intrare, dar s-a oprit mirat.

— Ce vrei să spui?

— Mă gândeam că abia v-am cunoscut. Mi se pare prea mult să accept o asemenea invitaţie.

— Prietene, eşti doar un student şi resursele tale financiare sunt, cred, destul de limitate. Pe de altă parte, eu am bani destui. Dar la ce-mi folosesc? N-am familie. Nu depinde nimeni de mine, cu excepţia unei mame pe care o vizitez lunar la ţară şi-i las suficient cât să se poată lăuda în tot satul că fiul ei are grijă de ea mai mult decât simte nevoia. Sigur, ar dori să mă vadă mai des – şi chiar mă vede, când îmi iau concediu. Ştii, în ziua de azi totul se plăteşte. Şi sunt dispus să plătesc pentru o discuţie care se anunţă interesantă.

Ieşisem din clădire. Afară, deşi nu era decât aprilie, căldura m-a învăluit şi m-a făcut să deschid complet fermoarul puloverului pe care-l purtam peste tricou.

— Asta nu înseamnă nimic – am replicat. E punctul dumneavoastră de vedere, dar poate că nu e şi al meu.

S-a oprit şi m-a măsurat lung.

— Nu vrei să vii?

— Ah, ba da, dar cu condiţia să adaug şi eu ceva la nota de plată. Fie şi simbolic.

A început să râdă.

— Eşti orgolios? Bine, de acord. Dai cafeaua de la sfârşit?

— Sigur. Poate şi o bere. Presupun că beţi bere.

Desigur, a băut şi bere. Dar nu înainte de a-mi oferi o masă de prânz al naibii de copioasă. Aşa cum nu prea obişnuiam; de obicei, masa principală o serveam seara - obicei prost, într-adevăr, însă de care nu găsisem niciodată motive să mă dezbar.

— Deci, o fabulă a zborului – a chicotit el când festinul a luat sfârşit şi am trecut la lucruri serioase, adică la băuturile alcoolice.

— O fabulă – am ripostat - care m-a şi enervat, dintr-un punct de vedere.

— Care?

— Apropierea de mitul lui Iisus. Acel moment în care pescăruşul se întoarce la ţărmul de pe care a plecat, să facă pe învăţătorul.

— Găseşti că nu e corect? Nu ţi se pare că atunci când ştii mai multe decât ceilalţi ai datoria morală de-ai învăţa şi pe alţii?

— Depinde. Poţi să te întrebi dacă merită. Sau poţi să nu te întrebi şi să încerci, aşa cum a făcut-o Iisus, şi să constaţi că poţi *schimba* două mii de ani de istorie, dar numai atât. Îi schimbi, nu-i faci mai buni.

— De ce te enervează mitul lui Iisus? – m-a oprit el.

— Nu mitul, ci modul în care noi am ajuns să-l interpretăm. Creştinismul presupune existenţa unei morale adiacente. Una pe care să ţi-o însuşeşti, să ţi-o asumi. Să mori pentru ea. Aşa-zisa credinţă a oamenilor e pur formală. Ei cultivă dogma, nu credinţa.

— Interesantă părere – a părut să mediteze Arthur. Deci, suntem în derivă?

— Nu. Eu cred că e mai rău. Ţara asta a luat-o pe un drum greşit. Din derivă s-ar mai putea îndrepta cursul. Toţi fac ce vor, iar apoi fug la popă să-i spovedească şi să li se ierte. Dar ce legătură mai există între biserică şi Dumnezeu? Între o instituţia a statului şi credinţă? Şapte zecimi dintre locuitori sunt oricând hoţi şi adesea ucigaşi, eu aşa cred. Totul începe cu ţăranul care mai ară un metru din pământul vecinului închipuindu-şi că astfel se va îmbogăţi. Continuă cu dobitocul care defrişează pădurea de pe dealul de deasupra casei sale şi, când dealul cade peste el şi-i dărâmă casa, cere ajutor guvernamental. Şi sfârşeşte cu „alesul poporului” care îşi plăteşte, pur şi simplu locul pe listele electorale, ca să-şi poată, ulterior, scoate banii însutit din mită, comisioane sau tot felul de afaceri jenante. Vi se pare că poporul ăsta e religios? Da, e religios, dar asta nu înseamnă că e şi credincios. Astea sunt lucruri diferite. Aici oricine face orice pentru bani. Inclusiv popii. Dar au, pe de altă parte, pretenţia să-şi avertizeze enoriaşii că banul e ochiul dracului. Între oameni neexistând o morală creştină, nu există niciun creştinism. E doar un ansamblu de dogme: Ai păcătuit? Fă o sută de mătănii şi-ţi trece!

— Bravo! – a început, înveselit, să aplaude Arthur. România, starea de fapt! Da, ai perfectă dreptate. Şi atunci, ce menţine coeziunea naţională?

— Ştiu eu? Un reflex al istoriei. Cândva făceam istorie, iar acum suntem făcuţi de ea. Pirgu vă poate spune mai mult.

— Hai să lăsăm asta. Revenim la Pescăruşul Jonathan. Chiar crezi că istoria nu se poate schimba?

— Tocmai am spus: ba da. Dar nu se poate face mai bună. Oamenii au calitatea asta de-a găsi în orice fel de credinţă motive să-şi transforme viaţa în iad unul altuia. Au fost cruciade în numele lui Iisus. A fost

inchiziţie. Iisus nu contează. Dacă nu apărea el, oamenii găseau un alt zeu. Sau alte motive. Esenţial e să omori, cui îi pasă motivele?

— Tristă părere. Dar lucidă – a admis Arthur. Şi atunci, ce propui?

— Eu? De ce eu? Nu există nimic de propus. Omul nu se poate schimba.

— În alte părţi ale lumii s-a întâmplat – m-a prevenit Arthur.

— Ca să schimbi omul nu trebuie să încerci să-l faci să vadă. Trebuie să-l convingi să vrea el însuşi asta. În alte părţi, poate că oamenii au vrut.

— Şi de ce să nu vrea şi aici?

— Întrebaţi-i!

Am chemat chelnerul şi am cerut cafea.

— Eşti rău, prietene Pantazi – a clătinat din cap Arthur. Ştiu, ştiu, vei spune: nu sunt rău, sunt doar realist. Totuşi, schimbarea trebuie să înceapă de undeva, nu crezi?

— Da, trebuie. Dar eu nu sunt pescăruşul Jonathan. Îmi place să zbor, totuşi nimeni nu m-a învăţat să zbor prin piatră sau să fiu oriunde aş dori să mă aflu. Fizica cuantică admite toate aceste posibilităţi, dar nu te învaţă cum s-o faci practic. De altfel, lucrurile astea ţin de metafizică, nu de fizică.

— Precis nu-i tot una? – m-a zgândărit Arthur.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit.

— Atunci, gândeşte-te. Noile descoperiri ale fizicii nu fac decât să valideze scrieri filozofice vechi de mii de ani. Ce primează: materia, sau conştiinţa? Tu ce crezi?

— Nu ştiu. Materialiştii spun: materia. Conştiinţa e un subprodus al acesteia. Idealiştii consideră primordială conştiinţa. Ideea de dumnezeu, creator al materiei.

— Tu ce spui?

— Eu nu sunt nici materialist, nici idealist. Tâmpenii inutile

— Sau întrebări puse greşit, prietene – a zâmbit cu înţelepciune Arthur. Am să-ţi spun un lucru pe care-l ştiu puţini: într-unul din caietele jurnalului său, Carl Gustav Jung a notat o idee care poate fi, dacă nu răspunsul final, cel puţin cheia către el: *dar dacă materia şi conştiinţa nu sunt decât două aspecte diferite ale unuia şi aceluiaşi fenomen*?

— Acelaşi fenomen?

— Acelaşi fenomen. De ce te miri? Există multe alte lucruri care aparent par diferite, dar sunt acelaşi lucru. De pildă, unda şi corpusculul, nu?

— Sau oul şi găina – am rostit cu cea mai serioasă mină posibilă.

Două stări diferite ale unui fenomen, fără îndoială, unic.

Ne-am privit o clipă şi n-am mai rezistat: am pufnit în râs amândoi. Când ne-am potolit, tot Arthur a fost cel care a considerat necesar să stoarcă ideea:

— Chiar ai dreptate. Privit de-a lungul timpului, şirul de găini şi ouă poate să pară traiectoria unei superfiinţe pe care am putea s-o numim „ougăină”. Există o vreme, potenţial, sub formă de ou; apoi particula ougăină colapsează în starea de găină...

— Care e una din cele câteva stări posibile ale funcţiei de undă – am completat cu aplomb.

— Mai sunt şi altele? – s-a mirat Arthur.

— Avem câteva. De pildă, găina poate aparţine unei anumite rase, sau poate avea o anumită culoare...

— Înţeleg – s-a amuzat în continuare Arthur. Echivalentul stărilor energetice. Ca să nu mai vorbim de cele două variante fundamentale din cadrul fiecărei stări: cea de găină şi cea de cocoşel...

Continuând dialogul în felul ăsta, am lăsat câteva minute la o parte treburile serioase. Arthur a cerut nişte votcă. Simţeam că mă îmbăt şi asta însemna că, pentru a mai fi bun de ceva diseară, trebuia să dorm după-amiază o oră, două. Am privit pe geamul restaurantului în lungul străzii. Nu eram nerăbdător să plec, dar aşa i s-a părut lui Arthur.

— Credeam că te simţi bine aici – a spus când mi-a surprins privirea.

— Ah, nu mă grăbesc. Priveam, pur şi simplu. Frumos scrisă, totuşi...

Arthur a înţeles dintr-o sclipire că mă refeream la cartea proaspăt lecturată.

— E o fabulă. Ca orice fabulă, şi ea încearcă să explice realitatea. Unii doresc să depăşească marginea cunoscutului. Ceilalţi încearcă să-i îndrepte către ceea ce consideră ei că e drumul cel bun. Să revină cu picioarele pe pământ. Să lase prostiile. Căutătorii adevărului...

— Sunt, totdeauna, daţi deoparte de societate – am zis.

— Exact – m-a aprobat Arthur. Restul depinde doar de aceşti căutători: simt sau nu că au nevoie de semenii lor. Alchimistul alege calea singurătăţii; profetul alege să se întoarcă şi să schimbe lumea.

— Lumea se schimbă. Am mai discutat. Dar nu o poţi face mai bună.

— Da, te-am auzit. Tu crezi asta. De fapt, vrei să crezi asta şi cauţi peste tot argumente în sprijinul a ceea ce crezi.

— Nu facem toţi la fel?

Am gustat din votcă şi m-am rezemat de spătarul scaunului. Lumea o luase razna cu mine cu tot, mă îmbătasem poate, sau căldura impregnată cu fum de ţigară din interiorul restaurantului era sursa moleşelii şi senzaţiei de abandon.

— Cei mai mulţi – a oftat Arthur. Dar adevărul nu poate fi descoperit printre ideile preconcepute. Trebuie să închizi ochii şi să uiţi că există vederea. Apoi să-i deschizi de parcă n-ai fi făcut niciodată asta. Ca un fel de primă zi a cunoaşterii.

O amintire. Cu cinci ani înainte mă apucasem de yoga. Aveam şi un maestru care mă învăţa cum să meditez şi cum să mă concentrez. Nu era îngrozitor de greu: doar că nu dura mult. Păstram starea o jumătate de minut, cel mult un minut. Apoi un fir de gând apărea de nicăieri şi-mi submina efortul. „Pentru că *faci* efort” – îmi spusese maestrul.” Meditaţia e cel mai lipsit de efort lucru care se poate face. Dar suntem atât de îndepărtaţi de natura noastră intimă, atât de obişnuiţi să gândim continuu, încât lipsa efortului devine pentru noi efortul suprem”. În realitate, a reuşi să meditezi - să trăieşti, altfel spus, într-o armonie deplină cu lucrul la care meditezi şi cu tine însuţi - îţi oferă mereu revelaţia noului care se ascunde în spatele aparenţelor cunoscute. Meditaţia te face să descoperi în fenomene resorturi ascunse, legături care păreau imposibile.

Dar ca să găseşti lucrul nou trebuie să faci în aşa fel încât tot ce ştiai până atunci, ansamblul de reguli, dogme, gânduri năvalnice şi inutile despre lucrul acela să dispară. Să le uiţi, fie şi doar o vreme. Fiecare paradigmă adăposteşte o cheiţă care, întoarsă cum trebuie, o schimbă total.

Până la urmă, cum se va vedea, realitatea în sine e un lego din care poţi construi multe realităţi. Şi, fiecare, la fel de valabilă.

— Am făcut yoga, domnule Arthur – am spus.

— M-am gândit. Şi te bănuiesc foarte dotat.

— Aiurea. După un an am renunţat.

— Dar îţi aminteşti anumite lucruri. În plus, subconştientul lucrează. Merită să te bazezi pe el. Şi poate că *merită să continui*. Multe lucruri par diferite dacă le laşi deoparte o vreme şi revii asupra lor mai târziu.

— De aceea revin aici cei numiţi Mesia? Ca pescăruşul nostru, nu? Laşi lumea şi oamenii deoparte, câştigi puteri, te întorci...

— Greşit ! – m-a întrerupt Arthur. Total greşit ! El n-a plecat dintre ai lui să câştige puteri. El a plecat *să zboare*. Puterile acelea existau în el dintotdeauna. Există în oricine. Ele au fost trezite doar pentru a-i confirma evoluţia, asta-i tot. Oare chiar ai făcut yoga? De ce? Ca să înveţi să levitezi sau să ieşi din corp?

— Poate, nu ştiu.

— Minţi. Te minţi. La început a fost numai dor de cunoaştere. Am dreptate?

Al dracu' ticălos! Da, avea dreptate. Mersesem să fac yoga din curiozitate, doar atât. Nu ştiam aproape nimic despre asta înainte. Nu căutam puteri paranormale. Oricum, cine face yoga pentru a căuta asemenea puteri nu le găseşte aproape niciodată. Ele sunt ca nota zece pentru elev: confirmă că elevul a ştiut lecţia. Dar, ca şi în yoga, sunt puţini elevii care nu învaţă doar pentru notă. Asta-i cunoaştere ezoterică. Trebuie trăită, degeaba doar vorbim despre ea. Poţi împuşca nota, poţi căpăta o putere oarecare, deosebită. Însă devii fachir, nu yoghin. Poţi ajunge să jonglezi cu cărbuni aprinşi, poţi să dormi pe cuie sau să-ţi înfigi andrele prin zone vitale şi să nu mori ca orice ignorant.

Însă nu-i rezultatul unei aspiraţii înalte. Este doar un mod oarecare de a trăi. Unul uimitor pentru vulg dar care, pentru adevăratul iniţiat, nu înseamnă nimic.

— Aşa că du-te – mi-a zis Arthur. Du-te şi aminteşte-ţi *cum* făceai. *Dacă vrei, poţi să nu te mai întorci. Tu vei alege*.

Îl priveam uimit.

— Chiar credeţi că trebuie să fac asta? Nici nu mă cunoaşteţi şi-mi daţi asemenea sfaturi?

— Asemenea sfaturi se dau oricum, nu e nevoie să te cunosc cine ştie ce. Pe de altă parte, de ce eşti atât de sigur că nu te cunosc? Poate ne-am mai întâlnit, în altă viaţă.

În altă viaţă! Exact aşa simţisem şi eu că-l cunosc: ca dintr-o altă viaţă. Totuşi, mai târziu, când am ieşit afară din restaurant, am avut senzaţia că toate lucrurile despre care discutasem nu existau. Afară era o realitate sigură, împietrită în forme fixe, o lume ce părea perfect stabilă şi lipsită de mistere. Ştiam că mă ambalasem şi că unele lucruri le susţinusem din imbolduri cum ar fi dorinţa de a-mi contrazice interlocutorul sau de a-l uimi. În realitate, aveam curios de puţine convingeri precise, iar pe acelea nu simţeam nevoia să le argumentez în faţa nimănui.

Cât despre faptul că-l cunoscusem în altă viaţă...eh! Închipuiri, mi-am spus după ce m-am refăcut cu două ore bune de somn. Seara a apărut Paşadia şi am plecat să bem o cafea la un băruleţ oarecare. Şi eu şi el şi Pirgu eram în stare să bem cafea şi la ora 24, după care ne culcam mulţumiţi şi adormeam imediat. De altfel, aşa cum am citit undeva, cafeaua nu te împiedică să dormi, e un simplu efect placebo. S-au făcut experienţe cu tipi cărora li s-a injectat cofeină spunându-li-se că e somnifer şi care, evident, în urma experienţelor au dormit buştean.

Pe Arthur l-am revăzut după câteva zile. În ciuda vârstei, avea un mers tineresc şi radia de sănătate şi vigoare. Ne-am întâlnit pe Calea Victoriei şi m-a încolţit din primul moment:

— Ce mai faci, te-ai apucat de yoga?

— N-nu... – m-am bâlbâit încurcat.

— Fă-o neapărat. Meditează. Starea de meditaţie te apropie de tine însuţi.

— Am să încerc...

— Promite-mi că încerci diseară!

— Promit – am rostit cu jumătate de gură. Dar de ce...

— Şşşşt! –m-a oprit. Nu întreba, doar fă-o. Ok?

— Ok.

Mi-a schiţat un semn de rămas bun şi a trecut mai departe. Pe atunci nu aveam de unde să ştiu ce vrea. Dacă aş fi acceptat anumite idei, probabil că aş fi devenit mult mai circumspect. N-a fost să fie. În seara aia am încercat din nou să meditez. A mers neaşteptat de uşor şi a ţinut mult, aproape o jumătate de oră. Mă aflam într-un echilibru profund, aveam senzaţia că mă găsesc pe un munte înalt şi privesc, ascult, simt totul prin intermediul simţurilor altuia - ale aceluia pe care-l trăiam în mod obişnuit, în viaţa de zi cu zi. Dar nu mă mai identificam cu el. Aici Arthur avusese dreptate: totul semăna cu senzaţia zborului, un zbor profund, lăuntric, un zbor nemişcat.

Într-un târziu, în realitatea imediată a sunat telefonul şi m-am chinuit să fac viziunea să dispară şi să dau din nou drumul gândurilor, lucru care mi-a produs o bruscă durere de cap. Indispus, m-am uitat la rubrica „apeluri pierdute” să văd cine sunase. Era Pirgu. L-am apelat.

— Hei, dormi? – i-am auzit aproape imediat vocea.

— Nu chiar. Mă doare capul. Care-i baiul?

— Organizez o chermeză diseară. Vii?

— La tine acasă?

— Da, nenică. Surpriză, este? Vreau să vă prezint, pe tine şi pe dobitocu’ ăla de Paşadia, unei gagici mişto.

— Dacă-i aşa mişto, ce rost are să ne-o prezinţi? Ţine-o, naiba, pentru tine!

— Am nevoie de voi, bă, pentru atmosferă.

— Şi ai tăi?

— Sunt la ţară, vin duminică. Sunt singur acasă, nenicule şi pot să-mi fac de cap.

— Numai noi vrei să venim?

— Ah, nu, sigur că nu. Mai am vreo doi colegi de la facultate...

— De la care dintre ele, Mare Idiot?

— De la istorie, *mio caro*! Şi mai vin şi nişte boarfe - de la filologie, cred. Oricum, promit să glumim, să ne pilim, să dansăm, să mâncăm... şi ce-o mai fi pe-acolo. Să dea dracu' să nu vii, auzi?

— Pe la cât? – am mormăit blazat, constatând însă că, la aflarea veştii, durerea de cap dispăruse.

— Hai la opt, e bine?

— Tu ştii dacă-i bine. Să te văd cum faci pe amfitrionul.

— Promit că totul va fi de nota zece. Restul mai faceţi şi voi. Să nu văd mutre de urs, că mă oftic. Va fi chef, nu parastas, cred că-i clar.

— Bine, vin. Fac un duş şi...

— Să alegi şi tu un ţol festiv, să nu te văd iar în sacou' ăla de conţopist!

Până să mai adaug ceva, mi-a închis telefonul. „Aha, - mi-am zis – vrea să impresioneze persoana aia de sex opus cu nivelul discuţiilor! Sau e altceva la mijloc, cine ştie? Ei, lasă, aflu eu acolo!"

Rareori Pirgu ne invita la el. De altfel, nici nouă, celorlalţi, nu ne plăcea să avem musafiri. Preferam să ne întâlnim în oraş, mai ales, cum spunea Paşadia, pentru că în oraş nici unul din noi nu trebuia, la final, să rămână să spele vesela. Dar condiţii perfecte pentru un chef monstru doar Pirgu se putea lăuda că are. Locuia într-o casă veche, uriaşe, moştenire de familie şi catalogată ca fiind monument arhitectonic. Curtea era imensă şi plină de vegetaţie, vecinii nu puteau vedea nimic, iar de auzit, nici pe-atât. Când se trăgeau jaluzelele exterioare, nu răzbătea afară nici o rază de lumină. Un singur lucru lipsea uriaşei şandramale: un balcon ca lumea. Dacă doreai să iei aer, nu puteai s-o faci decât ieşind afară, pe alee.

M-am duşat, m-am sprayat, mi-am scos ceea ce-mi plăcea să numesc „costumul de ginere" din sertarul de jos al bătrânei noptiere pe care o pescuisem într-o noapte de lângă lada de gunoi din apropierea locuinţei gazdei mele (iniţial nu avusesem, în camera aşa-zis mobilată, decât un pat, o masă, un scaun şi televizorul) şi m-am pregătit să ies. Am fost gata să mă împiedic de cordonul de alimentare al calculatorului. Chiar atunci a sunat din nou telefonul. Era Paşadia.

— Vii?

— N-am încotro – am oftat.

— Ce pune la cale cretinul ăla?

— Aflăm acolo care-i mişcarea. Zice că are o gagică nouă.

— Ce noutate! Păi, are câte una nouă în fiecare săptămână, mânca-l-ar SIDA! De ce-ar fi asta mai specială?

— Nu ştiu, Paşa, habar n-am. Mergem şi vedem. Dacă nu ne place

anturajul, ne scuzăm şi ne cărăm, ce mare lucru?

— Hm! Bine. Dar parcă presimt că o să-mi pară rău.

— Nu porni cu idei preconcepute. Poate iese super.

L-am auzit oftând.

— Pa, ne vedem acolo.

Am închis telefonul şi am ieşit în stradă. Se înserase, dar nu era prea frig. Era devreme faţă de ora planificată, aşa că am luat-o pe jos, trăgând cu alean din ţigara electrică. Le promisesem demult alor mei că mă las de fumat; acum aveam ocazia să-i dau peste nas lui Pirgu care fuma ca un turc şi a pus pariu că eu n-o să las ţigara decât în mormânt. În fond, încă n-o lăsasem, dar ţigara electrică era deja un pas important pe calea cea dreaptă. În plus, mă făcea să mă simt un ins ambiţios, să cresc în proprii ochi. Poate şi într-ai altora, cine ştie! Mă bucuram anticipat de mutrele uimite ale amicilor.

Nu m-am bucurat degeaba. Când m-a invitat să intru, Pirgu a făcut ochii mari:

— Te-ai înnoit, măi, baribal bătrân! Ţi-ai cumpărat ţigaretă şmecheră! Te pomeneşti că te laşi, până la urmă?

— Nu promit nimic – am rânjit. Dacă va fi, va fi. Paşadia a ajuns?

— E aici.

Din micul hol am trecut în sufrageria imensă, ocupată de obicei cu o masă ovală, uriaşă, stil Ludovic al nu ştiu câtelea, dar pe care Pirgu o lipise de un perete şi o umpluse cu sticle şi gustări. Pe mici etajere se etalau pahare şi farfurii de unică folosinţă, şerveţele, scobitori şi alte nimicuri utile. În celălalt hol, cel adevărat, cu tavan de vitraliu şi din care se putea intra în toate camerele de la parter, gazda instalase boxele, staţia şi orga de lumini.

— Frumos! - am exclamat cu sinceritate.

— Hai să te prezint.

În hol conversau trei tipe îmbrăcate foarte decoltat - sau dezbrăcate binişor, cum doriţi s-o spuneţi - şi doi necunoscuţi. Al treilea mascul era Paşadia şi părea deja perfect acomodat, judecând după aplombul cu care perora.

— Arta, înţelegeţi? Arta a evoluat în primul rând datorită evoluţiei industriei. Gândiţi-vă, ce fel de pensule şi ce fel de culori se foloseau acum o sută de ani? Dacă aş vrea...ah, Pantazi! Ce bine-mi pare că te văd!

A spus-o cu un aer atât de natural, încât oricine ar fi putut jura că nu se aşteptase să mă întâlnească aici. Abia m-am abţinut să nu râd.

— Şi mie, şi mie, dragul meu! – i-am cântat în strună. Observ cu plăcere că gazda noastră nu-şi dezminte renumele de organizator perfect al

unei serate – m-am întors spre Pirgu.

A fost rândul acestuia să mustăcească. La dracu'! De unde să capete Pirgu un asemenea renume, atâta timp cât nu invita pe nimeni pe la el mai des decât de două ori pe an? Mi-am vârât între dinţi, cu un gest boem, ţigara electrică şi, ca să nu mă ia din nou râsul, m-am prefăcut că mă uit cu interes la vitralii.

— Mai aşteptăm pe cineva? – am întrebat într-o doară.

— Da, sigur – s-a grăbit să explice Pirgu. Ar mai fi două-trei persoane. Pe una dintre ele chiar o cunoşti, aşa mi-a spus.

— Cine...? – am întrebat moale, presimţind răspunsul.

— Îl cheamă Arthur, e altă generaţie, dar e un tip dat în...hm, nemaipomenit – s-a corectat repede Pirgu, aruncând priviri neliniştite către grupul fetelor. Era deosebit de atent să nu-i scape vreo măgărie. Cel puţin până când nu va începe toată lumea să bea; din acel moment, de obicei, nu mai contează. Am clătinat din cap:

— Da, îl ştiu. Vecinul din cârciumă.

— Fantoma de care te speriasei în seara aia – mi-a dat un ghiont uşor Pirgu.

— Mi-a mai trecut – am îngânat.

— Asta-i foarte bine, pentru că...ah, mai vine cineva. Poate fi chiar el!

A dispărut de lângă noi să-l întâmpine pe noul venit. Paşadia m-a strigat:

— Hei, vino mai aproape, te prezint eu dacă Pirgu n-a apucat.

Am făcut prezentările. Pe unul dintre invitaţi îl chema Fabian; pe celălalt, Tudor. Fetele se numeau Angelica, Monica şi Andrada.

Bravo lor.

Pirgu a revenit alături de o făptură graţioasă, cu adevărat încântătoare.

— Ea e Mariana – ne-a anunţat cu emfază. Aparţine înaltei societăţi a vedetelor româneşti.

Tipa a zâmbit:

— Nici chiar aşa. Bună, băieţi, bună, fetelor.

Era luminoasă şi părea inconştientă de propriu-i farmec. Asta, desigur, o făcea şi mai atrăgătoare. Ne-am apropiat de ea mai toţi băieţii (excepţie Paşadia) ca muştele atrase de borcanul cu miere.

— O explicaţie, vrem o explicaţie! - a vociferat Fabian. Eşti vedetă? Scuză-mă, nu te-am mai văzut...

— Am văzut-o eu – a ţinut să precizeze Tudor. Faci un talk-show la RART, aşa e?

— Doar de două săptămâni – a surâs Mariana. Am semnat contractul, sunt OK.

— Iată un motiv de sărbătoare – s-a repezit Fabian. Băieţi şi fete, ce ziceţi de un pahar? Şi un toast din partea fiecăruia pentru noul star!

N-a aşteptat să-l aprobăm; s-a repezit în sufragerie să aducă tot ce promisese. Soneria de la intrare a sunat iar.

— Mă duc! – s-a precipitat Pirgu. Mai vine cineva!

Sticla şi paharele au sosit împreună cu ultimul invitat. Era, bineînţeles, Arthur. A ridicat mâinile deasupra capului într-un salut general. Nu s-a mai prezentat şi am înţeles ulterior de ce: îl cunoştea toată lumea.

Excepţie Paşadia, fireşte.

Chiar şi Mariana a părut să-l cunoască destul de bine. Am ciocnit paharele şi le-am golit imediat. Vinul era din cel mai bun, cred că Murfatlar.

— Ar fi trebuit şampanie – a părut să aibă o revelaţie Pirgu. Mergi, *caro mio* (se adresa lui Paşadia) şi vezi că sub masă zac câteva sticle de spumos...

Paşadia s-a grăbit să aducă două, aruncând lui Pirgu o privire prin care părea să-i mulţumească pentru că-l făcuse să se simtă util. Am deschis sticlele fără să le agităm, ca să nu spargem cu dopurile vitraliul de deasupra. Atmosfera devenise deodată destinsă. Pirgu a pornit staţia.

— Ce vă pun? Am câteva sute de CD-uri. Ce să vă pun?

Putea să pună orice, nu mai avea importanţă. Timpul părea că s-a oprit; am dansat, am mâncat, am băut, apoi iar am dansat. Arthur nu părea să dorească să aibă de-a face cu mine; nu mă evita, dar nici nu mă interpela. Se distra ca toată lumea, fără să încerce să facă pe deşteptul. Doar Paşadia mai încerca să înfiripe un dialog inteligent despre o expoziţie de pictură deschisă recent, dar nu prea avea cu cine. La un blues, mi-am luat inima în dinţi şi am dansat cu Mariana. Aş putea să vă descriu senzaţia de atunci, pe care o păstrez şi azi în minte la fel de vie, dar cred că toată lumea ştie cam ce simte un bărbat dansând cu o fată teribil de frumoasă. Mă obseda un gând: oare chiar devenise amanta lui Pirgu?

Nu puteam întreba; trebuia să observ şi să tac. Îl invidiam pe Pirgu pentru prima dată. Avea bani, o casă uriaşă, un BMW în garaj. Inteligenţa nu-i lipsea, era o prezenţă plăcută, chiar dacă nu se omora cu bunele maniere decât la ocazii.

După blues-ul cu pricina, am mai luat un pahar şi m-am retras lângă o fereastră de unde puteam privi pe toată lumea fără să fiu prea mult băgat în seamă. Îmi analizam cu oarecare amărăciune condiţia de student cu părinţi în provincie. Mă gândeam cu tristeţe că n-am nici o şansă la o fată ca Mariana. Ce-aş putea să-i ofer? Scaunul de lângă masă, din camera

închiriată? Poate un pat, din când în când? Şi, târziu, după terminarea facultăţii (ce naiba, fizica atomică la Bucureşti nu seamănă cu cea de la Cambridge!) un post modest de profesor de fizică la un liceu provincial. Să mă ocup de cercetare? Ce rahat se cercetează în ţara asta?

De fapt, sunt un nimeni. *Eram* un nimeni.

— Te distrezi?

Vocea lui Arthur m-a scos din gândurile întunecate.

— Da – am răspuns fără să mă gândesc.

— Ştiu – mi-a spus atunci Arthur. Înţeleg. Domnule Pantazi, *poţi crede că necazurile nu apar în viaţă decât pentru a ne face să ne preţuim mai mult*?

L-am privit uluit.

— Da, – a continuat el, privindu-mă atent. Eşti un lucru de preţ. Meditează. Gândurile sunt un fel de peşti. Lasă gândurile să urce pe râu către izvor. Să ajungă la *acel* izvor. Acolo există o soluţie pentru orice fel de problemă. Totdeauna acolo...

Brusc, mintea mea a sărit la o imagine, la o amintire care m-a covârşit; o simţeam ca fiind a mea cu toate că nu o trăisem niciodată.

„Eram trei odrasle de dinaşti ce nume slăvite, tustrei cavaleri-călugări din tagma Sfântului Ioan de la Ierusalim, zişi de Malta, purtând cu fală pe piept crucea de smalţ alb şi încununatul trofeu spânzurate de panglica de cănăvăţ negru. Răsărisem în amurgul Craiului-Soare, părinţii iezuiţi ne crescuseră şi ne înarmase Villena....”

— Şi lipsea cineva – am murmurat răspunzând acelui gând bizar.

— Trei muşchetari nu sunt nimic fără d’Artagnan – a râs Arthur, parcă ştiind exact ce gândisem. Permite-mi acest rol. Promit să nu vă dezamăgesc.

M-am răsucit către el, scrutător.

— Dacă accept, va trebui să plătesc pentru asta, este?

A fost rândul lui Arthur să pară uimit.

— Să...hm, da, e posibil. Necunoscute sunt căile Domnului. Ţi-e frică?

— Ciudată întrebare!...

— Iar acum laşi de-o parte adevărul pentru o minciună cu picioare lungi? Încearcă. Sunt sigur că ştii ce trebuie făcut. Aş vrea, totuşi să te previn: orice alegere presupune o renunţare crescută exponenţial. Renunţi la tot ceea ce ar putea fi pentru una singură dintre variante.

L-am privit ironic.

— E dreptul meu să-mi colapsez funcţia de undă, nu?

— Da. Dar în mijlocul fenomenului trebuie să existe un sâmbure de

conştiinţă. Poţi fi sărac, dacă asta te mulţumeşte. Sau poţi fi bogat. Nu trebuie să furi nimic – doar să iei ceea ce ţi se cuvine.

Mi-a întors spatele şi s-a dus în celălalt colţ al holului; acolo, Paşadia l-a întâmpinat cu braţele deschise. Păreau deja prieteni dintotdeauna.

Mi-am spus: un nenorocit de student la fizică atomică nu poate fi bogat. Doar dacă pleacă din ţară – şi, poate, nici atunci. Şi dacă aş câştiga la loto? Am surâs dulce-acrişor. Norocul e noroc – n-ai cum să-l convingi să te servească.

N-ai cum?...

Cineva jucase mergând pe teoria probabilităţilor. Nu câştigase. Dar fusese foarte aproape. Teoria probabilităţilor funcţionează, evident, pe probabilităţi. Se iau numerele extrase în ultimii cinci sau zece ani, se ia în considerare densitatea apariţiei fiecărui număr între 1 şi 49. Apoi se aplică formule. Rezultatul nu va fi o cifră precisă, ci un maxim de probabilitate. E vârful unui clopot Gauss, număr pe care, dacă îl joci, există o şansă majorată de câştig. Dar apare şi şansa, mult mai palpabilă, de a nu câştiga nimic. Realitatea nu e complet predictibilă.

Şi dacă ar fi? Există în natură un fenomen straniu numit sincronicitate. A fost descoperit de C.G. Jung. Alfred Koestler scria undeva: „Există un tip de fenomen mai misterios chiar decât telepatia sau precogniţia, fenomen care l-a intrigat pe om încă de la începuturile mitologiei: întâlnirea, aparent accidentală, a două lanţuri cauzale fără legătură între ele, într-o coincidenţă ce pare, deopotrivă, extrem de improbabilă şi extrem de semnificativă”. Jung a folosit termenul *sincronicitate* pentru a descrie astfel de coincidenţe semnificative. E celebră revelaţia pacientei aflată sub tratament care, după ce a visat un scarabeu, s-a trezit în camera terapeutului cu unul viu, care a pătruns pe geam în realitatea concretă. Care era probabilitatea ca o asemenea coincidenţă să aibă loc?

Dar sincronicitatea înseamnă altceva decât probabilitatea. Este o lege mult mai largă decât aceasta – şi o include. Singura problemă este că e vorba despre o lege ascunsă a fizicii şi nimeni, deocamdată, n-a reuşit s-o decripteze...

Brusc, am alergat cu gândul la teoria haosului şi la autoorganizare. O bătaie a aripilor unui fluture la Roma poate porni un uragan în Hawai. Toate lucrurile din Univers sunt legate subtil: de fapt, nimic din ceea ce se petrece nu poate exista în sine, fără influenţe exterioare şi fără să influenţeze exteriorul. Sincronicitatea presupune că un eveniment atrage un altul, de aceeaşi natură. Există în matematică asemenea atractori, zone tip

tornadă care adună şi condensează evenimente similare. Teoria haosului ne spune că toate sunt legate între ele intrinsec. Contopirea acestor două idei conduce la o tehnică tip woodoo, în care o aşchie de lemn poate reproduce trupul vrăjmaşului, iar un ac înfipt în aşchie îi poate produce acestuia o rană mortală.

Periculos, periculos... dar, la fel de bine, în loc să ucizi, poţi să vindeci. Tehnica e aceeaşi. Totul se bizuie pe capacitatea Universului de a se autoorganiza răspunzând dorinţelor tale. Pe de altă parte, sincronicitatea nu funcţionează decât dacă fenomenul este semnificativ pentru conştiinţă.

Da. Dar care conştiinţă? A mea, a ta, a lui, sau conştiinţa cosmică pe care unii o numesc Dumnezeu fără să înţeleagă nimic din ea?

Universul continuă să rămână impredictibil.

Ceea ce – m-am corijat imediat – nu înseamnă că nu poate fi formatat în mod conştient în aşa fel încât, pe mici bucăţele, să devină relativ predictibil. De pildă, dacă arunci un chibrit pe un băţ muiat în benzină, băţul în mod sigur va lua foc. Acest gen de predictibilitate face realitatea cuantificabilă şi măsurabilă până la un punct. Restul e altceva.

Da – mi-am spus. Sincronicitatea. E principiul după care se călăuzesc multe din gesturile omeneşti. Iată, de pildă, jocul la loto: unora, la sucursalele care vând bilete, le place să aleagă dintr-o urnă cu bile numerotate, pusă la dispoziţia clienţilor, câteva bile, sperând ca la extragerea reală, prin sincronicitate, şirul numerelor trase de ei la întâmplare din urnă să se repete. Pe baza ideii de sincronicitate se întemeiază tradiţii, obiceiuri, mituri, şamanism. O întreagă gândire magică. Şi nu poţi să spui: aberaţii. Aceste lucruri sunt universale şi e greu să pretinzi că întregi capitole din istoria umanităţii s-au întemeiat pe fabulaţii. Singura concluzie logică este că metoda funcţionează. Nu ştim cum, dar funcţionează.

M-am hotărât să-l întreb despre asta pe Pirgu. L-am luat de cot şi l-am tras deoparte. I-am şoptit:

— Mare Idiot, luminează-mă. Explică-mi în zece cuvinte cum funcţionează gândirea magică.

Nu se aştepta la *asemenea* întrebări în mijlocul unui *asemenea* chef.

— Hm! Probabil că la început – la începutul civilizaţiei – a reprezentat o bună metodă de a cunoaşte şi de-a acţiona. Poate ştii, cu 40.000 de ani în urmă, creierul uman era mai voluminos decât cel de azi. N-am idee ce abilităţi aveau acei inşi. Oricum, la capitolul artistic ne depăşeau mult. Poate să-ţi explice mai bine Paşadia. Se pare că pe măsură ce volumul creierului s-a diminuat, actul magic n-a mai putut fi accesibil oricui. Au apărut indivizi specializaţi. Vrăjitori, şamani... Aceştia nu mai aveau acces direct la cunoaşterea magică, aşa că au apelat la droguri.

— La ce le trebuiau drogurile?

— Să intre în transă – a râs Pirgu. Să intre într-o stare alterată a conştiinţei. Realitatea nu mai putea fi manevrată din postura de individ normal. Sigur, această schimbare a presupus o groază de tatonări şi eşecuri. Dar, încet, fiecare veche civilizaţie şi-a întemeiat casta cunoscătorilor, a preoţilor.

— Să nu-mi spui că semănau cu cei de azi – l-am prevenit.

— Ha, ha! Sigur că nu! Abia bisericile, instituţii de prostit fraierii, au adus în locul vizionarilor preoţi din aceştia, pe care nu-i bine să-i iei la bani mărunţi că nu mai ai ce-alege!

— Deci, droguri – am murmurat gânditor.

— Sau hipnoză. Sau meditaţie, concentrare. Diverse tehnici de intrat *acolo*.

— Ah, adică se mai poate şi azi...

— Cu condiţia să te înveţe cineva. Singur, e al naibii de greu. E un teritoriu despre care n-ai de unde să ştii ceva. Poate din vise.

— Nu există surse, iniţiaţi?

— Ba da, dar toate astea vor reprezenta simple hărţi pentru conştiinţa ta. Teritoriul nu e totuna cu harta lui. Fiecare conştiinţă e unică, în ciuda existenţei unui mare inconştient colectiv care le uneşte pe toate. Chiar tu mi-ai zis odată că şi fizica spune asta.

— Nonlocalizarea cuantică. Dar acolo e vorba despre nonlocalizarea unor particule sau a unor unde...

— Şi noi ce suntem? – a rânjit Pirgu. Şi lumea întreagă ce naiba este? Zău, imaginea asta mi-a dat multă bătaie de cap! Când pipăi o tipă mă întreb foarte serios ce pipăi de fapt şi ce frecvenţe acţionează... Şi numai tu eşti de vină, *mio caro*! Mi-ai vârât în cap prin cârciumi doar imagini din astea, cretine. Nu mai poate omul să fie sigur de nimic! Hai, mai stai mult aici, pe tuşe? Mariana m-a întrebat ce ai, dacă nu cumva te-ai supărat.

La asta n-am putut să rezist. Am lăsat gândurile la o parte şi m-am întors în mijlocul petrecerii.

Monica se învârtea în jurul meu şi nici Angelicăi nu-i eram chiar indiferent. Încercam să le susţin conversaţia banală despre filme şi talk-show-uri, despre vacanţe şi deziluzii în dragoste. Nu încercam să par deştept, n-aveam nici un motiv. Probabil tocmai naturaleţea mea le stârnea. Fabian se lipise binişor de Andrada. Regretau şi ei, cred, că nu exista o terasă pe care să se refugieze. Afară se cam lăsase frigul iar aleea din faţă nu se arăta primitoare. Până la urmă au dispărut, poate prin bucătărie. Paşadia s-a vârât în grupul nostru, uşor ameţit. Aproape toate frazele şi le începea cu „eu, ca student la arte plastice”. Epata, adică făcea pe nebunul.

Când n-am mai răbdat, l-am maimuţărit:

— Tu, ca student la arte plastice, n-ai vrea să tragi mai aproape platoul ăla cu prăjiturele?

S-a încruntat, apoi a priceput şi l-a pufnit râsul.

— Iar ţi-e foame? Se vede că eşti student la o facultate tehnică... de când n-ai mai mâncat?

Am râs şi eu, nu era cazul să mă supăr.

— De-azi dimineaţă. Dar asta a fost deja foarte demult. Vezi, dragul meu în cazul unui student la arte plastice contează mâna şi ochiul. Dar acestea nu consumă la fel de multe calorii câte consumă creierul unui student aflat la o facultate tehnică...

Gesticulam larg, se vedea că glumesc şi toată lumea era binedispusă.

— Nu ierţi nimic, nu-i aşa? – m-a apucat Pirgu de cot.

— Pirgule, ce crezi: e mai bine să duci grija, sau să duci dorul?

— Ha! Naiba ştie! Ce zici, Mariana?

Fata zâmbea modest.

— E ca un banc – s-a hotărât. Ce e mai bine să ai, Alzheimer sau Parkinson?

— Şi ce e mai bine? – s-a grăbit Paşadia.

— Parkinson, desigur. Tremuri, dar tot ajungi să duci jumătate de pahar la gură. Dacă ai Alzheimer, uiţi unde-ai pus sticla...

Râdeam toţi, râdea şi Arthur.

— Dacă ajungem la bancuri trebuie să vă întreb neapărat: ştiţi ce i-a luat Gigel maică-si de ziua ei?

Pe când încercam să ne imaginăm răspunsuri cât mai amuzante, Arthur a explicat:

— Cincizeci de euro din geantă...

Râdeam, alcoolul îşi făcuse oarecare loc, deveneam îndrăzneţi. Incredibil, Pirgu nu mai era grobianul pe care-l ştiam. Părea un perfect om de lume, rasat, amabil, aruncând poante aflate exact la limită – putea, în orice clipă, redeveni trivialul pe care-l ştiam, dar, ca un dansator pe sârmă, nu făcea niciodată un pas greşit. Mi se părea, pur şi simplu, adorabil.

A fost o seară notorie. Merită s-o ţin minte din toate punctele de vedere. Şi mai ales unul se impune: a fost seara în care ideea a prins să se contureze în mintea mea. Acea idee care m-a adus aici, pe insula mea, în centrul mandalei.

Capitolul 3

Deci, un fel de woodoo. Alegi şase numere şi faci în aşa fel încât ele să se reproducă identic la marea extragere. E posibil prin sincronicitate. Dar sincronicitatea cere semnificaţie. Semnificaţia nu are înţeles dincolo de conştiinţă. Iar conştiinţa trebuie să fie alterată deoarece, în starea normală a acesteia, lipseşte concentrarea...

Înainte de-a adormi, spre ziuă, când am ajuns acasă, mi-am amintit de modul în care acţiunea mai multor conştiinţe poate schimba probabilităţile. Mai mulţi la un loc înseamnă mult mai multă forţă. Mai mulţi la un loc, toţi aflaţi într-o stare alterată de conştiinţă înseamnă şi mai multă forţă.

Am adormit.

Visul care a urmat mi s-a părut prevestitor. Dar nu atunci, ci mult mai târziu, când am înţeles că timpul şi spaţiul nu există în mod real. Conştiinţa nu e localizată: ea nu se generează în creierul unui individ. Ea se află peste tot, iar creierul doar accede la un anumit tip de conştiinţă. Creierul e ca o antenă TV: poate fi acordat să prindă sau nu anumite posturi.

Am visat că mă aflam într-o gară uriaşă. O gară luminată de o multitudine de neoane, o gară albă, strălucitoare şi rece. Era noapte, târziu şi gara era pustie. Dar ştiam că trebuie să sosească un tren. Un tren important, cu destinaţie precisă. Un tren unic, un tren aproape la fel de pustiu ca gara, căci puţini se încumetaseră să urce în vagoanele sale. Parcă aşteptam pe cineva, mai degrabă un dor decât o fiinţă. Totul în jurul meu era rece, pustiu şi mut – şi totuşi, paradoxal, deloc trist. Mai degrabă mă simţeam tremurând de exaltarea gândului că voi pleca, în sfârşit, că în curând voi fi departe, în locuri pe care abia dacă le intuiam. Prin mijlocul peronului urcau coloane lungi şi groase din piatră fină, albă. Din adâncurile lor sosea o căldură bizară; mi se păreau vene ale unui trup cosmic care începea nicăieri şi se sfârşea niciunde, umplând, uriaş, noaptea înstelată. Am lipit urechea de una din coloane şi atunci am auzit murmurul. Venea poate dinspre stele sau din adâncurile pământului; murmurul viu al unui popor misterios, transcendent. Undeva, milioane de inşi ridicaseră o singură voce, rostiseră deodată unul şi acelaşi cuvânt.

Şi *acel cuvânt eram eu*.

Milioane mă compuneau, mă realizau. Toţi aceştia înmuguriseră din neant doar pentru ca eu să exist. Poate era vocea celulelor trupului meu; sau

poate erau vocile celor duşi, cuprinşi în lanţul lung al sicrielor, al generaţiilor, al vieţilor trecute sau al făpturilor care, trăind cândva, au ajuns ca azi să ne dea nume. Sau se afla acolo un popor ascuns dar omniprezent şi la care trebuia să cobor pentru a-l mântui de propria-i nemăsurare: să-i devin limită, să-l cresc dinspre piatra coloanei către coloana inimii.

Atunci am auzit şuierând un tren şi am ştiut că era trenul meu. Am privit spre întunecimile cerului şi stelele erau mai mari ca oricând. Şi planetele sistemului solar mi s-au părut aproape: un simplu pas, un biet pas şi mă pot afla acolo, mă pot afla în indiferent care loc sau mă pot afla în chiar indiferenţa oricărui loc....

Era, ce-i drept şi o tristeţe printre reperele acestui meleag al bucuriei reîntregirii. Dar o tristeţe sfioasă, aidoma tristeţii copilului care deschide ochii şi, ajungând să vadă, renunţă prin aceasta la întregul său nevăzut. Alegem, deci ucidem prin gest toate celelalte posibilităţi. Sau iarăşi alegem – şi *renunţăm la lucrul ales* în favoarea tuturor posibilităţilor. Care dintre gesturi reprezintă viaţa şi care moartea? În fond, a alege să nu fii înseamnă a alege să fii în afara fiinţării, ceea ce e totuna cu a fi cumva – n-ai cum să alegi să nu fii la modul absolut. Depinde cum priveşti, de care parte a oglinzii, dar imaginea ta nu-ţi aparţine, e formatată de timpi şi spaţii care, prin tine, ajung să se exemplifice.

Şi totul în gară era luminat şi mă întrebam dacă lumina vine de la neoane sau se dezlipeşte de pe suprafeţele obiectelor pentru a se aduna în acestea. Avea importanţă? La viteza luminii, timpul e zero. Doar nouă ni se pare că există o direcţie, un sens. Lumina care ne atinge retina a pornit în aceeaşi clipă dinspre steaua către care privim. Pentru ea, drumul dintre stea şi ochiul nostru nu există. Ea este acum, aici, pretutindeni şi dintotdeauna.

Mai târziu am să vă spun câte ceva despre asta. Dar pentru mine, în vis, conta sentimentul, senzaţia aceea de singurătate amestecată cu nerăbdare curioasă. Trăiam, acolo, o noapte de sărbătoare, o noapte eroică.

Dimineaţa sosise demult. M-am ridicat din pat şi m-am repezit la calculator. Se afla sub un morman de haine care trebuiau date la spălat, iar anexele lui se răsfirau pe masă printre farfurii murdare, tacâmuri şi firimituri. Am suflat peste tastatură şi l-am pornit.

„Deci – m-am gândit – sunt şase numere. Posibilitatea ca numerele alese să reprezinte chiar numerele care se vor extrage e foarte redusă. Dar o putem creşte până se apropie de raportul unu la unu...”

Am început prin a prelua de pe internet extragerile loto din ultimii cinci ani. Am obţinut un şir de numere aparent aleatorii. „Dar nu sunt aşa – mi-am spus. În spatele haosului există totdeauna o ordine ascunsă”.

Există un model matematic care poate face ca un semnal aparent

aleator să se transforme într-un mănunchi de unde periodice. În matematică, transformata Fourier se aplică unei funcţii complexe şi produce o altă funcţie complexă care conţine aceeaşi informaţie ca funcţia originală, dar reorganizată după frecvenţele componente. Eu nu cunoşteam funcţia originală, dar puteam considera şirul numerelor extrase ca fiind momente în care unda colapsează. Operarea cu elemente discrete era utilă pentru computerul care şi el funcţiona numeric şi nu analogic. Puteam să-l fac să calculeze ecuaţiile unor pachete de unde a căror rezultantă, într-un moment sau altul, să reprezinte cifrele extrase. Iteraţia pe baza căreia puteam descoperi, din istoria numerelor extrase, valoarea următoarelor şase numere care se vor extrage, urma s-o dezvolt la finalul calculelor.

Am muncit toată ziua, n-am ieşit nicăieri. Rezultatele se lăsau aşteptate. Valorile extragerilor din ultimii cinci ani nu ajungeau pentru o estimare corectă; mi-ar fi fost mai de folos extragerile pe ultimii cinci sute de ani – evident, dacă Loteria Română ar fi datat încă de pe-atunci. Numărul redus de date iniţiale permitea computerului un evantai prea larg de soluţii. Tot astfel, spectrul de frecvenţe în care transformata Fourier putea echivala semnalul aleator al şirului de numere era extrem de mare. Trebuia să aleg dintre ele pe baza unui criteriu încă neinventat care sunt cele cu adevărat importante şi care apar acolo doar pentru că datele iniţiale nu erau satisfăcătoare. M-am reapucat să-l recitesc pe Ilya Prigogine, căutătorul principiului auto-organizator. Seara m-am trântit în pat fără să fi obţinut mare lucru, dar am reuşit, cel puţin, să adorm imediat.

Nu avusesem niciodată vise care să se repete, dar în noaptea aceea mi s-a părut din nou că mă aflu-n văzduh şi călăresc un nor de furtună. Ţineam în mâini un toiag şi un frâu. Frâul ducea către inima norului şi am zărit acolo, înveşmântat în abur, un dragon vărgat. În jurul meu, alţi nori se învârteau nebuneşte: sosise furtuna pe pământ. Undeva, în faţă, din marea de negură a izbucnit un pisc alburiu şi m-am îndreptat către el ştiind că sunt aşteptat şi dorit acolo. Un castel sau o cetate se afla în pericol. Oameni răi sosiseră suiţi în uriaşe care zburătoare, vimane construite în munţii unei ţări îndepărtate, pentru a cuceri ţara strămoşilor. Acolo, sub norii străbătuţi de fulgere violente se desfăşura un război ciudat; cei care rămăseseră aici şi se îndrăgostiseră de aceste locuri îmi cereau să-i ajut. Am îndreptat către piscul alb toiagul pe care-l ţineam în mâna dreaptă şi un foc pustiitor a ţâşnit din el.

Şi m-am trezit. Ciudat vis, ciudate sunt nălucile nopţii!

Am dat naiba şi cursurile de a doua zi de la facultate şi am rămas acasă. În orele următoare am căutat ca un disperat noi modalităţi de restrângere a ecuaţiilor sistemului. În cele din urmă mi-am adus aminte de

atractorii stranii.

O funcţie matematică iterată poate duce la o convergenţă către o anumită valoare sau către un set de valori, indiferent de valoarea folosită la început. Aceasta valoare sau set de valori este numit atractor, toate celelalte valori deplasându-se către ea când funcţia este iterată. După cum se ştie, în teoria haosului, mici modificări ale condiţiilor iniţiale (cum ar fi rotunjirea numerelor cu care se lucrează) au ca efect rezultate haotice, făcând ca anticiparea efectelor pe termen lung să fie imposibilă. Atractorii, însă pot regla lucrurile. Trebuia să fac în aşa fel încât să iau în considerare sisteme care pot evidenţia, de-a lungul iteraţiilor, anumiţi atractori. Am dat calculatorului căutare în şirul iniţial de numere pentru a descoperi diferite asocieri şi repetiţii.

Mă rog, vă spun toate astea deşi presupun că pentru voi e un fel de limbă păsărească. Cert e că adăugând şi scăzând condiţii şi restricţii am găsit la final un sistem, conţinând circa două duzini de ecuaţii, care nu se putea rezolva niciodată. De fapt, niciodată e un cuvânt prea greu, prea definitiv. În realitate, la puterea mea de calcul, timpul pentru a rezolva acest sistem s-ar fi lungit până dincolo de momentul Judecăţii de Apoi.

Atunci, n-am avut de ales: i-am cerut calculatorului o soluţie grafică. Cu asta s-a descurcat ceva mai bine, creând într-o jumătate de ceas un fractal splendid. Singura problemă era aceea că poziţia primilor şase atractori rămânea uşor ambiguă în raport cu sistemul de referinţă. Nu puteau fi consideraţi precişi: apăreau pe grafic ca nişte norişori. Totuşi i-am notat pe o scală de la 1 la 49 şi au rezultat şase numere – nesigure, dar gravitând în jurul unor valori de bază.

A doua zi era vineri şi am jucat la loto.

Apoi am aşteptat.

N-am mai plecat din casă. La telefon am răspuns monosilabic minţindu-i pe toţi că nu sunt în oraş. Pe nesimţite au trecut ziua de sâmbătă şi trei sferturi din ziua de duminică.

Seara am urmărit în direct extragerea. Primul număr a fost ghicit corect de calculator. La fel al treilea, al patrulea şi al şaselea. Din păcate, nu şi celelalte două. Nu s-au aflat departe, e adevărat.

Doar patru numere. Metodă bună, cu alte cuvinte, dar imperfectă. Totuşi, nu vedeam cum aş putea s-o mai perfecţionez.

Câştigul a fost mărunt, dar a doua zi, între două cursuri, m-am dus să-l ridic. Apoi am stat şi m-am gândit. Am învârtit, în acea după-amiază, din nou problema pe toate feţele. Evident, puterea de previziune a metodei mele era la limită. O soluţie ar fi fost să joc mereu, săptămână de săptămână, numere oferite de calculator sperând că va veni ziua norocoasă

în care vor ieşi cel puţin cinci sau toate şase. Altă soluţie ar fi fost să joc în fiecare săptămână câteva zeci de bilete, căutând să acopăr cât mai mult din posibilităţile de variaţie a valorilor. În realitate, toate astea mă readuceau în sfera norocului, sferă pe care doream să o eludez complet.

Am revenit la gândirea magică şi mi-am spus: după ce calculatorul face predicţia, ar trebui să intervină conştiinţa. Nu cea obişnuită, bazată pe cartezianism. E nevoie de conştiinţa aflată într-o stare alterată.

Hipnoză? Oare se poate alege varianta corectă practicând hipnotismul sau meditaţia?

M-am hotărât să încerc.

Am revenit la orele de meditaţie amintindu-mi treptat ceea ce mă învăţase odată maestrul meu. În fond, mi-am zis, microprocesorul unui calculator abia dacă este echivalentul unui neuron. Creierul are vreo 14 miliarde. E de-a dreptul ciudat că nu suntem în stare să rezolvăm, fără creion şi hârtie, o ecuaţie de gradul doi.

Sigur, creierul face altele, multe altele pe care, deocamdată, nici un calculator nu le realizează. Ceea ce nu înseamnă că nu se va întâmpla. Există un soi de umanişti ancoraţi în trecut şi care continuă să creadă că omul e finalitatea lucrurilor, măsura universului. Pentru că *omul gândeşte*.

Dar, staţi liniştiţi, nu-i adevărat. Când o să dispărem – sau, dacă vreţi să fim optimişti, hai să spunem „dacă” – nu se va face gaură în cer. Inteligenţe sunt peste tot; faţă de unele ne aflăm, probabil, la fel de departe ca amiba de om. Dacă le-am întâlni, ne-ar fi imposibil să le recunoaştem. În fond, *cel mai probabil, le întâlnim în fiecare zi*.

A mai trecut astfel o săptămână; credincioşii se pregăteau să serbeze Paştele iar eu eram nerăbdător să-mi revizuiesc metoda.

Pirgu a dispărut vineri din oraş cu doi colegi să petreacă sărbătorile pascale într-o mănăstire; e frumos şi distractiv, ce să zic? Paşadia a plecat la părinţi. Tot la părinţi am plecat şi eu, iar biletul loto l-am cumpărat de la o agenţie locală. A fost aproape bine. Tot patru numere, dar celelalte două au fost, pur şi simplu, lipite de cele extrase. Un imbold, un gând, un bobârnac oarecare m-ar fi putut ajuta să dau lovitura. Da, s-a întâmplat în cele din urmă, dar cu totul altfel decât am sperat. Ceea ce poate presupune că există o ţesătură subtilă a destinului, o ordine ascunsă în cadrul fiecărui şir de întâmplări. Jocuri de-ale lui Hermes Trismegistus.

M-am întors în Capitală în a doua zi de Paşti, hotărât să încerc forţa hipnozei. Mi-am scos de pe Internet câteva metode şi am comandat una din cărţile unui hipnotizator priceput. A sosit prin „prioripost” în două zile şi n-a fost chiar târziu. Spre seară, miercuri, am ieşit în oraş pentru ca, undeva pe Magheru, s-o întâlnesc, singură şi la o plimbare fără o ţintă anume, pe

Mariana.

Ne-am salutat iar eu, ca s-o amuz, m-am prefăcut că ridic de pe cap o pălărie imaginară.

— Singurică, singurică?

În toate aceste săptămâni mi-aş fi dorit s-o reîntâlnesc iar acum, că se întâmpla, mă simţeam uşor iritat şi dispus s-o iau în zeflemea. Fata a dat uşor din umeri:

— Vin de la lucru şi mă duc...nu ştiu unde. Sunt obosită.

Păstram în buzunar micul rezultat financiar al ultimei extrageri loto. Am privit-o uşor circumspect.

— Şi vedetele obosesc?

A zâmbit.

— Uneori. Ritmul muncii în televiziune seamănă mult cu cel al unui agent bursier. Trebuie ca emisiunea ta să existe şi să aibă rating. Dacă renunţi, locul va fi ocupat imediat de altcineva. Nimeni nu-ţi spune: mergi şi odihneşte-te.

— Şi... aşa, în viaţă, n-ai găsit pe nimeni să ţi-o spună din când în când?

— N-am căutat cu atenţie. Presupun că vrei să facem câţiva paşi.

— E mai bine să te plimbi decât să stai pe loc, nu?

— L-ai mai întâlnit pe prietenul nostru comun?

Am înţeles că se referea la Pirgu.

— Sincer, o dată sau de două ori şi doar în treacăt.

— Curios. Spunea că ţi-e prieten foarte apropiat. Asta ar trebui să însemne că vă vedeţi des.

— Da, aşa e, doar că eu am fost puţin ocupat în ultima vreme cu un proiect.

— Poate că n-aş înţelege nimic dacă ai încerca să mi-l explici...

— Există, pe-aproape, un mic bistro cu o atmosferă deosebit de propice explicării unor proiecte...

— Ha, ha! E o invitaţie?

— Nu ştiu. Tu ce crezi?

Era încântătoare. M-am trezit încins iar de privirea ei, de aroma stranie pe care o degaja.

— Atunci...de ce nu?

Mai târziu, în faţa cafelelor, m-am descoperit vorbindu-i pătimaş despre fractali. Nici măcar nu-mi mai păsa dacă înţelege: îmi era suficient că mă privea. Ce mai, mă îndrăgostisem. Trebuia să mi se întâmple şi mie odată. Se înfiripa în mine un sentiment straniu, pe care nu-l recunoşteam să îmi aparţină: o doream, dar abia aş fi fost în stare s-o ating. Mă amăra

gândul că, după ce vom termina cafelele, se va ridica şi va pleca. Abia târziu mi-am dat seama că mă întreba ceva.

— ...locuieşti?

Am căscat o clipă gura, apoi am înţeles.

— Unde locuiesc? În Craiova.

— E cam departe. Presupun că nu faci naveta.

— A, nu. Stau la o gazdă, în Drumul Taberei.

— Mi-ar plăcea să te vizitez odată.

— Şi mie. Dar te previn că nu vei găsi un loc teribil de primitor, în genul vilei lui Pirgu.

— Aş fi pus pariu...

— Dar vino când vrei. Chiar şi acum.

— Cât de periculos te consideri?

Surâdea.

— Ce să însemne?

— Că uneori asemenea invitaţii nu trebuie acceptate din prima clipă.

— Depinde. Un loc e doar un loc. Ce faci când ajungi acolo e deja altceva.

M-a privit serioasă.

— Nu sunt genul ăla.

Am privit-o, la rândul meu, în ochi.

— Ştiu. Nici eu.

A sorbit din cafea uşor stânjenită.

— Oare de ce simt că trebuie să te cred? E ciudat... am ciudatul sentiment că...

— Ei?

— Lasă, nimic...

— Am să continui eu, dacă-mi dai voie. Ai ciudatul sentiment că mă cunoşti bine, chiar dacă nu ne-am văzut până azi decât la un chef. Şi eu simt la fel şi nu înţeleg. Parcă am trăi un noian de existenţe paralele în lumi paralele şi acele lumi ar avea capacitatea să-şi trimită reciproc informaţii...

— Pretenţios spus. Totdeauna te exprimi aşa?

— Nu sunt decât un biet provincial. Dar nu, nu totdeauna. De obicei e şi mai rău...

A început să râdă:

— Îmi aduci aminte de bancul ăla cu asemănarea dintre un câine şi un inginer. Îl ştii?

Îl ştiam, dar nu voiam să-i retez elanul.

— Şi unul şi altul au priviri inteligente, dar nu reuşesc să se

exprime...

Am râs complezent.

— Da, dar asta poate pentru că modul lor de exprimare...

— Lasă – m-a întrerupt. Nu te tot scuza. Am să merg să-ţi văd vizuina, dar nu azi. Mâine termin pe la şase. Poţi să vii să mă iei, dacă doreşti.

— Să ştii că n-am maşina aici. E la Craiova. Şi nici metrou până-n Drumul Taberei nu există.

— Doamne! Ai de gând să mă duci pe jos?

— Jur solemn să găsesc o altă soluţie.

— Atunci, aşa să fie. Mâine la şase. Ştii unde e sediul televiziunii?

— Da.

— Au două intrări, o să ies prin spate.

În stradă, am urmărit-o cum se depărtează şi doar gândul că mâine am s-o revăd m-a împiedicat să mă iau după ea şi să aflu unde locuieşte. Când te îndrăgosteşti ca un tâmpit în felul ăsta comiţi o mulţime de chestii care îi fac pe ceilalţi să clatine compătimitor din cap şi să rotească degetul, semnificativ, în dreptul tâmplei.

În noaptea aia m-am culcat târziu. Am aranjat puţin prin cameră, prea era ca naiba, apoi am rămas, o vreme, într-o stare de dulce reverie, pe întuneric. Până la urmă am adormit şi am visat Roata.

Mă aflam undeva, mult deasupra pământului. Cerul era negru ca smoala; sub mine desluşeam un ţinut acoperit de nori strălucitori iar când şi când, spărturile lor lăsau să se întrevadă margini de continente, fluvii şi câmpii înverzite. Am zărit apoi chiar lângă mine o roată uriaşă ce se învârtea expunând mii de spiţe între axul central şi bordura circulară. În mod ciudat, centrul roţii se desluşea vag iar imaginea circumferinţei era şi mai spălăcită, risipindu-se parcă, datorită forţei centrifuge, în milioane de particule fine ce se pierdeau în spaţiu. Totuşi, nu apuca să dispară: spiţele aduceau dinspre centru o nouă materie care se adăuga cercului evanescent. Acestea erau singurele în mod clar definite: un fel de tuburi subţiri, translucide, în lungul cărora curgeau umbre şi lumini colorate. Brusc, cineva din mine a înţeles metafora. Aceste spiţe erau vieţi, mii de vieţi ale uneia şi aceleiaşi persoane, vieţi care se desfăşurau pornind din centru unic al existenţei, din eul nemuritor; vieţi mai bune sau mai rele, variante ale lor şi variante ale variantelor. Toate ajungeau să se disipeze odată întrepătrunse în circumferinţă, acolo unde timpul propriu al fiecăreia redevenea timpul cosmic. Centrul roţii pulsa ca o fântână albă; totuşi, mişcarea lui nu era decât o aparenţă. Acolo se afla *punctul de vedere*, lăcaşul unei fiinţe tăcute constituind esenţa tuturor posibilităţilor existenţei sale. „Mergi către izvor,

caută centrul; deşi trăieşti aici, tu eşti deja acolo”...

Vocea lui Arthur?

„Această roată este adevăratul tău chip. E casa tatălui tău. Iar tatăl tău e cu mult mai tânăr ca tine. Tatăl tău abia s-a născut, de aceea vei crede în el. Dar tu eşti bătrân, la fel de bătrân ca oricare dintre atomii care te compun, te-au compus sau te vor compune”...

Un frig rece sosea dinspre astre, un vânt imposibil clătina stelele.

„Această roată este adevăratul tău chip, căci ai milioane de feţe. Toate sunt bătrâne, dat tatăl tău abia s-a născut; tu eşti deja acolo şi eşti tatăl înconjurat de fii. Spiţele sunt bătrâne; trăiesc spre a muri. Tatăl tău e proaspăt ca o floare abia deschisă, ca o lumină ce se naşte ajungându-se din urmă în chiar clipa atingerii ţintei sale”...

Vocea fostului meu maestru?

„Această roată eşti tu în toate variantele - şi eşti tu dincolo de orice variantă. Dar dacă toate spiţele s-ar spulbera aidoma nisipului, vei putea, oare, spune *n-am fost*, atâta timp cât centrul dăinuieşte? Acel miez este aici, dar este departe; a fost mereu şi nu poate muri; el e începutul lumii şi sfârşitul acesteia, existenţa sa n-are legătură cu Timpul”...

Vocea mea?

M-am trezit şi m-am ridicat din pat leoarcă de transpiraţie, fără să înţeleg unde mă aflu. O clipă lungă am crezut că sunt peste tot şi nicăieri – trupul meu a părut un simplu fir de praf. M-am repliat, m-am dus la baie şi mi-am azvârlit pe ochi, cu mâinile făcute căuş, apă rece. Apoi m-am privit în oglindă, aşteptându-mă să nu mă recunosc.

Dar eram acelaşi.

Se luminase de ziuă şi n-am mai reuşit să adorm. Sub impresia visului, pe stradă mă simţeam uluitor de detaşat de toate. Aveam sentimentul că privesc un film tridimensional. Maya – m-am gândit. Iluzia. Acest văl pictat numit viaţă. Prin asociere, gândul m-a dus imediat la Somerset Maugham.

Ziua a trecut greu şi, în jurul prânzului, mi s-a părut că-l zăresc pe coridorul către decanat pe Arthur. Am vrut să-l strig, dar persoana tocmai dispărea în secretariat şi nu m-am putut lămuri dacă era el sau cineva care-i semăna. Pe de altă parte, faptul că nu l-am întâlnit m-a făcut să mă simt uşurat, nu ştiu de ce. Poate pentru că mă temeam că-mi va ghici starea psihică? Adevărul era că n-aveam chef să explic nimănui nimic. Singurul lucru care mi se părea important era că ora şase urma să sosească în cele din urmă. Când am coborât din troleu în faţa corpului de clădiri al RART-ului m-am temut că întârziasem, dar am respirat uşurat constatând că nu era decât cinci şi patruzeci de minute.

Am întrebat portarul, iar acesta mi-a confirmat că Mariana nu ieşise încă. Am aşteptat-o rezemat de gard; când a apărut, mi-am dat seama că venisem ca un idiot, fără să cumpăr nici măcar un buchet de flori. Rahat! Chiar gândeam anapoda. M-a zărit şi mi-a făcut cu mâna.

— Acum am scăpat de la cursuri, n-am apucat nici să trec pe la florărie – am azvârlit pe nerăsuflate prima minciună la care am fost în stare să mă gândesc.

A râs.

— Nu-ţi face probleme, sunt sigură că ţi-ai adus aminte abia acum.

Presupun că am roşit îngrozitor.

— E mult mai bine fără flori. Altfel aş fi crezut că eşti un admirator oarecare.

— Şi nu sunt? – am privit-o implorând confirmarea.

— Tu trebuie să hotărăşti. Cum ajungem la tine?

— Cu un taxi.

— Deci, eşti dispus la sacrificii financiare! Avem de mers o groază.

— Fii sigură că nu te voi lăsa să plăteşti tu.

Am luat taxiul, m-am lăsat uşurat de parale şi, după ce am urcat scările, am deschis prudent uşa. Prudenţă stupidă, parcă ar mai fi putut trece pe-acolo altcineva care să deranjeze ordinea pe care o lăsasem în cameră! Mariana a intrat şi, rotind privirea, a concluzionat:

— Da, o adevărată cameră de student. Presupun că ieri la aceeaşi oră dezordinea era înfiorătoare.

Fir-ar să fie, acestei fete chiar nu-i scăpa nimic? Am ales să fiu dezarmant de sincer:

— Aşa e. M-am gândit că nu te pot primi, totuşi, oricum.

— De ce nu? Ordinea şterge urmele personalităţii. Mi-ar fi plăcut să aflu dacă aveai borcanul cu murături pe tastatură sau tastatura stătea pe borcan.

— N-am murături. Pe tastatură stătea farfuria cu oasele de la ultimul copan.

M-a privit critic.

— Aşa să fie? Şi cu ce te ocupi acasă în timpul liber? Asculţi muzică, speli vase, croşetezi ciorapi?

— Câte puţin din fiecare. Dar principala mea preocupare are legătură cu acest calculator.

— Să văd. Ce procesor?

— E un quadro.

— Interfaţă grafică?

— Prezentă.

— Ram-ul?

— Patru giga.

— Oho! Memorie?

— Un terra. Şi încă un terra, externă.

— Doamne! La ce-ţi trebuie asemenea performanţe? Spargi codurile Pentagonului?

— Nu. Cercetez.

— Ce?

— Chestii de specialitate.

— Arată-mi.

O jumătate de oră i-am arătat fractali. N-am început cu setul Mandelbrot. Găsisem pe net o groază de alte prostioare drăguţe.

— Eşti maniac – a concluzionat Mariana. Imaginile astea au devenit o obsesie. Dar, slavă domnului, nu e o obsesie sexuală.

— Nu fii sigură. Se pare că toate formele din natură sunt fractali...

— O, doamne, e mai grav decât am crezut! Vezi anumite chestii în orice! Să fie vorba de vârstă, sau de necesităţi obiective?

— Insinuezi că...

— Tu ai spus-o!

Ne amuzam copios. Am clicat pe ultimul program – cel care îmi generase fractalul rezultat din ecuaţiile găsite după aplicarea transformatei Fourier.

— Îţi place?

— Da. E super-complicat. Ce reprezintă?

M-am întors către ea fără să fiu sigur ce-i voi spune. Şi atunci, în mijlocul gestului, m-a străfulgerat gândul. Acel gând pe care, poate, n-ar fi trebuit să-l am niciodată. Acel gând care nu semăna cu mine, dar poate că semăna cu altcineva: un ins aflat dincolo de eu, care privea prin ochii mei şi atingea cu mâinile mele.

Într-o fracţiune de secundă mi-am amintit: „mai mulţi la un loc înseamnă mult mai multă forţă. Mai mulţi la un loc, toţi aflaţi într-o stare alterată de conştiinţă înseamnă şi mai multă forţă.” Mai mulţi indivizi aflaţi sub hipnoză vor însemna mult mai mult decât unul singur. Mulţi, foarte mulţi indivizi.

De pildă, toţi telespectatorii unui talk-show...

Era un gând nebunesc, iresponsabil. Dar m-a prins. Am privit-o pe Mariana cu ochi diferiţi. Destinul. „Nu trebuie să furi nimic – doar să iei ceea ce ţi se cuvine”...

— Reprezintă un mod de a înţelege realitatea – i-am răspuns în sfârşit. Evenimente care par întâmplătoare. Haos pur. În spatele lor se află

mereu o ordine ascunsă, o ordine care, pe măsură ce pătrundem în adâncul existenţei, se dovedeşte a fi de un grad din ce în ce mai înalt. Noi, care vedem doar suprafaţa lucrurilor, credem că nu există decât un tip de cauzalitate. Cutare fapt generează un fapt nou. Cauza conduce la efect. Dar nu-i adevărat. În substrat, treburile sunt diferite. Cauza şi efectul se amestecă şi se asumă reciproc. Aparenţa nu e decât obişnuinţă, cutumă. Realitatea se compune din tradiţii ale materiei. Dar conştiinţa poate să schimbe totul. Mai întâi, pe domenii restrânse, cum fac yoghinii. Apoi, pe domenii mai largi. În final, totul nu e decât o variantă luată în calcul de Marele Anonim.

— Crezi în Dumnezeu?

— Cred în faptul că în spatele tuturor formelor se află o inteligenţă difuză, inexprimabilă. Dar nu-mi vorbi de Biblie.

— E falsă?

— Nu, dar nici nu e adevărată. Un diamant poate avea o mie de feţe. Biblia nu e decât o faţă.

— Deci, e adevărată.

— Atât cât îţi place să crezi. Mi-ai văzut lumea. Aş vrea să văd şi eu lumea ta.

S-a ridicat şi m-a privit.

— Ce să însemne?

— Mi-ar place să te văd la lucru.

— E simplu. Poţi veni la talk-show-ul meu ca spectator.

— Mi-ar place mult.

Mariana nu merita asta. Ştiam. Dar nu puteam să mă opresc. Eram aidoma savantului gata să experimenteze un preparat nou pe oricine, chiar şi pe un copil. Pe de altă parte, n-aveam de gând să fac nimănui nici un rău. Nici chiar mie – ba chiar dimpotrivă...

— Ok, vino mâine. Pe la zece, dacă poţi.

— Pot. Dar asta va fi mâine.

— Ce vrei să spui?

Am scos o sticlă de scotch.

— Am şi gheaţă. Şi putem face o cafea.

A fost o seară cu adevărat frumoasă. Mă aşteptam ca Mariana să accepte să rămână şi peste noapte. Dar n-a făcut-o şi nici eu n-am insistat. M-am temut că insistenţa mea ar putea s-o îndepărteze.

...Şi m-am gândit. Mi-am adus, în primul rând, aminte de subliminale. Apoi, că există câteva metode de hipnoză în masă descrise în cărţi, dar mai ales una pe care o însuşisem demult, de la maestrul meu. Ca s-o pot utiliza, aveam însă nevoie de concursul Marianei.

Şi singura metodă pentru a o convinge era s-o hipnotizez, în primul rând, pe ea...

Capitolul 4

Am ajuns la televiziune la zece fără un sfert. Aveam în buzunar rezultatul ultimei iteraţii şi un reportofon minuscul. Mariana lăsase vorbă la poartă; au anunţat-o şi m-a preluat. Pe drumul către platoul de filmare mi-a făcut un scurt instructaj. N-aveam de făcut mare lucru: doar să râd când era rost de râs, să fac semne cu mâna şi să fluier când se îndrepta către mine vreo cameră de luat vederi - şi să aplaud, când toată lumea aplauda. Culmea e că pentru toate astea urma chiar să fiu plătit. Deocamdată trebuia să mergem în biroul în care lucra. Mi-a explicat că mai avea de pus la punct câteva detalii cu scenograful.

În birou nu era însă nimeni şi asta m-a mulţumit. Până să sosească scenograful, am început să-i povestesc o peripeţie dintr-o vacanţă de-acum doi ani. Însoţeam totul cu mişcări largi. Vocea mi-a devenit molcomă, adormitoare; am început să mă joc cu capacul nichelat al unui pix. Pe el, o rază de soare sosită prin geam crea reflexe scânteietoare. Utilizam acea tehnică ericksoniană de hipnoză prin care hipnoterapeutul atrage atenţia subiectului fără ca acesta să înţeleagă ce i se întâmplă. Mariana s-a arătat receptivă: în trei-patru minute era în transă. I-am adâncit transa propunându-i o relaxare tot mai adâncă în timp ce număram rar până la zece. Apoi i-am spus răspicat:

— Nimic şi nimeni nu te poate trezi, cu excepţia mea. Ai să te trezeşti doar când voi dori eu. Până atunci te vei comporta absolut normal cu toată lumea, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Vei merge, vei vorbi, îţi vei pregăti emisiunea. Dar vei continua să te afli în transă indiferent de ceea ce se întâmplă în jur. E foarte bine, te simţi minunat, vei vedea că totul va fi foarte plăcut. Doar eu te voi putea trezi. Eşti receptivă la sugestiile mele; vei face tot ce-ţi voi cere. Asta îţi va face multă plăcere. Totul e spre binele tău.

Îmi alegeam cu grijă cuvintele; când hipnotizezi pe cineva trebuie să eviţi, de pildă, cuvântul „nu” – subconştientul are obiceiul să-l perceapă ca fiind „da”. De asemenea se evită ambiguităţile şi trebuie să–l asiguri mereu pe subiect că merită să fie cooperant, că-i va face plăcere şi că totul e bine.

— Acum ai să iei acest reportofon şi ai să-l păstrezi mereu cu tine. Chiar şi în studio. Are ceva înregistrat – pare un scârţâit. După începerea emisiunii tale, îl vei porni. Nu va remarca nimeni acel scârţâit. Dar când vor

trece douăzeci de minute din emisiune vei spune: „Parca se aude un scârţâit ca de greier; să fiţi atenţi, nu-l auziţi şi voi? Ascultaţi scârţâitul”. Vei plasa această replică în clipa în care voi ridica mâna dreaptă şi voi face cu ea acest semn (am pocnit din degete). Dar vei rămâne în continuare în transă; te voi putea trezi abia când vom reveni aici, în birou şi vom fi singuri. Înainte de a începe emisiunea vom mai vorbi.

În acea clipă a intrat scenograful. Era de fapt o scenografă. Am zâmbit, am salutat-o şi, întorcându-mă către Mariana am zis:

— Hai, Mariana, discută cu această doamnă ce-aveai de discutat.

Tipa m-a privit ciudat, dar Mariana a apucat-o de braţ şi a început să-i explice nu ştiu ce în legătură cu finalul programului. Am mers apoi ca să mă treacă pe lista figuranţilor. În sfârşit, iată-mă pe platou, invitat să iau loc printre ceilalţi, în tribuna improvizată. I-am făcut Marianei semn:

— Mergem întâi undeva unde putem discuta singuri.

Ne-am retras într-un colţ şi i-am făcut instructajul. După zece minute de emisiune trebuia să repete în faţa camerelor de luat vederi şi a publicului gesturile prin care fusese hipnotizată. Apoi va face în aşa fel încât camera să se întoarcă spre un obiect sclipitor; va continua să vorbească urmărind scenariul emisiunii; apoi va urma faza cu atragerea atenţiei tuturor asupra scârţâitului. Pe reportofon aveam trasă la o viteză foarte mare o serie de instrucţiuni care urma să se repete din trei în trei minute, instrucţiuni adresată tuturor celor prezenţi dar şi celor din faţa micului ecran. Mesajul înregistrat era subliminal; dacă apărea vreun spectator întârziat care nu apucase să intre în transă, acesta urma să nu fie deloc afectat. „Ascultaţi scârţâitul” era un ordin adresat celor hipnotizaţi, doar aceştia putându-i înţelege sensul, mesajul urmând să fie preluat şi decodat de subconştientul lor.

M-am pierdut apoi printre ceilalţi figuranţi. Două binecunoscute vedete s-au aşezat în fotoliile pregătite pentru ele, dansatorii s-au aliniat în spatele scenei, operatorii şi-au făcut semne reciproc iar regizorul a făcut un gest către cabina tehnică.

Apoi emisiunea a început.

Se transmitea în direct şi totul era plin de vervă, replici spumoase, costume strălucitoare şi toate celelalte. Îmi jucam rolul: aplaudam, râdeam, fluieram. În acelaşi timp, îmi urmăream propriul scenariu pregătindu-mă ca, la nevoie, să intervin.

În curând Mariana a început să facă gesturi largi, să atragă atenţia. Vorbea mai încet, oarecum solemn, dar degajat; poantele şi râsetele continuau, dar ochii se fixaseră deja pe moderator. Un globuleţ de discotecă plin de mici oglinzi se învârtea repede în stânga scenei; pentru că unele din

gesturile Marianei îl indicau, operatorii l-au prins, pe rând, în cadru. Mergea strună. Apoi, urmărind pe ecranul telefonului mobil secundele scurse, am ridicat braţul drept şi am pocnit degetele.

— Parcă se aude un scârţâit ca de greier; să fiţi atenţi, nu-l auziţi şi voi? Ascultaţi scârţâitul...

Într-adevăr, ceva a scârţâit, subţire. Sincronizarea fusese perfectă iar mesajul subliminal urma de-acum să se repete la fiecare trei minute. După cum am constatat, toţi cei prezenţi se aflau în transă; însă, conform instrucţiunilor sugerate, continuau să-şi joace rolurile ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Una dintre vedete părea uşor buimacă. Nu mă gândisem că, stând lateral, gesturile Marianei vor avea asupra ei un impact ceva mai redus.

Dar nu conta. Experienţa reuşise. Acel semnal subliminal conţinea inclusiv instrucţiuni despre cum se vor trezi toţi şi ce vor trebui să facă după aceea. Doar pe Mariana urma s-o trezesc eu.

Când emisiunea s-a încheiat, moderatoarea şi cele două vedete au primit felicitări şi flori. I-am făcut semn Marianei şi ea a venit spre mine şi m-a îmbrăţişat. Sub hipnoză dispar multe inhibiţii, iar gestul ei m-a bucurat enorm. Deci nu avea pentru mine doar puţină bunăvoinţă. „Eşti dat naibii, tipule” – mi-am zis.

Am mers în birou; vreo doi tot încercau să ne urmeze, dar le-am închis uşa în nas.

— Am să încep să număr de la cinci la unu şi, pe măsură ce voi număra, te vei trezi. Nu vei ţine minte că ai fost hipnotizată: îţi vei aminti doar că emisiunea ta a decurs firesc şi a avut succes. Cinci, patru, trei, doi, unu...

Era OK. Am stabilit să ne reîntâlnim a doua zi, seara, pe la şapte. Am plecat de la televiziune şi am cumpărat un bilet la loto, bifând numerele obţinute din iteraţie. Am ieşit iar în stradă şi ceva, deodată, s-a schimbat în aerul pe care-l respiram. Parcă şi lumina era diferită. Lumea părea aceeaşi, cu toate că, pe undeva se modificase. Modificarea era prea subtilă ca s-o pot defini, aşa că, am presupus, cel mai probabil, senzaţia de schimbare aparţinea întru totul spiritului meu. Mă simţeam minunat.

Acum nu mai aveam nimic altceva de făcut decât să aştept.

Poate n-aţi înţeles. Să vă explic. Cu trei minute înainte de începerea extragerii loto, instrucţiunile mele subliminale urmau să acţioneze aducând în transă pe toţi cei prezenţi în studio, pe platoul de filmare şi pe toţi telespectatorii talk-show-ului. Aceştia, indiferent ce-ar fi făcut în acel moment, urmau să-şi întrerupă activitatea şi să deschidă televizoarele sau să le comute – dacă erau deschise deja – pe postul naţional de televiziune care,

duminică la ora şase şi treizeci de minute, transmitea în direct extragerea. Instrucţiunile mele prevedeau ca toată lumea, în jurul acelei ore, să se afle acasă, la televizor. N-am idee câte întâlniri sau alte activităţi au fost întrerupte sau amânate de comanda mea. Nici nu conta. Important era doar ca fiecare telespectator să se concentreze asupra extragerii. Numerele iterate le fuseseră transmise subliminal şi bine implantate în subconştient.

Era mult mai mult decât o manipulare mediatică. Acei oameni urmau ca, în momentele respective, să muncească doar pentru mine; predicţia calculatorului oferea o precizie de circa 75 la sută. Restul de 25 la sută urma să fie completat de conştiinţele tuturor, angajate într-un efort unic.

Sâmbătă dimineaţa mi-am dat întâlnire cu Paşadia. Pirgu mă lămurise oarecum, dar voiam o explicaţie largă şi convingătoare. Într-unul din separeurile unui bar de cartier, după ce am comandat cafelele şi cel mai scump whisky pe care l-am găsit, am intrat direct în problemă.

— Paşa, fii drăguţ şi explică-mi. Ce naiba sunt desenele rupestre?

M-a privit şovăielnic.

— Desene, ce altceva?

— Pirgu mi-a povestit că, pe vremuri, oamenii aveau nişte abilităţi pe care le-au pierdut între timp.

— Da, oarecum. Dar nu ştim mai nimic. Acele picturi par artă modernă, sunt extraordinare: surprind mişcarea, dau iluzia reliefului. Dar nu ştim dacă la ele a lucrat artistul atestat local sau tot tribul.

— Şi de ce contează asta?

— Păi, vorbeam de abilităţi. Dacă a lucrat tot tribul, avem de-a face cu o populaţie de genii. Dacă a lucrat doar un artist, atunci situaţia nu e diferită de cea de azi. În concluzie, nu ştim dacă oamenii ăia aveau ceva în plus faţă de noi.

— Totuşi, făceau artă modernă. Îşi devansau serios epoca.

— Nu chiar. De fapt arta modernă a fost aceea care a descoperit un mod de stilizare similar. Vezi, ei nu încercau să reproducă natura, aşa cum s-au străduit secole la rând urmaşii lor. Ei doreau să surprindă sensul naturii. Nici nu făceau, propriu zis, artă, conform concepţiei noastre de azi. Peşterile lor erau sanctuare, centre de iniţiere. Esteticul lor era, prin excelenţă, util. Noi putem renunţa azi, dacă dorim, la o mulţime de obiecte artistice, la statui şi tablouri. În peşterile ale nu se poate renunţa la nimic: totul e un ansamblu strict necesar din punct de vedere social.

— Adică nu poţi da la o parte absolut nici o scenă?

— Normal că nu. Până şi ordinea în care se desfăşoară imaginile este o ordine strictă, ţinând de programul de iniţiere. De pildă, spre gura

peşterii sunt desenate ierbivore, în timp ce abia în capătul galeriilor apar scenele cu feline. Probabil că şamanul era acela care dicta această ordine. Sau, naiba ştie?

Privirea lui moale se plie pe paharul de whisky adus de chelner şi păru că se însenineză.

— Chiar plăteşti tu? – m-a întrebat.

— Chiar. Nu-ţi vine să crezi? Bea acolo şi lasă comentariile.

— Te-ai îmbogăţit?

— Încă nu, dar nu se ştie – am rânjit. Pe de altă parte, vorba unui bun prieten: merită să plăteşti o conversaţie inteligentă.

— A spus Pirgu asta?

— Nu. A spus-o Arthur. Îl mai ştii?

— Din seara aia memorabilă...

— Ai înţeles?

— Ce?

— Motivul pentru care acea seară memorabilă a existat.

Paşadia a clătinat din cap.

— Da, ciudat. Pirgu, să dea o petrecere la el acasă...

— Şi doar ca să ne prezinte o damă. Câte fete sau femei ne-a prezentat el până acum?

— Şi de ce să ne-o prezinte? – s-a întrebat Paşadia. Doar ca să ne arate că a cucerit o vedetă? Îl ştiu pe Pirgu de toate, dar nu lăudăros.

— Am o idee – am propus. Ce-ar fi să-l întrebăm?

— Şi crezi că ne va spune?

— Cel puţin ne-am da seama că minte. Şi poate am reuşi să aflăm şi cât minte – şi, mai ales, de ce.

— Dă-i telefon – m-a îndemnat Paşadia. Cheamă-l încoace. Spune-i că nu putem să bem fără el.

— Crezi că vine?

— Vine precis. De când nu ne-am mai întâlnit toţi trei ? Cred că dinainte de Paşti!

— Da, ar fi un argument.

Am apelat – şi imediat am primit răspuns.

— Hei, nenicule, ai înviat din morţi?

— Pirgule, suntem într-un loc cu whisky şi cafea. Poţi să vii şi tu?

I-am spus unde.

— Vin, dar trebuie să rămâneţi pe loc. Fac vreo juma’ de ceas pân’ la voi.

— Ei, nu prea ştiu cum vom mai trăi atâta fără tine...

— La fel ca pân-acum, *caro mio*! Dacă nu, nu - asta e. O să mă

ocup eu de coşciuge, pomeni şi de toate celelalte.

— Presimt că, totuşi, ne vei găsi în viaţă. Hai, grăbeşte-te.

— Păreţi cam dornici. Dacă nu v-aş cunoaşte, cine ştie ce mi-aş putea închipui! Hai, că vin acu'.

— Hai, pa!

Am închis telefonul şi m-am uitat la Paşadia.

— Vine.

— Am priceput. Şi altceva, ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— Doar tâmpenii. Facultate, proiecte...

— Pe vremuri, astea nu te-ngropau aşa.

— Chiar nu – am zâmbit. Şi tu? Nici tu nu m-ai mai sunat.

— Oboseală şi lehamite. Am început un tablou... Ştii, sunt puţin iritat de mentalitatea asta care obligă pictorul să facă un tablou cât mai repede, la mama inspiraţiei. A făcut-o Van Gogh, dar era geniu. În realitate, un tablou ar trebui să fie gândit şi paragândit înainte de-a fi pus pe pânză. Păi, renascentiştii lucrau şi ani întregi la un tablou!

— Cine te forţează să lucrezi repede?

— Un profesor, un dobitoc. Unu', Folescu, dac-ai auzit.

— N-am auzit.

— Păi, normal că n-ai auzit, e prea dobitoc. Stai să-ţi povestesc...

În timp ce vorbea, mi-am reamintit: nu există nici un profesor Folescu la el la facultate. Din conversaţiile noastre îi cunoşteam pe toţi, precum şi părerea lui Paşadia despre fiecare. L-am întrerupt:

— De când îl ai profesor?

— Din toamnă, ce naiba, ţi-am mai vorbit despre el...

Oare să am un asemenea lapsus?

Când a apărut Pirgu, Paşadia încă mai povestea.

— „Cristos a înviat", fraierilor – ne-a luat Pirgu în primire.

— Să mori tu? – l-a repezit Paşadia. Stai, dracu', jos, povestesc ceva...

— Ascult, ascult! Că doar vorbeşte un om, nu rage un măgar! Cine serveşte?

— Flăcăul ăla. Fă-i semn.

Chelnerul s-a apropiat.

— Zici că whisky? - s-a întors către mine Pirgu.

— Dacă vrei altceva...

— Whisky să fie. Adu whisky – s-a adresat chelnerului.

— Cincizeci sau o sută? – a întrebat băiatul.

— O sută, măi dragă, ce sunt eu, şoarece? - s-a burzuluit Pirgu. Ia ziceţi, băieţi, ce-aţi făcut de Paşti, aţi postit, v-aţi spovedit?

— Când una, când alta – a rânjit Paşadia. De la cheful tău ni s-a tras lipsa de chef. Apropos, ce te-a apucat să faci chef doar ca să ne prezinţi fata aia? Te cunosc de-atâta vreme că mi s-a urât, dar aici nu te-am înţeles.

— E greu de explicat – s-a scărpinat în cap Pirgu. Practic, o cunoscusem cu doar două zile mai devreme. Mi-a prezentat-o consilierul ăla de la voi, de la facultate – s-a întors către mine.

Am rămas cu gura căscată.

— Arthur?

— Da. Se pare că e nepoata lui. Moşu' m-a rugat să fac în aşa fel încât să ne întâlnim împreună undeva. Dar nu la cârciumă, ştii? M-a convins, ce să zic! Mai ales când a promis că sponsorizează tot...

— El a plătit? –a făcut Paşadia ochii mari.

— Totul. Până şi uzura covoarelor.

— Dar de ce voia să ne întâlnim aşa?

— Cică, să ne cunoască mai bine.

— Moşul ăla al tău e dement – a conchis Paşadia. Şi de ce a vrut să ne bage pe gât pe nepoată-sa?

— Dracu' ştie. O codoşi-o. Cred că moşul a pus ochii pe mine. I-oi fi căzut cu tronc şi i-am părut partida potrivită.

— Şi nu eşti? – s-a interesat, candid, Paşadia.

Pirgu l-a privit cu milă.

— Mă întreb dacă nu cumva Arthur ăsta nu te dorea, de fapt, pe tine. Dar de, unde putea să te-adune omul de pe drumuri?

Eu începusem să am o altă părere, dar preferam să tac. Rumegam nişte gânduri deloc liniştitoare.

— Aşa că m-a găsit pe mine, mai împiciorogat, să vă fiu gazdă la toţi – a continuat Pirgu. Ai mei erau plecaţi, ce mai? Trai, neneacă!

— Îmi vine să plâng – a zis Paşadia. Cum te-ai sacrificat tu pentru noi! De mâine începem, Pantazi – s-a întors spre mine – să facem chetă, să-i ridicăm un monument acestui mare om!

— De ce nu ne-ai spus? De ce naiba nu ne-ai spus nimic? – m-am revoltat.

— Nu puteam. Promisesem discreţie. Şi, pe urmă, mi-am zis că, oricum, nu contează. Ideea era să ne distrăm. Entuziasmul nostru înflăcărat îşi putea da mâna trecând peste orice conspiraţie tenebroasă. Iar o gagică în plus... doar nu ne speriem de gagici!

— Te ştim erou din acest punct de vedere – l-a aprobat Paşadia. Dar tot nu pricep.

— Nici eu, *mio caro*. Dar nu-mi bat capul. Apropos, l-aţi mai întâlnit?

— Pe Arthur? Nu – a răspuns Paşadia.

— Nici tu? – s-a întors Pirgu către mine.

— Nu – am răspuns fără vlagă.

Pirgu m-a privit scrutător.

— Nu pari în apele tale.

— Nici nu sunt – am confirmat.

Trebuia să mint ceva, repede.

— O criză de apendicită. De două zile.

— Şi ce stai? Du-te la spital! Am avut un vecin care a făcut peritonită din aşa ceva. Sau poţi să dai în septicemie. Nu fii tâmpit.

— Ziceam că după-masă. Nu e foarte grav, nu mă doare rău. E, mai degrabă, un fel de jenă. Dar mă duc, să ştii că mă duc.

— Să dea dracu' să nu te duci...

Am schimbat subiectul. Am vorbit de filme şi cărţi. După circa un ceas ne-am despărţit, promiţându-ne unul altuia că nu vom mai lăsa niciodată să treacă atâta timp între două întâlniri.

M-am dus acasă. La şapte urma să vină Mariana – ea hotărâse că nu trebuie s-o mai aştept pe un teritoriu neutru. Încercam să înţeleg ceva din toată povestea; mi se părea că în jurul meu începuse să se ţească o pânză ciudată, emanată de un păianjen monstruos. Mariana, nepoata lui Arthur? Pirgu îşi făcea iluzii: nu el era cel vizat. Şi nici Paşadia. Arthur avea ce-avea cu mine.

De ce?

Singura parte proastă din toată povestea era că mă îndrăgostisem; asta mă făcea pe jumătate orb. Nu puteam s-o scot din ecuaţie pe fată, deja însemna al naibii de mult pentru mine. Şi înţelesesem că nici eu nu-i eram chiar indiferent.

În sfârşit, la ora fixată s-a auzit soneria de la intrare. Din primul moment, Mariana m-a îmbrăţişat. Înainte de-a sosi îmi doream o discuţie serioasă cu ea, dar când a apărut, intenţiile iniţiale mi s-au destrămat. Aşa că am vorbit despre cu totul alte lucruri decât cele pe care aş fi dorit să le lămuresc; am privit împreună un film, am servit cina (mă pregătisem oarecum, comandând două porţii de pizza pe care, ulterior, le-am reîncălzit la microunde), am băut vin şi am făcut schimb de numere de telefon.

În noaptea aceea, Mariana a rămas la mine. A plecat acasă dimineaţa, pe la şapte si ceva, lăsându-mă cu un sentiment de fericire, de plenitudine pe care nu-l mai încercasem niciodată. Şi totuşi...nepoata lui! De ce-şi aruncase în braţele mele propria nepoată? Sau n-o aruncase, iar faptul că ajunsesem să ne iubim era un lucru independent de intenţiile lui? Atunci, care erau, de fapt, acele intenţii? Mi-am mai frământat o vreme

creierii, apoi am renunţat să mă mai gândesc şi m-am culcat. Doar era duminică. Am vrut să fiu sigur, aşa că am pus ceasul să mă sune pe la patru p.m., cu toate că mă aşteptam să mă trezesc mult mai curând.

De data asta n-am visat nimic special, dacă nu pun la socoteală că, din negura somnului, am simţit cum cineva mă privea atent, oarecum amuzat. Am auzit ceasul sunând; am deschis ochii, convins că nu dormisem decât câteva clipe. Dar se făcuse ora patru; bineînţeles, în cameră nu era nimeni cu excepţia mea.

M-am ridicat şi m-am învârtit o vreme prin încăpere. Am deschis calculatorul, apoi l-am închis. Pe măsură ce minutele se scurgeau, deveneam tot mai nerăbdător. Am ronţăit ceva în bucătărie; când m-am întors, se făcuse cinci. Am luat o carte şi am început s-o răsfoiesc. M-am plictisit repede. Am redeschis calculatorul şi am navigat o vreme pe net. Nu căutam nimic special şi poate tocmai de-aceea m-am oprit la un site pentru copii, unul cu poveşti. Am ales la întâmplare (dar există întâmplare?...) o poveste cu Făt Frumos. Era un flăcău cu puteri paranormale, acest Făt Frumos. De pildă, când ajunge la zmei, se hotărăşte să intre în castelul lor fără să fie văzut. Şi atunci se dă de trei ori peste cap şi se preface într-o muscă. M-am dus cu gândul la ce-mi spusese odată Pirgu: şamanii pretindeau că-şi puteau muta spiritul într-un animal sau într-o pasăre...

Cineva a bătut la uşă. Am tresărit. M-am dus şi am privit prin vizor: bizară coincidenţă, era Pirgu. Abia dacă mi-a venit să cred; era a doua sau a treia vizită pe care mi-o făcea de când ne cunoşteam.

Am deschis uşa.

— Ce-i cu tine?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Am vrut să discut cu tine.

— S-a întâmplat ceva?

— S-a întâmplat că...cineva mi-a umblat azi, în lipsa mea, prin cameră.

— Poate maică-ta.

— Ai mei nu mai intră la mine în cameră de zece ani. E teritoriul meu sacru.

— Atunci, cheamă poliţia!

— Nu cred că pot dovedi ceva.

— Îţi lipseşte ceva? Ţi s-a furat ceva?

— Nu. Dar m-am speriat.

— E de-nţeles. Stai jos. Cine putea să facă asta?

Pirgu a dat din umeri.

— Am şi ceva duşmani. Mai ales indivizi cărora le-am deturnat amantele. Dar nu pricep ce căutau. N-am în cameră obiecte de valoare, iar

banii sunt în bănci.

— Ţi-au răscolit lucrurile?

— Nu. De fapt, pentru un necunoscător, totul pare că se află la locul lui. Dar eu îmi ştiu vizuina. Diferenţele dintre cum erau lucrurile aşezate ieri şi cum sunt azi nu-s prea mari, dar pentru mine sunt evidente.

— Paşadia ce zice, ai vorbit cu el?

— Nu. Ăla e aerian. Ar crede că m-am îmbătat.

— Stai jos, deocamdată. Deci, chiar eşti sigur?

— Sigur, mă, crezi că fac mişto?

— Ciudat.

— Da, ciudat. Am mai remarcat şi alte schimbări, dar las-o dracu', poate sunt halucinaţi. Însă asta chiar m-a dat gata.

Am clătinat din cap. Pirgu şi-a aruncat ochii pe monitor.

— Asta-i bună! Nici tu nu mai eşti cum erai! Citeşti basme?

— Poţi râde cât vrei, să ştii că uneori o mai fac.

— Aha! – a râs Pirgu. Cam cum se uită mama la telenovele! Ditai profesorul universitar…dar să ştii că basmele nu sunt simple poveşti.

— Nici mie nu mi se pare că sunt simple.

— Un oarecare Rene Guenon a descoperit asta. Făcea filosofia culturii, cred. El a demonstrate că basmele reprezintă, de fapt, mesaje cifrate, lăsate cu limbă de moarte de anumite societăţi ezoterice în idea că, odată, alţi iniţiaţi le vor auzi şi le vor înţelege sensul real.

— Mesaje cifrate? Hm. Chestii gen „Codul lui da Vinci"?

— Oarecum. Dar nu aşa pretenţioase. Basmele îţi spun doar că anumite chestii sunt posibile. De pildă, undeva, Făt Frumos plesneşte din bici şi transformă palatul unui zmeu într-un măr. Faza e reversibilă: ajuns în lumea noastră, plesneşte iar din bici şi mărul redevine castel.

— O hologramă?

— Sau nanotehnologie. Ştii ce vreau să spun: roboţei microscopici care pot demonta şi recompune un obiect pe baza unui program, utilizând materie din mediul înconjurător.

— Dar ce te faci cu celălalt tărâm? Unde se află?

— Nu ştiu. La celălalt capăt al unei „găuri de vierme"? Asta tu, ca viitor fizician, ar trebui s-o explici mai bine.

M-am uitat la ceas.

— Oho!

— Probleme?

— Trebuie să văd ceva la TV.

Când am aprins televizorul, un crainic tocmai anunţa începerea extragerii. Am scos biletul şi l-am aşezat în faţă, lângă tastatura

calculatorului.

— Ai jucat la loto, băieţaş? – şi-a ţuguiat buzele, cu dispreţ, Pirgu.

L-am privit cu seriozitate.

— Taci şi priveşte.

Urna pornise. Bilele erau amestecate de jetul de aer.

— Primul număr al extragerii noastre de azi este...opt!

Am privit biletul. Da, opt.

— Al doilea număr...Douăzeci şi şapte!

Corect.

— Al treilea număr al extragerii este treisprezece!

Treisprezece.

Pirgu se holba, când la mine, când la televizor.

— Al patrulea număr, treizeci şi şase!

Punct ochit, punct lovit!

— Al cincilea număr...

Pirgu m-a prins de braţ, agitat.

— ...patruzeci şi doi!

— Este! – a gemut Pirgu. Omule, dacă...

— Al şaselea număr...

Şi eu şi Pirgu ne-am ridicat în picioare, cu gurile căscate, fără să respirăm.

— Este numărul zece!

Pirgu a urlat. Eu am ridicat braţele, fluturând biletul, apoi m-am aşezat iar pe scaun.

— Ai învins, bestie! – a urlat către mine, de data asta inteligibil, Pirgu.

În mod ciudat, m-am calmat pe loc. Învinsesem, da. Acum aveam destui bani. Potul era de vreo patru milioane de euro. Dar m-am întrebat fulgerător: trebuie să mă bucur sau să-mi fac griji?

Azi recunosc că nu eram destul de lucid. Ar fi trebuit să-i asigur din prima pe toţi că n-a fost altceva decât o simplă întâmplare. Şi oricărui ins care-ar fi bănuit că dispuneam de o metodă precisă de câştig, să-i râd în nas. Dar poate că n-ar fi avut nici o importanţă. Pentru că nu câştigul meu e acela care a contat.

E ca în yoga: puterile apar doar atunci când prin ele se certifică evoluţia ta spirituală. A merita un lucru înseamnă a găsi modalitatea să pui mâna pe el. Degeaba te plângi că-ţi doreşti un lucru şi nu-l ai. De fapt, nu dispui de drumul către lucrul respectiv, de harta către el. Când dai de harta drumului spre comoară, dai, inerent, de comoară.

Or, tocmai asta a fost problema. Drumul meu implica psihic prea

multe persoane, ceea ce ducea la o schimbare majoră de realitate. În acel moment nu ştiam asta. Conta doar că aveam motive să sărbătoresc.

L-am lăsat pe Pirgu toată seara să mă felicite. Am băut împreună şi o sticlă de vin. Când, în sfârşit, s-a hotărât să plece, mi-a declarat:

— Bibicule, nu te iert. Du-te mâine şi ridică-ţi banii, că avem treabă. Mai întâi, facem chefu' ăla monstru pe care-l presimt de mii de ani, unu' care să rămână-n anale. După aia, facem lista.

— Ce listă? – am fost eu curios.

— Lista cu lucrurile pe care le poţi face, cum şi unde poţi investi şi altele. Vor fi simple sfaturi, n-ai grijă, nimeni nu te va obliga. Doar te consiliez, n-am de gând să te şi administrez.

„Ia-o înainte oblu, berbeceşte, că până de iarnă să te văz crap îmblănit „ – mi-am adus, deodată, aminte de adevărata poveste a Crailor de Curtea Veche.

În noaptea aia am dormit al naibii de bine. Atâta doar că spre dimineaţă, visul în care călăream un balaur s-a repetat. Eram din nou sus, deasupra norilor de furtună şi mă luptam cu invadatorii.

Veniseră mulţi; navele lor se zăreau ca nişte puncte minuscule, la mare distanţă. Ştiam că nu mă vor lăsa să mă apropii, aşa că trebuia să găsesc un subterfugiu. Soluţia se afla jos, pe pământ, în spatele norilor de furtună. Acolo oastea era pregătită să abată atenţia străinilor. Brusc, la dreapta şi la stânga au lucit mici aşchii de metal care s-au deschis şi au înflorit în bulgări uriaşi de foc. Apoi alte aşchii au urcat dinspre pământ, lăsând în urmă jerbe lungi de fum care s-a amestecat cu norii plumburii. Invadatorii au început să riposteze lansând către ţinutul de sub noi raze arzătoare de lumină. Am părut că doresc să fug şi m-am îndreptat către piscul alb. Am aflat în acest fel câţi stăteau cu ochii pe mine. Aceia au virat şi au încercat să se apropie. Am ocolit piscul şi, într-un fel pe care n-am reuşit să-l înţeleg, m-am multiplicat. Eram acum transformat în sute de vrăjitori care călăreau sute de balauri. O iluzie derutantă. Urmăritorii s-au împărţit; nu aveau de unde să ştie care dintre imagini sunt eu, cel adevărat.

M-am trezit şi m-am scuturat de năluci. Ciudat. Cum spuneam, nu obişnuiam să visez astfel, dar de la o vreme...

Poate trebuia să consult un psihiatru. Am surâs unui asemenea gând. Aveam lângă mine cel mai bun psihiatru, pe Pirgu, care ar fi clătinat din cap şi mi-ar fi spus: dublează cantitatea de votcă şi hai să-ţi prezint o ştoarfă de milioane.

A doua zi mi-am deschis un cont la o bancă oarecare şi-am dus biletul la sediul Loteriei Române. Am fugit apoi la facultate să mai prind ceva din cursul lui Avramescu. După prânz, am vrut să mă întorc la gazda

mea, dar mi-am dat seama că n-aveam nimic de făcut acolo, aşa că am sunat-o pe Mariana. Mi-a şoptit dulce că e în delegaţie la Braşov – au acolo ceva de filmat. Urma să ajungă în Bucureşti abia a doua zi. Am stabilit că ne vom vedea cu siguranţă mâine, apoi am fost apelat de Paşadia.

— Te-ai îmbogăţit? – m-a luat el din prima.

— Aşa cred. Aştept nişte bani în cont, cel târziu mâine, după cum mi s-a promis...

— Eşti dat dracu'! Mi-a povestit Pirgu...

— Dacă vin banii, mâine seară petrecem. Promit să vă ţin pe amândoi la curent.

Seara mi-am făcut poftă de culcare cu două pahare de vin. A doua zi, primul impuls a fost să-mi verific contul, dar m-am abţinut. Am amânat să fac asta abia după cursuri, cum amână fumătorul următoarea ţigară pentru ca plăcerea să-i sporească. Probabil simţeam nevoia unui plus de adrenalină. Cât despre fumat, că tot îmi adusesem aminte, ţigara electrică mă slujea în continuare cu credinţă. În jurul prânzului m-am dus la o sucursală apropiată a băncii şi am verificat. Banii se aflau acolo, iar funcţionara, citind extrasul de cont, m-a privit cu admiraţie şi invidie. Am scos vreo două mii de euro apoi, gândindu-mă mai bine, alte două mii. Din faţa sucursalei l-am sunat pe Pirgu:

— Alege locul şi ora.

— Ehei, baribal bătrân, să-nţeleg că totu-i şnur?

— Da, au intrat.

— Om te-ai făcut, ca porcii o să ne facem. Alege tu, tu eşti gaşperu'.

— Nu ştiu ce să zic. Putem merge într-un loc select cu ţinută şi bune maniere. Dar poate că ar fi plictisitor. Pe de altă parte, am putea merge şi într-un loc mai aşa, ştii tu. E mai distractiv, dar aş zice că, în seara asta, meritǎm mai mult...

— Iar eu aş zice că nici, nici – m-a întrerupt Pirgu. Dar ce părere ai de un separeu numai al nostru, într-un fel de cramă înnegrită de vremi, săpată la câţiva metri sub pământul patriei? Undeva unde putem umbla şi-n pielea goală fără să ne ştie nici dracu'?

Am râs.

— Nici ospătarii?

— Ăia nu se pun; sunt nişte gentlemeni absolut discreţi. Şi, la o adică, ce se poate petrece? Vom fi trei cavaleri pilangii şi hămesiţi în faţa unei mese pline cu de toate. Cât despre gagici, alea se dau din partea casei...

— A, nu...

— Vrei fără?

— De fapt, vreau să vin cu cineva.

— Hopa! Tu, ăla, misogin din naştere? Ia zi-i, o ştiu?

— O ştii. O cheamă Mariana.

Pauză. Simţeam stupefacţia.

— Neruşinatule! – a bufnit Pirgu. Ai cunoscut-o la mine, trebuia să am prioritate!...

— Nu e ce crezi. E mai mult.

— Mai mult? Porcule! Te-ai îndrăgostit? Trădare - trădare, dar s-o ştim şi noi! Cum poţi să taci, baribal tenebru? Să nu ne-mpărtăşeşti şi nouă sentimentele care te-au malformat?

— A mers repede, n-am avut vreme de destăinuiri. Dar vino şi tu cu cineva...

— Acu', că mi-ai spus, fii sigur că-mi iau anturaj! Mi-e milă doar de bietu' Paşa, ăluia-i trebuie trei luni să pună mâna pe-o gagică şi trei ore s-o piardă. Chiar nu ştiu ce să mă fac cu el, nu-nvaţă nimic!

— De ce nu-i aduci tu ceva?

— Adică, să sprijin gardul sufletului său cu parul sufletului meu?

— Ei, nu trebuie să te implici. Dar mi-aduc aminte, când am fost la tine, că aveai nişte filoloage disponibile.

— Am multe disponibile. Alea nici n-au fost crema! Dar bine zici, o să iau pe una cu care deja a făcut cunoştinţă. Asta ca să nu mai pierdem timpul cu prezentările.

— Aşa să fie. Merg pe mâna ta. Spune ora şi comandă trăsura.

— Pe la şase nu-i nici devreme, nici prea târziu. Ce-ai zice să ne vedem în faţa Ateneului?

— Aş zice că sunt de acord.

— Cu Paşa cum facem, îl suni tu?

— Ba mai bine tu. Ia-l binişor, întreabă-l mai întâi dacă vrea să vină cu vreo tipă, poate are totuşi pe cineva, să nu-l jignim. Dacă n-are, spune-i că vii tu cu două. Şi spune-i şi cu cine, să nu se sperie.

— Bune sfaturi. Mă bucur că dragostea nu te-a tâmpit de tot. Hai, pa!

Am sunat-o pe Mariana. Nu era foarte ocupată, putea vorbi. A acceptat invitaţia, mai ales că i-am promis, misterios, mari surprize.

M-am dus şi-am mâncat ceva într-un bistro dosnic, cu preţuri rezonabile. Nu că mi-ar mai fi păsat prea mult de bani, dar mi s-a părut fără sens să fac pe nababul; în plus, mâncarea era foarte bună. Apoi am plecat prin oraş să cumpăr un cadou pentru Mariana. În vitrina unui bijutier am ochit o brăţară nemaipomenită, din aur alb. Mă gândisem mai întâi la un inel, dar mi s-a părut prea devreme. Totuşi, revenind, am adăugat la brăţară

o pereche de cercei din acelaşi material şi un inel subţire, diafan, având montat un safir micuţ. Aşa, împreună cu toate celelalte, nu bătea la ochi.

A fost o seară grozavă. Anunţarea oficială a câştigului meu a făcut furori. Mariana a lărgit ochii văzând cadoul. Celelalte fete păreau invidioase, aşa că am plătit chelnerul să le cumpere flori de la cea mai apropiată florărie. Una dintre ele se lipise bine de Paşadia – şi m-am bucurat pentru el. Presupun că-i plăcea să fie trombonită. Pe urmă, am început să bem şi să vorbim. În cele din urmă, m-am lăsat dus de val şi le-am povestit tot – de fapt, aproape tot. Am sărit peste faza de la televiziune, n-aveam de gând s-o şochez pe Mariana. Când povesteam, Pirgu s-a arătat îngândurat. Mai târziu, ducându-mă la toaletă, m-am trezit cu el peste mine.

— Sunt sigur că nu ne-ai spus tot – mi-a zis. Presupun că metoda ta a mai fost încercată şi de alţii.

— Nu ştiu, nu cred – am mormăit. Se desfiinţau loteriile.

— Acum ne-ai spus nouă. Asta-nseamnă că, în curând, se vor desfiinţa.

— Poate. Dar ce-mi pasă?

Pirgu a râgâit melancolic.

— Şi eu, care speram că voi apuca să-ţi aplic metoda şi să mă pricopsesc!

— La dracu’. Nu eşti sărac...

— Glumeam, nenicule.. Problema e că ai un algoritm pe baza căruia câştigul e sigur. Vor afla repede şi alţii. N-o să palavragesc – şi, probabil, nici Paşa. Dar ce facem cu tipele?

Eram beat, aşa că am răspuns:

— Ce-mi pasă?

Pirgu m-a luat de guler şi m-a trântit de un perete.

— Nu fi idiot! Vor veni grămadă: unii să cumpere metoda, alţii să ţi-o ia oricum. Din acest moment, pe planeta Pământ întâmplarea nu mai există. Totul se va putea calcula anticipat: preţul cerealelor peste trei ani, momentul unei viitoare revoluţii şi chiar ziua Apocalipsei!

— Nu-i chiar aşa – i-am zis. Mai e ceva.

— Ceva ce nu ne-ai spus?

— Ceva ce nu v-am spus.

M-am frecat la ochi, apoi am făcut mărturisiri complete.

— Să nu afle Mariana – l-am rugat, la final.

Povestea mea îl trezise pe Pirgu complet din beţie.

— Nebun, dar geniu. Geniu, dar nebun. E mai grav decât credeam. Doamne sfinte!

— E vreo problemă? – am zâmbit subţire.

— Da, este. Ce-am spus la început rămâne valabil. Toţi vor crede că ai metoda. N-ai cum să explici că la metodă trebuie adăugat ceva...

L-am privit mai atent şi am început să mă trezesc şi eu din beţie. Avea dreptate. Nu puteam să spun nimănui ce făcusem la televiziune. S-ar fi lăsat cu procese şi scandal. Pe Mariana aş fi pierdut-o, în orice caz. L-am apucat pe Pirgu, la rândul meu, de guler.

— Ce să fac?

— Să spui că totul a fost o glumă a unui student la fizică atomică – şi beat, pe deasupra. Şi să prinzi un prilej s-o spui chiar în seara asta. O glumă ca de întâi aprilie: v-am păcălit, sunt tare!

— Da, dar... se vor lăsa minţiţi?

— Aproape sigur. Va rămâne un strop de îndoială, dar bunul simţ comun îi va face să nege o posibilitate atât de fantastică.

Mult mai târziu, când cineva, la masă, a readus discuţia la metoda mea de câştig, m-am grăbit să râd şi să precizez că totul a fost o farsă. Eram student la fizică atomică, îmi place să glumesc, este? La o adică, merita să introduc un element misterios în povestea câştigului meu neaşteptat! Dar s-a nimerit să fie, asta-i minunat, asta contează.

Sunt sigur că unii m-au crezut, poate şi Mariana. Dar Paşadia mă cunoştea prea bine. La un moment dat mi-a mârâit la ureche:

— Presupun că te-a sfătuit Pirgu. E un măgar, dar e deştept şi ţine la tine, să ştii...

Şi, depărtându-se de urechea mea, a adăugat:

— Chiar dacă nu meriţi...

Târziu, am condus-o acasă pe Mariana cu un taxi. Ne-am sărutat în poartă vreo cincisprezece minute, punând la încercare nervii taximetristului. Am hotărât să ne vedem mâine la mine acasă. Mâine, adică azi: miezul nopţii trecuse demult.

Capitolul 5

Am ajuns în vizuina mea către dimineaţă. M-am trântit cu faţa-n jos în pat şi am adormit aproape instantaneu. Dar n-a ţinut mult. Nevoia de a mă duce la toaletă m-a frământat o vreme, apoi n-am mai rezistat şi a trebuit să mă ridic. Când am revenit în cameră, aşezat pe scaun mă aştepta Arthur. Am căscat ochii.

— De multe ori e greu să crezi ceea ce vezi – mi-a luat-o înainte Arthur. Anticii spun că realitate e iluzorie. Poate au dreptate, poate nu.

Gestul de-a te afla în camera cuiva fără să-i fi cerut mai întâi acceptul mi s-a părut teribil de nepoliticos, aşa că am renunţat şi eu la orice politeţe:

— Ce cauţi aici?

— Repar ceva – a surâs Arthur. N-ai observat în ultimele zile nişte schimbări subtile? Poate lumina cade puţin altfel, poate câteva lucruri mărunte nu mai sunt ce-au fost, poate ai auzit de dispariţii şi apariţii de persoane...

Mi s-au perindat rapid prin minte ultimele ciudăţenii: Pirgu, care nu-şi mai recunoştea camera, Paşa, care avea un profesor pe care nu-l ştiam...

— Da, simt că înţelegi la ce mă refer – a continuat Arthur. Ai făcut o prostioară. Acum nu pare cine ştie ce, dar sunt convins că sesizezi implicaţiile. Iar dacă încă nu le sesizezi, o vei face când aburii alcoolului te vor desfereca din vraja lor. Ah, scuză-mă, n-am vrut să sune atât de poetic...

— Implicaţii – am mormăit, înnegurat.

M-am aşezat pe pat şi-am scuturat din cap.

— Da – am continuat, apoi l-am privit sfidător. Vrei să zici că metoda mea poate rezolva anumite probleme.

— Metoda *completă* – a surâs Arthur. Inclusiv lecţia de hipnoză.

— Ţi-a spus Pirgu!

— Evident, nu. Dar schimbările de realitate erau destul de perceptibile.

— Bine. Hai, explică-mi. Poţi începe prin a-mi spune cine dracu’ eşti.

Arthur m-a privit, gânditor.

— O să-ţi spun. Meriţi să afli câte ceva. Dispui în acest moment de o metodă care poate să modifice istoria, atât pe cea viitoare, cât şi...

Arthur s-a oprit, apoi a reluat:

— Metoda ta poate fi vândută unui partid politic. Preferabil, de extremă dreapta. Îl poate conduce către câştigarea viitoarelor alegeri. Sau poate fi vândută unei corporaţii pentru care, din acel moment, noţiunea de concurenţă nu mai există. Sau află Al-Qaida; cu sau fără Bin Laden, rămâne la fel de bine organizată. Nici măcar nu te vor plăti: în douăzeci şi patru de ore le vei spune tot. Realitatea e mult prea complexă ca să poţi folosi metoda pentru a te proteja pe tine însuţi de orice pericol. Deci, ce vei face?

— Ce propui să fac?

— Vreau să-ţi explic doar că te afli la capăt. Ai făcut destule, chiar mai multe decât am crezut că vei reuşi...

— Tu?

— Da, eu. Crezi că eşti primul care a descoperit *asta*?

— Ai descoperit-o şi tu?

Arthur a clătinat din cap, nerăbdător.

— Încetează. Eu nu însemn nimic. Alături de mine se află mulţi alţii.

— Ah! Stăpânii din umbră! Şi aceşti stăpâni, orgolioşi şi însetaţi de putere, sunt gata să mă execute pentru că le-am ghicit jocul şi regulile lui!

— Cu un amendament: nu suntem însetaţi de putere. Iar ceea ce ai făcut tu, zilele aste, facem de mii de ani. Din păcate, nu putem rezolva eficient orice situaţie. *Indefinirea realităţii* nu e simplă – trebuie să ştii exact ce schimbi şi ce se obţine.

— Totul pentru a vă păstra pe voi înşivă conducători ai lumii! Hai, las-o moartă! Şi spuneţi că s-a mai întâmplat!

M-am ridicat din pat şi am început să mă plimb prin cameră.

— De fapt, ce s-a petrecut când am făcut asta?

— Ai comutat totul pe o realitate alternativă.

— Şi de ce e un lucru rău? Cu ce era mai bună realitatea originală?

— Mi-ar fi greu să-ţi explic.

— Îţi explic eu – m-am enervat. Dacă e adevărat ce spui, realitatea originală era mai bună doar pentru că o controlaţi în totalitate. Acum a apărut o breşă, un jucător nou, iar Big Brother are probleme mari.

— Nu-i aşa de simplu – a oftat Arthur.

— Ce sunteţi? Masoni? Iluminaţi?

— Nu. Nimic din toate astea. Nimic vizibil.

M-am aşezat iar.

— Ştii, Arthur, toată chestia asta cu societăţile secrete... e jalnică şi-mi confirmă ideile. Nu poţi să faci lumea mai bună. Totdeauna se va găsi un motiv pentru a înrobi, a fura, a ucide. E aşa de simplu încât mă înfior şi te

plâng. Probabil te plătesc binişor. Cât ar trebui să-ţi dau eu ca să mă laşi în pace? Nimic, ştiu! – i-am oprit încercarea de-a răspunde. Tu acţionezi în numele unei idei, iar ideile sunt mai preţioase ca aurul. Dar fac la fel toţi extremiştii. Nu e păcat să te afli printre ei?

— Tot nu înţelegi şi, din păcate, nu pot să-ţi spun mai mult. Sincer, mi-e frică. Te urmărim de ceva vreme şi nu semeni cu oamenii obişnuiţi. Nu te umfla în pene: nu eşti neapărat un geniu. Dar ai idei bizare – şi mai ai şi abilitatea de-a le avea exact când îţi trebuie.

— Asta v-ar putea face ca, înainte de-a mă ucide, să încercaţi să mă cumpăraţi!

— Nu vei fi sincer niciodată – m-a fixat cu privirea Arthur. Ca să faci parte dintre noi ar trebui să simţi, mai mult ca oricând, nevoia întoarcerii. S-o ai în sânge.

— Întoarcere? Unde ar trebui să mă-ntorc?

— Pe ţărm, pescăruş Jonathan Livingstone. Acolo unde se află ceilalţi, cei sceptici şi ignoranţi; dar tu eşti doar indiferent şi orgolios.

— Foarte bine. Să zicem că sunt indiferent şi orgolios. Sunt şi alţii la fel.

— Alţii n-au aflat ce-ai aflat tu. Vezi, greşelile sunt totdeauna iertate, atâta timp cât sunt doar greşeli. Dar ceea ce faci conştient nu mai e o simplă greşeală. E un gest asumat.

— Şi-i pedepsiţi pe toţi? Noi, ăştia, presupun că suntem cam mulţi...

— Cumva mulţi şi totuşi suficient de rari. Şi nu totdeauna reuşim să blocăm din faşă orice *indefinire* nefirească a realităţii. De la o vreme am devenit deosebit de atenţi. Pe tine, eu, unul, te-am lăsat să întinzi cam mult coarda. Mi-am zis că eşti naiv – şi, deci, inofensiv. Din păcate, chiar ai reuşit: probabilităţile au oscilat, realitatea a fost schimbată. Şi n-avem chef să vedem ce vei face mai departe. Am greşit de curând şi a fost incredibil de greu să reparăm, cât de cât, lucrurile.

— Ah! Deci a fost cineva gata să vă dea peste cap! Eu îl ştiu?

— Îl ştim toţi. Se numea Adolf Hitler.

L-am privit dintr-o parte.

— La vremea lui, fizica era alta! Iar hipnoza...

M-am oprit aducându-mi aminte ce ştiam de la şcoală. Aparatul de propagandă nazistă. Fascinaţia acelor discursuri. Decoruri halucinante. Nici un oponent...

— Doar nu-ţi imaginezi că pot să fac aşa ceva!

— Nu – a rostit, sec Arthur.

— De ce nu l-aţi omorât?

— Pentru că *deja se întâmplase*. Ţi se pare că trăieşti într-un roman SF, cu lumi paralele şi călătorii prin timp? *Indefinirea realităţii* nu înseamnă negarea istoriilor personale.

— Ah, paradoxul călătorului prin timp...

Arthur s-a enervat.

— Nu există nici un paradox! Şi zadarnic ridici problemele aşa – nu vei pricepe nimic, niciodată.

— De ce nu explici?

— Fiindcă *nu poţi* să pricepi. E ceva diferit de toate lucrurile la care te-ai putea gândi. Şi chiar dacă ai putea înţelege ceva din punct de vedere raţional, asta nu-i de ajuns.

— Atunci?

— Va trebui să te elimin.

— Nu-i prea simplu?

— Ba da – a râs Arthur. Prea simplu, dar teribil de complicat. Pentru că nu te voi omorî.

L-am privit atent.

— Există locuri mult diferite de acest loc. Acelaşi timp, acelaşi spaţiu, dar altfel. Lumi unde dinozaurii au supravieţuit sau unde omul n-a apărut niciodată. Fiind un ins indiferent şi orgolios, cred că te vei simţi destul de bine într-un astfel de loc...

— Stai o clipă! Şi Mariana?

— Se va consola.

— E nepoata ta?

— Uneori.

Arthur a închis ochii, apoi şi-a lăsat capul într-o parte ca şi când ar fi ascultat ceva.

Şi totul s-a schimbat.

Poate aţi citit vreo carte în care eroul leşină şi se trezeşte cine ştie unde. E o rezolvare facilă, din punct de vedere scriitoricesc, a momentul trecerii de la un episod la altul. Un fel de cortină, ca la teatru. Aş fi preferat să mi se-ntâmple şi mie, ar fi fost mai puţin traumatic. N-am simţit absolut nimic, doar că, instantaneu, tot decorul s-a schimbat. Fără nici un fel de pauză între imagini. Nicăieri, nici o cusătură vizibilă. Eram în camera mea şi apoi la marginea unei râpe adânci pe fundul căreia curgea alene un pârâiaş. M-am dat un pas înapoi şi m-am lipit de un perete stâncos. Streaşina de piatră pe care mă aflam avea aproape un metru lăţime. Am ridicat privirea. Soarele ardea puternic, dar lumina lui avea o nuanţă uşor roşcată. Dincolo de râpă se întindea un platou acoperit de ierburi mărunte, crescute în smocuri inegale. În depărtare vedeam o pădure de un verde

aproape ireal. În stânga, streaşina de piatră pe care mă aflam se întrerupea brusc, dar în dreapta se lăţea şi cobora domol până într-un loc în care un pod natural de stâncă roşie se arcuia peste râpă. Neavând de ales, am mers până la pod şi l-am traversat. Ajuns pe platou, m-am învârtit puţin, fără scop. În lungul platoului am zărit câteva urme lungi, rectilinii, asemănătoare liniilor de la Nazca. Fiinţe raţionale? N-aveam de unde să ştiu. Totuşi, solul nu părea săpat ci, mai degrabă ars până la vitrificare. Nu foarte profund. Ca şi când un bici uriaş de foc ar fi lovit solul, iar apoi s-ar fi retras.

Mă aflam *undeva*. Deci, trăiam. Şi-acum?

Apă şi mâncare, apoi un adăpost sigur. Deocamdată trebuia să supravieţuiesc. Apă exista jos, în râpă, dar nu ştiam dacă e potabilă. Hrană? Poate în apă găseam peşte. Există peşti în lumea asta? Dacă nu, altceva. Merita să fac un drum până la liziera pădurii. Animale, fructe. Apoi o peşteră, ceva. Foc. Şi ceva pe post de armă. Suliţă, măciucă. La o adică, şi pietre.

M-am întors către malul celălalt al râpei. Stânca era doar cu vreo treizeci de metri deasupra nivelului platoului şi părea un trunchi uriaş de copac retezat. Gresie sau conglomerat – m-am gândit, studiind-o. Rocă moale - la nevoie, puteam să sap în ea. În spatele stâncii, platoul brăzdat de râpă continua până la liziera altei păduri. Şi mai departe se desenau nişte munţi albastru-verzui care, plecând de la piscuri mai puţin impresionante, închideau zarea cu un lanţ de culmi îndepărtate şi înzăpezite.

Nu e un loc urât – m-am gândit. Cât o fi ceasul? Am zâmbit strâmb. N-aveam de unde să ştiu dacă ziua locală avea douăzeci şi patru de ore sau de trei ori pe-atât. Reperele terestre nu mai contau aici. Dar, gândindu-mă puţin, am înfipt un băţ în pământ şi am marcat vârful umbrei. Comparând cu ce-mi arăta ceasul, din deplasarea umbrei puteam să obţin nişte estimări. M-am lăsat să alunec în râpă. Adâncă de circa zece metri, adăpostea, pe fund, un pârâu destul de bogat. Izvorul acestuia nu era departe, aşa că am presupus apa ca fiind potabilă. Ca să fiu sigur, trebuia s-o gust. Am şovăit puţin: şi dacă nu era tocmai apă?

Dar era apă – şi chiar una foarte gustoasă. Aplecându-mă, am remarcat în nisipul prundului câteva rămăşiţe chitinoase. Am scos afară una – părea carapacea unui rac. Nu chiar rac, semăna mai mult cu altceva. Mi-am scormonit memoria. Un trilobit. Unde dracu’ m-a trimis Arthur?

Mi-am umplut buzunarele de pietre şi am luat-o, pe marginea râpei, de-a lungul pârâului. Am mers aproape un kilometru până la vărsarea acestuia într-un râu. Acolo, privind în apă, am văzut peşti lungi de aproape un metru târându-se pe fundul argilos. Nu mi-a fost prea greu să prind unul. Nu se fereau deloc de mâinile mele. Când l-am scos pe mal, am constatat că

avea pe dedesubt şase picioruşe prevăzute cu gheare. Pădurea era aproape. Am lăsat peştele pe mal şi am mers s-o văd. Mă aşteptam să fie vorba de ferigi gigantice, dar nu erau ferigi. Sincer, n-am idee ce erau. Plante, cred, cu toate că se mişcau încetişor şi suspect, fără să bată vântul. Frunzele, dacă erau cumva frunze, aveau mărimea unei umbrele de plajă. Trunchiurile păreau, totuşi, inflamabile. Am găsit unul pe jumătate putrezit, trântit la pământ. L-am târât după mine până unde lăsasem peştele. Mai trebuia găsită o soluţie pentru a face focul. Mi-am pipăit buzunarele, dar nu aveam brichetă. Am descoperit, în schimb, ţigara electrică. Dacă trăgeam din ea cu putere, mica grilă incandescentă îmi putea fi de folos.

După circa o oră terestră terminasem de mâncat; am luat cu mine ce mai rămăsese din peşte şi din trunchiul de copac şi m-am întors pe firul râpei până la stânca de unde plecasem. Am verificat umbra beţişorului şi am constatat că se deplasase destul de mult. Probabil, ziua era mai scurtă decât pe pământ. Locul ăsta nu părea să aparţină istoriei planetei noastre - deci, mă aflam pe o altă lume. O realitate paralelă? Sau, pur şi simplu, un loc oarecare din univers?

Aveam la ce mă gândi în seara asta. Soarele apunea rapid, aşa că am înconjurat stânca pentru a găsi un loc bun de înnoptat. N-a fost dificil: erau multe grote micuţe şi printre ele, vreo două chiar confortabile. Am privit către apus: peisajul se schimbase. Dincolo de linia muntoasă apăruse un fel de cupolă albă, cu baza uşor voalată de aerul cald care se ridica peste pădure. Mi-au trebuit câteva secunde ca să înţeleg că vedeam răsăritul unei planete foarte apropiate. Un satelit. Sau lumea pe care mă aflam era satelitul uriaşei planete albe. Curând, cupola s-a ridicat şi s-a întregit pe cer. Era un satelit asemănător lunii pământului, la fel de împietrit şi lipsit de atmosferă, dar aflat, cred, la cel mult o cincime din distanţa care separă luna de pământ.

Am aprins focul în faţa grotei sperând că-l voi putea menţine până la răsăritul soarelui. Trebuia să descopăr o altă modalitate de-a face focul, deoarece bateria ţigării electrice urma să se consume rapid.

S-o luăm metodic – am gândit. În cărţi, eroii exilaţi întâlnesc la locul exilului o ciudăţenie care-i ajută să capete puteri şi să se-ntoarcă învingători. Sau dau peste vreun înţelept care trăia acolo de cine ştie când şi aştepta, aidoma lui Yoda, un Luke Skywalker pe care să-l educe. Asta în cărţi sau în filme – am surâs acru. Probabil sunt singurul om pe-aici, aşa că nu e rost de nici un învăţător. Va trebui să mă descurc singur. Mă îndoiesc ca Arthur să fi făcut greşeala de a mă trimite într-un loc în care să pot acumula cunoaştere sau forţă.

Şi atunci? Îmi voi petrece sărmana viaţă trudind să supravieţuiesc şi

acceptându-mi, resemnat, soarta? Hai, că încep să plâng!

Mi-am spus: e imposibil să nu găsesc ceva. Pentru asta va trebui să mă gândesc şi iar să mă gândesc. Probabil că *ştiu* cum am ajuns aici şi *ştiu* şi cum să plec. Cu ce ar trebui să încep?

Poate ar trebui, mai întâi şi întâi, să ştiu cine sunt. Cine e făptura din spatele trupului meu, din spatele ochilor. Poate ar trebui să încep prin a mă identifica, pas cu pas, cu acela. Va trebui să meditez. Să caut. Niciodată nu am meditat cu simţ de răspundere. Am căutat doar o stare de echilibru interior şi atât. Acum vreau mai mult. Trebuie să vreau. Acum e nevoie să ajung la cel care, în sinea mea, meditează neîncetat. La cel care doar ascultă, priveşte, aşteaptă.

La centrul roţii.

Imediat mi-am amintit de vis. În mijlocul roţii izvorăşte o lumină nesfârşită şi o tăcere supremă.

Ce e lumina? Pentru orice lucru care atinge viteza luminii, timpul îngheaţă. Pentru lumină, timpul nu există. Lumina e o structură cristalină care se întinde la nesfârşit; e dintotdeauna, născută în Big Bang şi niciodată moartă. Ea e reţeaua eternităţii. Nu există nici un punct care să nu fi fost, cel puţin odată, parcurs de un foton. Pentru lumină nu există decât un etern prezent, ceea ce înseamnă că tot universul nu e decât existenţa instantanee a unui foton - unul singur, am înţeles brusc. Unul care pare că s-a născut împărţit într-un număr enorm, doar datorită timpului, ce îi este exterior; aparenta reţea fotonică e o *reţea instantanee* ce leagă începutul cu sfârşitul. *Un cristal*. *Universul nu e altceva decât un cristal.* Fără cauză şi fără efect. În reţeaua eternităţii, informaţia se propagă instantaneu.

Atunci, ce anume face ca timpul să existe?

Brusc, am înţeles. Masa. Masa nu e doar măsura inerţiei unui corp, ci şi coagularea instantaneului în durată. Toate lucrurile sunt legate intrinsec şi ar rămâne nonlocalizate dacă nu ar interveni masa să le diferenţieze şi să le ofere un nou tip de cauzalitate – cea pe care o constatăm noi, oamenii, în fiecare zi. Existenţa lui *ieri* şi lui *mâine* se datorează, pur şi simplu, existenţei masei. Existenţa lui *azi*, a eternului prezent în care se manifestă conştiinţa, se datorează, însă, luminii. Un obiect monstruos, o gaură neagră, e o impuritate în cristal; e locul în care cauzalitatea cotidiană dusă la limită suspendă eternitatea, sau, mai bine zis, o întrerupe dramatic. Pe raza Swartzchild a unei stele care colapsează gravitaţional cu viteza luminii, viteza timpului redevine zero, cristalul numit Univers înconjurând cu un bandaj rana generată de acutizarea temporalităţii până la limita finală în spatele respectivei raze. În steaua moartă, lanţul cauză-efect se derulează, brusc, până la capăt, pe când în cristalul creat de reţeaua fotonică nu s-a

născut niciodată o cauzalitate.

Masa nu curbează timpul: îl creează!

M-am gândit la Arthur şi la ce-mi spusese despre ceea ce scria Jung: materia şi conştiinţa sunt aspecte diferite ale unuia şi aceluiaşi fenomen. În acest caz, conştiinţa are acces la structura fotonică; materia e şi ea conştiinţă, dar una grea, o conştiinţă care a căpătat inerţie. Hawking e cel care a explicat că în interiorul unei găuri negre există tot atâta informaţie câtă se află pe suprafaţa sa. Iar Bohm crede că Universul însuşi ar putea fi o gaură neagră; în acest caz, informaţia nu se află în interiorul său decât ca o proiecţie a adevăratei informaţii care, în realitate, e distribuită pe frontul său de expansiune.

Deci, unde mă aflu? În orice lume aş crede că mă găsesc, în orice variantă a universului, locul meu nu este aici. Obiecte, fapte, fiinţe nu sunt altceva decât pachete de unde staţionare. Ceea ce vedem e o hologramă; nu e nimic real, singura realitate este propria noastră conştiinţă, ea însăşi fiind parte a unei uriaşe conştiinţe care uneşte totul şi aparţine reţelei fotonice. Iar această conştiinţă nu-şi află originea aici, ci acolo, pe frontul de expansiune, la marginea universului, la peste 15 miliarde de ani lumină distanţă. Dar timpul, de fapt, nu există, aşa că ea este, totuşi, aici şi acum.

David Bohm vorbeşte de un univers holografic în care informaţia despre ieri sau despre mâine ne poate deveni accesibilă în mod direct. Putem să fim oriunde, să cunoaştem orice – conştiinţa n-are masă. Şi, ca în orice hologramă, o parte a acesteia cuprinde întregul. Dintr-un fir de nisip putem afla tot ce dorim despre, să zicem, galaxia din Andromeda.

Şi fractalii, creatorii tuturor formelor naturale, aparţin marii holograme – m-am mai gândit. Dar, dacă masa este formatoare a timpului, fractalii sunt formatorii cauzalităţii cotidiene, iteraţie cu iteraţie.

Masa, generând timpul. Acum, chiar stau şi mă-ntreb cum de o asemenea relaţie n-a fost observată de prea mulţi. În fond, teoria relativităţii generalizate propune un spaţiu-timp a cărei curbură depinde în primul rând de masele pe care le conţine! Extrapolarea ar fi trebuit să se facă aproape de la sine...

Cu ce să încep? – m-am scuturat brusc de toate aceste viziuni.

Cu mine.

Nu e suficient să ştii. Trebuie să trăieşti ceea ce ştii, nenicule – l-am citat, în gând, pe Pirgu. Ezoterismul nu e ştiinţă fără conştiinţă. Ca să faci, trebuie ca mai întâi să fii – spunea, odată, Gurgieff. Dar tot el admitea că nu poţi evolua prea mult de unui singur: e nevoie de un grup întreg de iniţiaţi care să se sprijine reciproc.

Sau nu e aşa?

Adunasem un braţ de ierburi şi mi-am încropit un aşternut cât de cât confortabil. Se lăsase noaptea. Am privit stelele; constelaţiile nu aveau nici o legătură cu cele pe care le ştiam, dar nu m-am speriat: mă aşteptam la aşa ceva. Ar fi fost mult mai straniu dacă noaptea mi-ar fi arătat un cer cunoscut. Simţeam nevoia să fumez, însă bateria ţigării s-ar fi descărcat prea repede şi n-aş mai fi avut cu ce aprinde focul. Mai devreme sau mai târziu trebuia să găsesc o altă soluţie; în caz contrar, după consumarea bateriei urma să mă hrănesc cu peşte crud.

Am mai rumegat ceva gânduri şi am reuşit să adorm. Peste noapte m-am trezit de două ori să alimentez focul. Într-un rând am auzit paşi furişaţi, dar n-aveam cum să aflu ce fel de animal era. M-am bucurat că lemnul găsit ardea destul de încet şi dura mult. Oare existau pe aici şi animale periculoase?

M-a trezit o rază de soare care a reuşit să se strecoare până la mine şi să mi se oprească pe faţă. Am coborât să mă spăl la pârâu. Apoi m-am suit în vârful stâncii şi, cu faţa spre soare, am început meditaţia. De data asta nu am rupt contactul cu realitatea. Vedeam tot, auzeam tot, dar, în acelaşi timp, continuam să meditez. Asta m-a ajutat să mă disociez de propriile simţuri; era important să nu mă simt „în ele”, ci să mă plasez în spatele lor, ca în spatele unui ecran. În acest mod, trupul meu îşi recăpăta rangul de simplu mecanism, nu mă mai identificam cu el.

În creier nu există lumină, sunete sau mirosuri. Ceea ce ajunge la el dinspre simţuri nu reprezintă decât semnale electrice pe care se străduieşte să le interpreteze şi să le ordoneze. O face pe baza unor algoritmi naturali cu care suntem dotaţi din naştere, dar şi prin alţii, dobândiţi ulterior. De obicei, simţurile oferă stimuli incompleţi. După cum s-a constatat, cam zece la sută dintr-o imagine e, propriu zis, primită dinspre ochi; restul de nouăzeci la sută e completată de creier pe baza unor reflexe, analogii, comparaţii, rememorări şi aşa mai departe. Aşadar, e posibil ca acolo, afară, să se întâmple multe lucruri pe care nu vom ajunge să le vedem niciodată. Ar putea, de pildă, să apară zâne sau elfi. Dar la o anumită vârstă ni s-a băgat în cap că zânele şi elfii nu există, deci creierul va ignora asemenea apariţie.

Nişte americani (sau aşa cred) au făcut o experienţă pe nişte pisoi. Din clipa în care au deschis ochii, pisoiaşii au fost mutaţi într-o cameră circulară pe peretele căreia erau desenate dungi orizontale, albe şi negre. Doar dungi orizontale. Tavanul era alb, podeaua albă. Hrana şi apa li se dădeau în vase largi, vopsite, la rândul lor, în dungi orizontale. Şi îngrijitorul avea un halat şi pantaloni cu dungi orizontale.

După şase luni, pisoii au fost scoşi în curte. Cercetătorii erau

curioşi: credeau că nu vor putea să se descurce deloc. Dar s-au înşelat, pisoii umblau încoace şi încolo explorând degajaţi şi veseli noul mediu. Undeva, în curte se afla un stâlp subţire, de metal, înfipt în pământ. Unul dintre pisoi, alergând şi jucându-se, l-a întâlnit şi a dat, pur şi simplu, cu capul de el. S-a scuturat şi a vrut să treacă mai departe, dar iarăşi l-a lovit cu capul. Un alt pisoi a păţit la fel. Apoi, altul. Şi uite-aşa, cercetătorii au înţeles că pisoii nu puteau ocoli acel stâlp dintr-un motiv foarte simplu: *nu-l vedeau*. Acel stâlp, deşi se afla acolo, pentru nişte pisoi crescuţi între dungi orizontale era invizibil. Şi la fel orice alt obiect pe care ochii pisicilor nu-l puteau asimila cu dungile între care trăiseră până atunci.

În realitate, ochii lor vedeau foarte bine stâlpul, imaginea se forma perfect pe retină. Dar de-aici semnalul ajungea la creier, iar creierul refuza să aducă imaginea stâlpului în conştiinţa pisicii.

Pentru un asemenea pisoi, până şi o *poveste* despre ceva vertical ar fi scandaloasă.

Un mediu de dungi orizontale este exact mediul în care sunt crescuţi copii noştri. Pentru că şi noi, la rândul nostru, am fost crescuţi aşa. Ceea ce ştiinţa nu cunoaşte, nu există. Ceea ce eu, sau tu, sau el nu înţelegem este, în mod sigur, absurd.

Etcetera.

Dacă ochii tăi recunosc cumva vreo linie verticală a existenţei, vei fi, probabil, internat la balamuc sau discreditat. Nu există fantome. Nu există OZN-uri. Nu există Omul Zăpezii, nici Moş Crăciun şi nici Peter Pan. Toate astea sunt poveşti, iar poveştile nu sunt adevărate. Hai să fim serioşi, să ne vedem de treabă.

Din când în când, în viaţa noastră pătrunde ca de nicăieri o linie verticală. N-o vedem, n-o recunoaştem, dar ne izbim de ea şi o numim soartă, ghinion sau blestem. Nu înţelegem nici ce este şi nici motivul pentru care a apărut. Şi trecem mai departe fără să bănuim că, dacă ne-am şterge la ochi de orizontalitatea mediocră în care trăim, am putea zări lucruri minunate, care ne-ar schimba viaţa.

Nouăzeci la sută din ceea ce vedem nu există: e completat de creier. E ca şi când, uitându-ne la un film, l-am vedea în proporţie de o zecime iar restul l-am imagina noi înşine. Nouăzeci la sută din ceea ce ochiul vede nu ajunge la conştiinţa noastră, pentru că creierul selectează din imagini doar lucrurile pe care suntem programaţi să le înţelegem şi să le acceptăm.

Uneori, în Statele Unite, din cauza unor defecţiuni, piloţii avioanelor sunt siliţi să aterizeze pe autostrăzi. Şi s-au petrecut foarte multe accidente, pentru că automobilele nu se dădeau la o parte să le facă loc. Şoferii *nu vedeau avionul*. Cum poţi să te afli la volan şi să nu vezi o ditai

namila de avion care se aşează pe autostradă în faţa ta?

Simplu: *nu eşti pregătit* să vezi aşa ceva. Nu te aştepţi. Iar creierul refuză imaginea.

Am meditat mult asupra actului vederii. Am parcurs în mod repetat, mental, distanţa dintre obiectul privit şi imaginea sa proiectată în conştiinţă. Dar există, cu adevărat, o distanţă? – m-am întrebat la un moment dat. Când meditezi asupra unui lucru cu intensitate, devii una cu obiectul acela. Dacă reuşeşti această contopire poţi stăpâni total acel obiect: îl poţi sparge cu un simplu gând sau îl poţi ridica în aer. Am citit că există yoghini care, concentrându-se asupra unui porumbel mort, îl pot face să se ridice şi să bată din aripi.

Conştiinţa nu e, în realitate, localizată. M-am lămurit că, de fapt, creierul nu face decât să concentreze o parte din conştiinţa difuză de care suntem înconjuraţi, iar aceasta îl poate utiliza pentru a produce schimbări în realitate.

În care realitate?

În oricare. Dacă universul nu e decât o hologramă, presupun că e posibil ca schimbările operate aici să modifice, prin sincronicitate, adevărata realitate, cea de pe frontul de expansiune. De fapt – mi-am spus – greşesc din nou: acolo există toate realităţile: viitor, trecut, ceea ce este şi ceea ce ar putea fi.

Atunci, de ce nu putem pocni oricând din degete, iar înaintea noastră să apară o tavă cu fripturi?

Pentru că, deocamdată, conştiinţa nu poate conştientiza simultan cantitatea de informaţie conţinută în acea tavă. Suntem obişnuiţi să gândim pe rând, pas cu pas. Iteraţie cu iteraţie. La aceasta ne obligă cauzalitatea macroscopică. Evident, obligativitatea asta e relativă, ne-am putea dezbăra de ea, dar nimeni nu ne-a învăţat cum se face. Suntem doar pisici crescute într-o lume fabricată din dungi orizontale. Restul reprezintă cutume ale materiei, obiceiuri pe baza cărora lumea pare trainică şi inamovibilă. Focul arde, vântul bate, apa curge. Dar, dacă am dori, focul n-ar arde şi apa, în loc să curgă, ar începe să zboare.

Materia şi conştiinţa sunt una. Iată măsura pe baza căreia trebuie recompus subconştientul.

M-am întors în adăpostul meu şi am dat gata o porţie de peşte. L-am mâncat rece, ca să nu mai consum energie făcând focul. Cel mai rău lucru rămânea faptul că nu puteam să-mi închipui cum îl voi mai aprinde după ce bateria se va consuma. Am plecat să mă plimb puţin, nu aveam intenţia să explorez împrejurimile. Chiar nu ştiam peste ce-aş putea da, aşa că nu doream să-mi asum riscuri inutile. Pe la amiază am revenit la peşteră

şi am început din nou să mă gândesc. De data asta am luat ca obiect al meditaţiei sincronicitatea.

După cum ştiu – mi-am recapitulat mental – fenomenul rezidă în legăturile semnificante dintre evenimente izolate în timp şi spaţiu. Un fenomen similar celui descris de Jung în realitatea cauzală curentă este cunoscut în fizica cuantică şi este numit la fel.

Totul a pornit de la Einstein. Interpretările cuantice al Şcolii de la Copenhaga l-au şocat şi enervat. Unul din rezultatele ecuaţiilor lui Heisenberg afirma că despre orice particulă subatomică se poate obţine o cantitate limitată de informaţie. De pildă, putem măsura poziţia unei particule oricând şi cu oricâtă precizie, dar rezultatul va fi acela că viteză (sau impulsul, tehnic vorbind) va deveni necunoscută. Cu cât va fi mai precisă măsurarea poziţiei, cu atât va fi mai imprecisă măsurarea vitezei. În interpretarea lui Bohr, măsurarea vitezei face ca poziţia să nu poată fi determinată într-un mod fundamental: poziţia încetează să mai aibă semnificaţie. Dacă poziţia şi viteza ar fi reprezentate de două mâini care aplaudă am constata că niciodată nu se va auzi un sunet: va exista când o mână, când alta, sau ambele vor fi prea „rarefiate” ca să se poată atinge.

Einstein a propus un experiment mental, numit de atunci paradoxul EPR, menit să arate incorectitudinea interpretării lui Bohr. Experimentul sună aşa: dacă o particulă se divide în alte două şi fiecare parte pleacă într-o direcţie diferită, acele jumătăţi continuă să păstreze între ele o relaţie specială. Cunoaşterea poziţiei uneia ne va permite să cunoaştem poziţia celeilalte. Lucru valabil şi în ceea ce priveşte viteza. Şi atunci, Einstein, în colaborare cu alţi doi fizicieni, Rosen şi Pdolsky, au spus: de ce n-am măsura poziţia uneia şi viteza celeilalte? Am cunoaşte simultan valorile care ne interesează. Einstein voia, prin aceasta să demonstreze că teoria cuantică reprezintă o descriere incompletă a realităţii. Replica lui Bohr a sosit prompt: cele două particule care rezultă nu pot fi tratate ca fiind obiecte separate, chiar dacă ocupă locuri diferite în spaţiu şi indiferent care ar fi distanţa dintre ele.

Asta înseamnă non-localizare. În mecanica cuantică, un lucru se află doar mai probabil într-un loc decât în altul. Dar asta, la limită, nu se datorează decât faptului că ne-am apucat să citim o carte utilizând o altă limbă decât aceea în care a fost scrisă. Un titlu ca „la mere” te poate duce cu gândul la o livadă de meri, dacă-l interpretezi în limba română. În franceză înseamnă „mama”.

Noi ne-am apucat să citim în natură cartea fizicii cuantice cu o gândire pregătită de cauzalitatea macrocosmică. Aici acţionează logica eşalonării evenimentelor: dacă A presupune B, iar B presupune C, atunci A

presupune C. În lumea cuantică acest lanţ de cauze şi efecte nu are obiect de referinţă.

Poate cineva o să spună: dar nu putem gândi altfel. Vă asigur un lucru: puteţi. E adevărat că am crescut între dungi orizontale, dar suntem oameni, nu pisici.

Bohr era ceva mai aproape de înţelegerea realităţii cuantice ca Einstein, dar şi el păstra o distanţă prudentă faţă de anumite lucruri care ar fi putut, odată înţelese, să-l transfere într-un sanatoriu de boli nervoase. La limită, după cum aveau s-o demonstreze alţii, ulterior, ţinând cont că universul s-a format dintr-un sâmbure unic, toate particulele din interiorul lui sunt conectate non-local. Asta înseamnă că nu vom putea afla niciodată, simultan, vitezele şi poziţiile oricăror particule, indiferent care-ar fi acestea! Toate sunt rupte dintr-un punct unic.

Doar dacă nu cumva...

Ba da, se pot măsura – m-am gândit. Dar de doi observatori diferiţi. E motivul pentru care putem privi împreună un copac, motivul pentru care universul se dovedeşte coerent. Doi observatori pot afla, simultan, viteza şi impulsul. Asta nu încalcă principiul lui Heisenberg, pentru că transmiterea ulterioară a datelor de la unul la celălalt va despărţi, temporal, „existenţa” însăşi a rezultatelor. Trăim într-un univers în care prezenţa masei face ca lucrurile să nu se poată desfăşura altfel decât pas cu pas. Dar conştiinţa nu are masă, am mai gândit asta. Putem, deci, să trecem peste condiţionări. Putem fi dincolo.

Însă pentru asta e nevoie de un salt al conştiinţei către cu totul alte coordonate. I-am mulţumit în gând lui Pirgu pentru lecţiile de psihologie. El mă îndemnase să-l citesc pe Stanislav Grof. Că n-am făcut-o, asta-i altceva. Dar tot am priceput un lucru: dacă omenirea nu va trece *în masă* la o stare de conştiinţă superioară, zilele umanităţii sunt numărate. Problema e că pentru a ajunge la ceea ce numea Arthur *indefinirea realităţii*, conştiinţa obişnuită e inutilizabilă. Această conştiinţă obişnuită ne face să ni se pară că suntem diferiţi unii de alţii, că egoismul e necesar, că răul produs aproapelui nostru nu ne va atinge. Tot Pirgu mi-a mai recomandat o carte, a unui oarecare Pierre Theilhard de Chardin. Acolo se vorbeşte serios, argumentat ştiinţific, despre momentul în care toate conştiinţele umane se vor uni formând o supraconştiinţă uriaşă, cam la fel cum s-au unit celulele, în urmă cu eoni, pentru a forma organisme.

E posibil, dar chestia asta depinde de multe. E o extrapolare şi nu toate extrapolările sunt valabile. Uneori intervin schimbări de paradigmă şi previziunile se duc naiba. Cine ar fi prevăzut, prin anii şaizeci ai secolului trecut, ce va însemna calculatorul şi internetul în viaţa oamenilor?

Dar asta a schimbat ceva? Un sociolog, Marshall McLuhan, afirma că mediul este mesajul. Internetul a schimbat mediul, dar omul a păstrat, din păcate, aceleaşi mesaje. S-a născut Biblioteca Babel, dar fără texte noi. Visătorii visează, vânzătorii vând, iar credincioşii aşteaptă ca Iisus să-şi deschidă blog.

Şi Arthur? Dacă posedă o asemenea conştiinţă superioară, de ce m-a trimis aici? Pot muri halit de fiarele sălbatice, mă pot stinge de foame. Nu e cinstit.

În jurul meu începea să se întunece. Am aprins focul şi am urmărit, cu strângere de inimă, cum filamentul grilei din capătul ţigării electrice se înroşea cu greutate. L-am lipit de un vreasc subţire, am suflat până s-a aprins şi m-am gândit că, probabil, în seara următoare nu voi mai putea face foc. Îmi părea rău acum că nu prinsesem astăzi nici un alt peşte. Aş fi putut să-l frig şi să-mi fac rezerve de hrană.

Nici lemnele nu erau suficiente până la ziuă. Priveam amărât flăcările jucăuşe. Erau hipnotice.

Hipnotice. Hipnoză. Aveam nevoie de o stare alterată a conştiinţei care să mă ducă dincolo de echilibrul oferit de meditaţie. Spun prostii: în fond, meditaţia e oarecum apropiată de hipnoză. Dar depinde cât eşti de bun. Exerciţiile mele din ultimele zile abia mă readuseseră la nivelul la care mă aflam când îmi părăsisem maestrul. Puteam merge şi mai departe combinând tehnicile, alegând o cale alternativă. Şi totul căutând să rămân perfect lucid.

Nu ştiam exact cum voi face. Dar ştiam ce doresc: să ajung înapoi, în realitatea din care am plecat. A fost ultimul meu gând înainte de a adormi şi m-am trezit tot cu el. Dar l-am uitat imediat când am observat că focul se stinsese şi de afară mă privea o pereche de ochi. Unii răi, pătrunzători, îngheţaţi.

Capitolul 6

Erau precis ochii unei fiare nocturne – prea licăreau fosforescenţi. Ochii animalelor diurne nu reflectă lumina chiar atât de mult. După ce am rămas câteva clipe paralizat de frică, am ţâşnit în picioare; un val de căldură m-a făcut să transpir nebuneşte. Am urlat şi, disperat, am azvârlit o piatră către perechea de ochi, dar aceştia nici măcar n-au clipit. Când am ieşit în faţa peşterii am înţeles de ce: fiinţa care mă privea cu intensitate se afla la cel puţin două sute de metri distanţă şi era enormă. Conturul monstruos începuse să se întrezărească, profilat pe cer, deoarece uriaşul satelit al planetei tocmai apărea de dincolo de orizont. Lumina lui decupa o făptură ridicată pe două picioare butucănoase pe care le-am bănuit acoperite de blană. Urma un corp rotund ca un butoiaş, un cap bizar a cărui ţeastă lucea stins şi o trompă lungă, azvârlită peste umărul stâng. Făptura avea treizeci – patruzeci de metri înălţime. Brusc, a făcut un pas, iar pământul s-a cutremurat. Dar, cum mi-am dat imediat seama, nu datorită acelui pas: pur şi simplu, era cutremur. A ţinut cam un minut şi am înţeles că, din cauza apropierii de acel satelit uriaş care genera maree, scoarţa planetei era destul de activă şi de instabilă. Când cutremurul a luat sfârşit, am constatat că uriaşul dispăruse. Unde naiba? Până la liziera pădurii era departe şi, oricum, nu putea să alerge fără să-l aud sau să-l văd.

Suspans. Am rămas treaz şi atent până la răsăritul soarelui. Acesta se mişca mai repede pe cer decât satelitul, aşa că, probabil, în cursul zilei urma să asist la o eclipsă. Dată fiind mărimea satelitului, eclipsele erau pe-aici un fenomen curent.

M-am dus în locul în care văzusem gigantul, dar pe teren nu se observa nicio urmă. Solul tare ar fi acceptat cu destulă dificultate o amprentă, dar mă gândeam la greutatea musafirului misterios. Totuşi, nimic – şi am pierdut o bună parte din zi căutând nişte semne care să-mi spună încotro o luase. Apoi a început eclipsa, dar întunericul a fost mai puţin adânc decât mă aşteptasem. M-am dus până la pădurea aceea ciudată şi, pe margini, am descoperit suficiente lemne uscate. Le-am adunat, cu toate că nu-mi închipuiam cum voi face focul. Îmi doream un foc şi nici prin cap nu-mi trecea că în curând voi ajunge să mă tem de el.

Ajuns la adăpost am stors ultima picătură de energie din bateria ţigării electrice, dar n-am putut aprinde nimic. Curentul devenise prea slab să poată aduce la incandescenţă grila. Am hotărât să nu dorm şi să continui

să meditez.

Cine sunt eu?

O concentrare a conştienţei cosmice. Asemenea concentrări există în toate fiinţele vii. Cu cât fiinţa e mai evoluată, cu atât cantitatea de conştienţă sporeşte. Dincolo de un anumit prag, conştienţa devine conştiinţă iar maimuţa se transformă în om. Dar cu ce mă ajută asta să revin în lumea mea? Înţeleg, teoretic, că obiectele înconjurătoare sunt tipare de interacţiune ale unor unde staţionare. Înţeleg că tot ceea ce vedem e ca suprafaţa unui ocean: valuri, franje de interferenţă, vârtejuri. Şi dedesubt kilometri de apă - de energie, adică - ascunsă, nemanifestată. Dar dacă în orice parte a holoramei se află întreaga hologramă, înseamnă că eu mă aflu aici în aceeaşi măsură în care mă pot afla acasă, în locuinţa mea închiriată...

Nu sunt aici mai mult decât acolo sau oriunde altundeva.

Acest loc e legat de locul din care am plecat prin sincronicitate. Ceva a rezonat între acolo şi aici. Ceva s-a suprapus exact – şi tot restul a putut să se schimbe brusc.

Eu am rezonat!

Gândul m-a făcut aproape să ies din starea de meditaţie. Această lume nu reprezintă decât dorinţa mea de singurătate. Ea există aşa cum toate lucrurile există. Chiar şi cele imaginate. E drept, pentru această planetă reprezint un virus nou, un disconfort.

Eu am rezonat. Mi-am amintit visul în care am văzut roata uriaşă. Vieţi simultane, vieţi trecute, vieţi viitoare se ramificau în toate direcţiile. Trăim reflexiv si sincronic într-o multitudine de realităţi, toate făcând parte din adevărata Realitate. Care, ea însăşi, e doar proiecţia Realităţii Ultime, cea compusă din „biţii” frontului de expansiune al Universului. Centrul Roţii existenţelor.

Această lume e asemănătoare unui joc video, pe calculator. Personajele şi locurile de pe ecran par să interacţioneze între ele şi ascultă de comenzile noastre. Dar asta nu e decât aparenţa. Realitatea e, de fapt, constituită din procesele logice care se derulează în microprocesor. Acolo se află adevărata ordine a jocului, ordinea sa implicită, în timp ce ecranul prezintă doar o ordine explicită. Avea dreptate Bohm.

Existând în lume, ne aflăm în postura jucătorului din faţa unui computer. Putem face, în jocul nostru de-a viaţa, o mulţime de lucruri, atâtea câte sunt permise de regulile jocului. Dar ca să schimbi însăşi regulile, trebuie să dai cortina lumii, a jocului, la o parte, să intri în program şi să fii un programator abil.

Altfel, vei strica totul.

Poate de aceea ordinea implicită a Universului ne este atât de greu

accesibilă. Nu vom fi lăsaţi să umblăm acolo şi să stricăm ceva. Ar fi ca şi când ai face unui copil de trei ani cadou o bombă atomică. Putem dezvolta o groază de tehnologii respectând regulile impuse. Putem umbla în codul genetic sau trimite oameni pe Lună.

Dar nu vor exista niciodată nave interstelare – am înţeles eu atunci. Ar trebui să călătorim sute sau mii de ani doar până la prima stea. Nu se poate călători între stele sau între Galaxii cu nave spaţiale. Tot astfel, nu se poate comunica pe baza undelor radio la distanţe astronomice. Trec sute de ani între o întrebare şi un răspuns. Asemenea metode sunt improprii, deci, de nefolosit.

Trebuie altceva, trebuie umblat la program. Dar, la nivelul nostru de conştiinţă, nu vom fi niciodată lăsaţi s-o facem. Şi poate credeţi că va veni cineva să ne bată pe umăr şi să ne spună „ops”? Nu. Pur şi simplu, vom constata că *nu se poate*. Doar din când în când va reuşi câte unul care s-a străduit să-şi depăşească puţin condiţia umană. Un yoghin, un alchimist, cine ştie? Dar nu întreaga civilizaţie. De aceea are dreptate Grof: e nevoie de un salt masiv, al unui număr foarte mare de conştiinţe. Ca şi în micul meu experiment de la televiziune, e nevoie de minţi, cât mai multe minţi. Drumul către stele, pentru pământeanul de azi, e închis. Omul de azi e doar materialist, nu mai e capabil să-şi asume o experienţă care bate spre ezoteric.

Ştiinţă fără conştiinţă.

Pentru că – am înţeles deodată – *a merge spre stele sau a călători prin propriile vieţi anterioare sau prin dimensiuni şi existenţe paralele sau prin timp e unul şi acelaşi lucru*.

Arthur avea, probabil, în spate, când m-a trimis aici, multe minţi concentrate pe gândul de a mă expedia în această lume lipsită de confort. Dar eu sunt singur. Am rezonat, sincronicitatea s-a produs şi sunt singur.

Dar sunt singur cu adevărat?

Era ceva aici, un sens pe care în acele momente încă nu-l înţelegeam pe deplin.

Treptat, s-a luminat de ziuă. Am ieşit din meditaţie şi am privit cu oarecare regret rămăşiţele peştelui meu. Nu prea mai aveam ce alege.

Înainte de-a merge mai departe şi a vă povesti ce-a urmat, trebuie specificat un lucru. Există multe feluri de a medita. Personal, nu navigam către nirvana, ci mă păstram lucid, cu gândurile învârtindu-se în jurul conceptelor la care meditam. Era o stare oarecum compusă, pe jumătate meditaţie, pe jumătate auto-hipnoză. Tot Pirgu îmi explicase odată că hipnoza era starea alterată cea mai apropiată de starea de veghe. În realitate, însăşi starea noastră obişnuită poate fi catalogată ca fiind un nivel de

hipnoză. Trăim în maya, lumea iluziei. Pentru câţiva se petrece trezirea, dar şi aceasta e doar prima treaptă pe scara care duce la cer.

A răsărit soarele şi atunci l-am văzut. În atmosfera subţire a dimineţii, uriaşul se profila pe cerul alburiu. Nu era un monstru şi nici nu părea un fiu al acestei planete. Era, pur şi simplu, un cosmonaut. Capul, care în noaptea trecută părea lucios, se arăta, de fapt, a fi acoperit de o cască. Aşa zişii ochi care mă speriaseră erau două surse luminoase. Poate radiau mai degrabă în infraroşu, lumina vizibilă emisă de ele era prea slabă. Trompa nu era decât furtunul care pleca de la cască şi ducea, peste umăr, la un rezervor cu gaze.

De ce avea nevoie de rezervor? Atmosfera era respirabilă. Pentru mine – am înţeles. Poate că nu şi pentru el.

Pe ce lume ciudată se născuse? Cum ajunsese aici? M-am întrebat cum să stabilesc un prim contact şi n-am găsit nimic mai bun de făcut decât să ridic mâinile deasupra capului şi să le flutur în chip de salut. Nu mi-a răspuns. M-am gândit că e posibil să nu mă vadă. Soarele încălzea destul de tare şi căldura corpului meu se diferenţia prea puţin de cea a stâncii din spate. M-am întors spre răsărit gândindu-mă să caut o zonă de umbră în care să mă aşez pentru a mă evidenţia. Atunci am văzut raza.

Părea să pornească chiar din soare. O rază subţire, albă care se deplasa încet pe cer schimbând la fiecare secundă unghiul pe care-l făcea cu orizontul. Am urmărit-o curios şi, privind către apus, în locul către care se îndrepta, am zărit la marginea zării un abur subţire. Totul se mişca repede, iar acel abur sau fum părea să ţâşnească violent de pe suprafaţa planetei, tot mai aproape, ca şi când s-ar fi produs o erupţie vulcanică. Şi deodată, îngrozitor de rapid, lumina razei a tăiat suprafaţa platoului şi într-o fracţiune de secundă l-a depăşit intrând în pădure. Pe locul atins de rază solul a părut să sară în aer, iar în urma dârei luminoase s-a aşternut o linie aproape la fel de albă de rocă topită. O rafală violentă de vânt m-a trântit la pământ. Am rămas agăţându-mă crispat de colţurile stâncii în timp ce vântul şi-a mai făcut puţin de cap pe deasupra mea. Apoi s-a lăsat liniştea.

M-am ridicat. În dreapta şi în stânga platoului, pădurea ardea. Cosmonautul uriaş zăcea la pământ cu casca stafidită de căldura enormă. Raza îl lovise în plin.

Era război? Război cosmic? Cineva, de-acolo, de sus, de pe orbită, expediase o rază laser distrugătoare să-şi vâneze duşmanul? Am alergat către uriaşul prăbuşit. Costumul semăna cu un balon dezumflat. Am privit prin crăpăturile căştii arse, dar n-am văzut nimic. Am frânt, cu mâinile, aşchii de sticlă topită şi metal devenit sfărâmicios. Tot nimic. În interiorul costumului nu se afla nimeni.

Am privit de-a lungul liniei arse. Mergea până la limita de vizibilitate. Mi-am amintit că mai văzusem asemenea linii lungi, rectilinii şi de partea cealaltă a râpei. Linii vechi, cicatrice uriaşe ale solului, întinse pe kilometri întregi sau poate sute, mii de kilometri. Iar raza venise dinspre soare, nu de undeva, dintr-un loc oarecare de pe cer. Asta înseamnă că undeva, între soare şi această planetă, exista ceva ce condensa lumina ca o lupă în focar.

M-am gândit că putea fi o străveche staţie interplanetară de produs energie. Constructorii ei au pierit de mult iar staţia, care trebuia să condenseze această energie într-un punct fix, şi-a pierdut controlul. Continuă să furnizeze energie, dar raza nu mai duce către ţinta fixată şi mătură spaţiul la întâmplare. Uneori nimereşte o planetă şi se întâmplă ceea ce am văzut că s-a întâmplat.

Sau e altceva O mică gaură neagră care se învârte în jurul soarelui pe o orbită interioară. Concentrarea masei o transformă într-o lentilă gravitaţională care adună o parte din radiaţia stelei şi o focalizează în acest fel, transformând-o într-o rază a morţii care mătură spaţiul.

Varianta doi nu o exclude pe prima: posibil ca staţia să concentreze energia prin intermediul unei găuri negre artificiale.

Dar ce legătură au toate cu cosmonautul uriaş? Şi unde e cadavrul care ar fi trebuit să rămână în interiorul costumului?

Poate n-a fost decât un robot. Ar trebui să pot afla, cumva, asta. Simţeam că trebuie să găsesc răspunsuri la toate şi că de aceste răspunsuri atârnă un lucru esenţial.

Pădurea ardea. Aveam foc destul, aş zice că prea mult. Am pornit către râul în care se vărsa pârâiaşul din râpă. N-a mai fost nevoie să pescuiesc. Raza trecuse şi peste râu, iar pe mal zăceau doi peşti aproape fierţi. Unul dintre ei era prea mare, aşa că l-am lăsat acolo. Celălalt avea aproape un metru şi l–am aruncat pe umăr. Asta însemna o rezervă de hrană pentru cel puţin trei zile.

M-am întors la peşteră şi cu un lemn aprins. Am făcut focul. Mă aflam departe de pădurea incendiată, aşa că fumul nu ajungea până la mine. Am fript puţin peştele după ce, mai întâi, l-am eviscerat şi am mâncat serios. Apoi m-am culcat, pentru că în noaptea trecută nu dormisem deloc.

M-am trezit imediat după asfinţitul soarelui şi, după ce am mai ronţăit o porţie de peşte, am intrat în acea stare de meditaţie pe care v-am descris-o.

Cosmonautul nu era robot. Un robot nu trebuie să poarte costum de protecţie. N-are nevoie să respire. Atunci, unde a dispărut fiinţa care se afla în interiorul costumului?

Ca să răspund la această întrebarea va trebui *să fiu* eu însumi fiinţa din interiorul acelui costum. Şi să mă gândesc ce s-a întâmplat. Evident, acea făptură a sosit aici altfel decât cu o navă spaţială. Căuta ceva, explora. Poate asta a fost planeta de origine a speciei sale. Sau va fi. Sau este, într-o realitate paralelă. Costumul? E posibil să fi sosit cu el cu tot sau să-l fi fabricat aici din materia la îndemână. Nanotehnologie. Cu ce viteză se poate construi aşa ceva? Probabil una destul de mare, contează cum programezi roboţeii. În momentul pericolului s-a concentrat mental şi s-a întors acolo de unde a venit. Sau avea un mesaj deja plantat în subconştient de genul „la orice pericol, întoarce-te imediat” şi care s-a activat pe loc.

Să apucăm acum problema de la alt capăt. Ştim ce sunt spaţul şi timpul: forme ale procesului prin care ordinea implicită a Universului se dezvăluie. Dar noi, spuneam, nu ne aflăm de fapt aici, în interiorul hologramei, ci pe frontul de expansiune; deci e posibil să ne retragem dintr-un punct al acesteia şi să apărem în altul instantaneu. În privinţa modului în care se execută această mişcare, să ne amintim de paradoxul lui Zenon. Rezolvarea lui presupune că nici spaţiul nici timpul nu sunt continue: există o „cea mai mică bucăţică de spaţiu” şi o „cea mai mică bucăţică de timp”. Mişcarea se execută, în mod obişnuit, pas cu pas, de la un punct la altul. Te încadrezi regulilor hologramei Universului, ale ecranului pe care se desfăşoară jocul nostru de-a fi. Nu poţi să dispari ca atare dintr-un punct şi să apari în altul. Dar poţi ca, instantaneu, *să fii tot drumul dintre cele două puncte*.

Poate că pare greu de înţeles, e cazul să mai meditaţi şi voi. Un foton care pleacă dintr-un punct şi ajunge în alt punct, chiar dacă pare a urma o linie dreaptă se află, între aceste două puncte, *peste tot*. Linia dreaptă e doar cel mai probabil drum, dar fotonul poate fi găsit, cu o probabilitate din ce în ce mai mică, în locuri din ce în ce mai depărtate de traiectoria rectilinie pe care am presupus-o.

Nonlocalizare. Dar în cazul unei viteze instantanee? Practic, începutul drumului se confundă cu sfârşitul lui. Eşti, simultan, aici şi acolo. Şi pe tot drumul dintre aici şi acolo.

Şi nu putem s-o facem singuri, individual. Forţa psihică necesară depăşeşte puterea unui om – m-am gândit. Mi-am adus iar aminte de experimentul meu de hipnoză de la televiziune. Mi-ar trebui o mulţime. Una uriaşă, care să forţeze probabilităţile, să le facă să devină sincronicitate. Şi un mod de-a uni gândurile acestei mulţimi. Ca hipnoza, sau şi mai mult.

Mi-am adus aminte şi de Paşadia. Îmi spusese odată: „O muscă poate să zboare prin faţa unui tablou sau poate să se aşeze pe el. Poate vedea toate culorile lui. Poate recunoaşte chiar formele pictate. Dar

niciodată nu va înţelege mesajul tabloului, simbolistica lui. Această simbolistică se adresează de către un iniţiat altui iniţiat. La început, nici un curent artistic n-a plăcut. Pictorul oferea un cod pe care ceilalţi nu-l recunoşteau, chiar dacă intuiau câte ceva. Abia după ce codul a fost explicat s-a putut recepta în totalitate mesajul. Altfel spus: poţi spune despre un lucru „îmi place" sau „nu-mi place", dar pentru a explica motivul senzaţie trebuie să cunoşti şi semnificaţiile".

Da. Dar poţi să ştii semnificaţiile şi, pe baza lor, să creezi senzaţiile necesare? Practic, eu asta trebuia să fac. Ca să *indefineşti realitatea* trebuie să „trăieşti" schimbarea dorită, nu doar s-o cunoşti teoretic. Şi e nevoie de trăirea unei mulţimi întregi. Nu poţi singur. Cel puţin eu nu pot, nu sunt aşa dotat – mi-am mai spus.

Şi atunci un fir de gând m-a reîntors la vechea întrebare: cine sunt eu? Un fir de gând neruşinat, insidios şi pe care nu-l înţelegeam. Mi se păruse că rezolvasem problema identităţii mele. Mai trebuia ceva? M-am gândit: uneori sunt vesel, alteori supărat. Uneori sunt îndrăzneţ, alteori fricos. Măşti. Măşti adaptate limbajului social. Persoane aproape diferite, grefate pe o identitate unică.

...Şi mi-am amintit de Pirgu şi de amiaza în care îmi povestise despre personalităţile multiple...

Există oameni în care trăiesc mai multe identităţi. Oameni care, în anumite momente pot fi cineva, iar în altele, altcineva. Existenţa într-un singur individ a mai multe identităţi distincte sau personalităţi care alternează în controlarea comportamentului. Ca în povestea cu doctor Jekyll şi mister Hyde. Psihiatrii au întâlnit indivizi cu zeci de asemenea identităţi. În general, fiecare personalitate în parte are numele şi vârsta sa şi un set specific de amintiri şi comportamente caracteristice. Personalităţile pot fi uimitor de diferite între ele. În doar câteva secunde se poate face trecerea de la o personalitate la alta, lucru însoţit de schimbări uneori fundamentale de comportament. Se schimbă scrisul, aptitudinile fizice sau artistice, vocea, gesturile, cunoaşterea sau necunoaşterea unei limbi străine şi se poate merge până la schimbarea culorii ochilor! Adesea, personalităţile au amintiri diferite şi pasiuni diferite.

Nu sufeream de asemenea tulburări disociative.

Dar mi s-ar putea întâmpla, nu?

Am râs sardonic. Aveam nevoie de un număr foarte mare de inşi, nu-i aşa?

Existau două probleme: cum să fac ca toate aceste personalităţi să funcţioneze simultan şi cum să le stăpânesc eu pe ele şi nu ele pe mine?

M-am întors la hipnoză. Dacă mi-aş scinda sub hipnoză

personalitatea iar personalităţile rezultate ar rămâne hipnotizate la rândul lor? Trebuie ca de la început să impun tuturor dorinţa mea de a mă întoarce acasă. Şi supunere faţă de mine, personalitatea dominantă. Şi obligaţia ca, după momentul reuşitei, toate să se retopească în această personalitate.

Ar mai fi ceva. Nu ştiu drumul spre casă.

Am surâs.

Nu-l ştiu conştient. Dar dacă am dreptate, între locuinţa mea închiriată şi acest loc s-a creat o sincronicitate. Deci sunt şi aici şi acolo, într-un fel. *Şi tot drumul dintre cele două puncte.* Eu nu-l cunosc, dar subconştientul meu l-a reţinut.

Puteam începe.

Mi-am dat mie însumi comenzile potrivite, apoi am adâncit hipnoza. Am rupt contactul cu tot ceea ce mă înconjura. M-am vizualizat apoi din cap până-n picioare şi mi-am spus: acesta e Pantazi. E o unitate, o celulă. Celulele se înmulţesc prin sciziparitate. Dragă Pantazi, e vremea să te dublezi. Am simţit un şoc şi ceva s-a desprins din imaginea mea şi s-a materializat alături. Al doilea Pantazi. Dar diferea din câteva puncte de vedere. Era mai înalt şi mai bine făcut. Era şaten, acolo unde eu sunt brunet. Nu ştiu cum te cheamă – i-am spus. John – a venit răspunsul. Bine, John – i-am zis – dă-te puţin la o parte, Pantazi trebuie să se dividă iar, Dar şi tu poţi să te divizi, ce părere ai? Mda – mi-a răspuns – n-ar fi rău. Trebuie să fim mulţi, foarte mulţi. Dar toţi vă supuneţi lui Pantazi – i-am amintit. Sigur, – a răspuns – se-nţelege. Doar e părintele nostru, al tuturor. Şi mai vreţi – i-am zis – să mergem acasă. Vrem, – mi-a răspuns – nici nu se pune problema. Vom gândi toţi ca unul singur, iar la sfârşit vom fi unul. Pantazi cel din vizualizare s-a dublat iar şi John i-a urmat exemplul. Hopa! Al doilea John era femeie. Presupun că te cheamă Joanna – am zis. Nu, Iulia – mi-a răspuns. Ah, aşa? Trebuia să-mi închipui. În noi trăiesc ascunse şi personalităţi feminine. Dar hai, hai prieteni, să mergem mai departe. Vom fi mulţi. Nesperat de mulţi. Şi avem o treabă serioasă de făcut împreună. Ca armonicile unei frecvenţe de bază. Posibilităţi ale eului. Cât mai multe armonici, până la acoperirea întregului spectru. Şi toţi ne concentrăm pe împlinirea unei singure dorinţe: să fim acasă.

Nu ştiu cât a durat tot acest proces. Până la urmă s-a depăşit o masă critică. N-am simţit nimic. Doar o pace adâncă, o uşurare nesfârşită.

Şi, pe stradă, am auzit zgomotul unui tramvai întârziat.

Am deschis ochii. Era noapte, iar în cameră se proiecta pe tavan doar lumina reţelei stradale. M-am ridicat de pe jos şi m-am aşezat pe scaun, în faţa calculatorului. L-am pornit. Am căutat data şi ora. Trecuseră doar optsprezece ore, era aceeaşi zi şi acelaşi an. Am respirat adânc. Şi

acum?

Eram obosit, aş fi vrut să dorm. M-am gândit că pot să-mi permit; nu ştia nimeni că mă aflu aici. Somnul mi-ar fi limpezit mintea. Şi mâine? Pot să merg la cursuri, să-l văd pe Pirgu sau pe Paşadia sau pe amândoi. Să-mi verific contul din bancă. S-o sun pe Mariana. Să-l salut pe Arthur ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Să fim serioşi, nu mergea. Mai ales chestia cu Arthur. Vor urma noi necazuri din clipa în care va afla că m-am întors. Puteam să jur că nu va accepta ideea nereuşitei exilului. Şi ce va face, mă va omorî? Da, e foarte posibil – mi-am zis. Iar eu pot repara multe, dar nu cred că pot repara o gaură de glonţ decupată temeinic în ţeastă. Ca să reuşesc asta aş mai avea multe de învăţat şi nu ştiu dacă Arthur mi-ar oferi atâta timp.

Chiar. De ce naiba nu mă ocup puţin şi de mine? Deja pot multe – m-am gândit. Ce-ar fi să-mi iau câteva zilele libere, să-mi vizitez părinţii la Craiova şi să mă ocup de găsirea unor metode de protecţie personală? Am zâmbit: nu e bine să absentez prea mult de la cursuri. Dar mai aveau cursurile vreo importanţă?

M-am întins în pat, am aplicat o tehnică de autorelaxare şi-am adormit. Când m-am trezit, se luminase. Mi-am găsit cardul exact acolo unde-l ştiam. L-am strecurat în buzunar şi am ieşit. Nu aveam prea mulţi bani pe el, dar era prea devreme să merg la bancă şi să scot din banii primiţi de la loterie. Încă nu se făcuse şapte. Am mers la un bancomat şi am extras cât am putut din suma de pe card, apoi am luat un taxi şi am fugit la gară. Acolo a trebuit să aştept aproape o oră pe peron, bând cafea şi răsfoind un ziar, până la sosirea trenului în care trebuia să mă urc.

N-are rost să vă mai plictisesc cu amănuntele drumului. Important este că am ajuns la uşa apartamentului părinţilor mei; am sunat şi mi-a deschis o femeie pe care n-o cunoşteam. Am crezut că e vreo prietenă de-a mamei; i-am spus cine sunt şi am dat să intru.

— Staţi puţin, cred că e o confuzie – mi s-a răspuns. Eu locuiesc aici de ani de zile, n-am auzit niciodată de familia pe care o căutaţi...

Am privit-o uimit, nu înţelegeam.

— Aici stau ai mei – i-am zis. Nu poate fi nici o confuzie.

Am repetat numele părinţilor.

— Sunteţi în eroare, domnu’, adresa e greşită.

S-a răsucit şi mi-a trântit uşa în nas.

Imediat m-am gândit la Arthur. El mi-a făcut-o? În ce realitate m-am întors? Nu cumva a avut grijă să se asigure de mine şi din acest punct de vedere? Am ieşit în bloc şi am privit de jur împrejur. Părinţii mei ar putea să locuiască oriunde. Sau ar putea să fie îngropaţi amândoi în cripta familiei.

Sau, în realitatea aceasta, eram orfan şi fusesem crescut pe banii statului.

Nu aici trebuia să mă-ntorc – m-am gândit cu amărăciune. Nu aceasta e realitatea pe care o căutam, ci *aceea.* Vechea realitate. Cea în care crescusem, cea care mă formase. Nu putea fi pierdută, trebuia să existe undeva, în acest univers ambiguu. Modificasem lucrurile cu acel experiment televizat. Apoi Arthur modificase iar lucrurile expediindu-mă în lumea aceea bizară. În sfârşit, venise rândul meu să modific totul întorcându-mă. Sincronicităţi, probabilităţi, rezonanţe. Am început să înţeleg ce spunea Arthur: când indefineşti realitatea, nu se modifică doar ceea ce tu intenţionezi să modifici. Apar interferenţe, se schimbă şi lucruri care, aparent, n-au nici o legătură între ele, dar sunt, cumva, sincrone. Se aplică şi aici teoria haosului. Impulsuri mici pot produce efecte imense şi incontrolabile. Altădată, un mare efort poate să nu aibă nici o consecinţă. Cum poţi să prevezi asta? Lucrurile ţin de ordinea implicită a lumii, de o ţesătură subtilă, infinit de greu manevrabilă. Mă simţeam ca în „Stalker”-ul lui Andrei Tarkovski: trăiam în plină „zonă” unde ai repere, poţi ajunge într-un loc sau altul, dar niciodată pe acelaşi drum. Şi niciodată nu te poţi întoarce.

Deci, ce trebuia făcut? Am recapitulat în minte posibilităţile. Să merg la primărie şi să caut adresa părinţilor, dacă există o astfel de adresă. Pierdere de timp. Să fug undeva, în munţi, într-o peşteră sau la o cabană şi să descopăr acolo lucrul care m-ar face să nu mă mai tem de Arthur. Dar eram deja sătul de singurătate şi de peşteri.

Sau să-l văd pe Pirgu. M-ar putea găzdui o vreme, are unde. Aş avea din când în când şi un interlocutor. Trebuie să încerc, dar nu doream să iau contact cu el telefonic. Un telefon poate fi ascultat. Eram convins că Arthur nu credea posibilă întoarcerea mea, însă prevederea e mama înţelepciunii. Mi-a trăsnit prin minte că în noua realitate, aşa cum lipseau părinţii mei, putea lipsi şi Arthur. Mi-a venit să râd: n-am eu norocul ăsta!

M-am întors la gară şi am luat primul tren către Bucureşti. O parte a minţii mele începuse să mediteze la situaţia în care mă aflam. O altă parte a minţii se ocupa de realitatea înconjurătoare. Hei, asta nu puteam s-o fac altădată!

Odată ajuns în Bucureşti m-am dus direct la Pirgu. Să sun să întreb dacă locuieşte aici? Ar fi o chestie ca şi Pirgu să fi dispărut! M-am învârtit nehotărât prin faţa porţii şi am constatat că am noroc: l-am zărit venind dinspre capătul străzii. M-a văzut şi el şi s-a oprit. L-am întâmpinat:

— Ai văzut o fantomă?

— Nu chiar – mi-a răspuns, uşor descumpănit. Dar mă aşteptam să suni. Cu ce ocazie pe la mine?

— Îţi povestesc tot dacă mă bagi înăuntru şi-mi dai o cafea.

— Cafeaua fără votcă e ca nunta fără lăutari, dar te rezolvă neica, am de toate. Hai, intră, nu te mai fandosi.

În camera lui Pirgu m-am simţit în siguranţă.

— Arthur ne spusese că ai plecat în provincie, la părinţi – mi-a aruncat Pirgu, în timp ce turna votca în două pahare mari.

— Ce ştii de ei?

— Eu? – s-a mirat el.

— Da, tu. Nu ţi-a spus nimic despre asta Arthur?

— Ce, adică?

— Despre locul în care m-am dus.

— Păi, la Piteşti, nu?

— Piteşti?

— Nu ziceai că ai tăi s-au născut acolo?

Doamne! – m-am gândit. Nici Pirgu nu mai e *acel* Pirgu.

— Îţi mai aduci aminte când ţi-am spus asta?

— Cred că anul trecut, prin februarie. Ai uitat?

— Da – m-am prefăcut că recunosc. Eu ţi-am spus. Paşadia ce face?

— N-am idee. Vrei să-l sunăm?

— Nu. Uite, lasă-mă să prind chef şi o să-ţi povestesc ceva mai puţin obişnuit.

— Stai puţin, mă duc să fac cafeaua.

Şi s-a dus. Am rămas privind pe pereţi şi sorbind câte puţin din paharul cu votcă. În zece minute a revenit cu o tavă pe care stăteau aşezate două ceşti. La mijloc, ibricul. A turnat meticulos în ambele ceşti şi mi-a înmânat una dintre ele.

— Hai, spune.

Am început greu, fără chef. Până la urmă, stimulat de votcă, mi-am recăpătat oralitatea. Când am ajuns la capăt, i-am surprins privirea îngrijorată.

— Băieţaş, pot să te întreb ceva?

— Tot ce doreşti.

— Există trei posibilităţi. Una ar fi că doreşti să scrii un roman S.F. şi vrei să verifici dacă tema prinde la public. A doua, că ai băut aseară prea mult şi ai avut un coşmar. În sfârşit, dacă tu chiar crezi în lucrurile pe care mi le-ai povestit, eşti un caz clinic şi meriţi o terapie intensivă.

— Văd că excluzi o a patra posibilitate: ca tot ce ţi-am spus să se fi petrecut într-adevăr.

— Probabilitatea unei asemenea posibilităţi e minusculă.

— Am câştigat la loto. Asta-ţi aduci aminte?

— Da, ai avut noroc.

— Ai uitat că ţi-am povestit cum am făcut-o?

— Nu, n-am uitat. Mi-ai spus că ai tras numerele fixând cu privirea un talisman norocos pe care l-ai cumpărat într-un târg de gioarse. Aş zice că ţi-a purtat, într-adevăr, noroc.

L-am privit cu gura căscată. Arthur aranjase frumuşel lucrurile.

— Am folosit-o pe Mariana. Chiar nu ţi-am spus asta?

— Care Mariana?

M-am alarmat.

— Fata aia, nepoata lui Arthur, am cunoscut-o la cheful pe care l-am făcut aici împreună!

S-a uitat la mine cu o milă adâncă.

— Chef, aici? Măi băieţel, nu fac chefuri la mine-acasă nici măcar la ziua mea.

Iar m-am gândit la Arthur. Reuşise să scoată din realitate nu doar o scenă, ci un întreg capitol. De fapt, nu eram sigur: el, sau eu?

— Bine – am zis. N-a fost nimic, nicăieri, niciodată. Pot să-ţi cer ceva?

— Depinde, *mio caro*. Altădată aş fi spus: orice. Acum nu mai sunt sigur.

— Lasă-mă să stau cu tine aici, o zi sau două.

— Ca să ce?

— Ca să te conving că ţi-am spus adevărul şi numai adevărul.

— Eşti sigur că nu mă poţi convinge de la tine de-acasă?

— Ai spus că sunt un caz clinic. Faci şi facultatea de psihologie, nu? Mă ofer ca subiect, ia-mă sub observaţie.

— De ce-aş face asta?

— Poate de dragul prieteniei noastre? E un argument satisfăcător?

— Poate. Hm, zău că nu prea ştiu.

— Fă-o. Doar fă-o.

M-a privit dintr-o parte.

— Totuşi, de ce nu te duci acasă?

— Dacă vei crede fie şi doar o clipă că ţi-am spus adevărul, vei înţelege de ce.

— Hmm... Vrei să zici că vei fi căutat.

— Şi asta. Dar, mai ales, îmi trebuie timp. Voi fi căutat oricum, dar trebuie să învăţ, până atunci, să mă apăr.

— Să-ţi iau un profesor ninja?

Era din nou Pirgu pe care-l cunoşteam.

— Presupun că-l voi descoperi în mine însumi. Dar nu de asta am

nevoie, vreau altceva.

— Ce?

— Nu pot să-ţi explic. Ai să vezi singur.

— Mă inciţi. La o adică, nu strică un experiment. Hai, fie, te cazez, ce dracu' să fac? Problema e că, dacă ai spus totuşi adevărul, e şi pielea mea în joc.

— Nu trebuie decât să-ţi ţii gura. Dacă întreabă cineva de mine, spune-le că sunt la ai mei, la Piteşti.

— Bine. Am o cameră liberă. Dar ce să le spun părinţilor?

— Găseşte tu ceva. Am făcut inundaţia, mi-a luat foc coşmelia, nu ştiu. Spune-le că se rezolvă într-o zi sau două.

— După ce c-o să-mi stai pe cap, mai trebuie să inventez şi o catastrofă – a bombănit Pirgu. OK, mă descurc. Dar aş vrea să nu mişuni prin toată casa.

— Principial vorbind, mă voi rezuma la camera pe care mi-o oferi. Plus toaleta şi, uneori, bucătăria.

— Ai bagaj?

— Sigur că nu. Dar pot şi fără. Am dormit eu şi în condiţii mai dramatice.

M-am gândit la locul în care mă trimisese Arthur.

— Bine, hai să-ţi arăt camera.

M-a tras pe coridor şi m-a vârât în altă cameră.

— Asta. E bine?

Era foarte bine.

— Ai cearceafuri curate în dulap şi tot ce-ţi mai trebuie. Ai mâncat?

— Aşa şi-aşa.

— Şi eu la fel. Hai la masă. Dar mai întâi, bărbiereşte-te şi tu, arăţi ca dracu'!

M-am dus la toaletă şi m-am uitat în oglindă. Da, eram *foarte* nebărbierit. Aş fi putut să aduc asta în discuţie ca argument: aici nu lipsisem decât o zi. Barba nu poate creşte atâta într-o singură zi. Dar probabil şi Pirgu observase asta; era, probabil, lucrul care-l intrigase şi-l făcuse circumspect în a mă cataloga drept un mincinos desăvârşit.

Am coborât la bucătărie, am mâncat ceva şi apoi amicul meu m-a condus înapoi în camera pe care mi-o cedase.

— Ai mei vin târziu. Mai ai nevoie de ceva?

— De timp. Şi ceva linişte. Şi mi-ar place să nu mă spionezi. Nu-ţi ascund nimic, dar e nu-i frumos. Îţi spun tot după.

— E-n regulă – a oftat Pirgu. Dacă înnebuneşti, strigă-mă. Dacă mori cumva, dă-mi un SMS. Dacă ai chef să bem ceva împreună, vino

direct.

M-a lăsat singur.

Am intrat în transă şi am început din nou să meditez. Îmi cântăream pe rând atuurile şi vulnerabilităţile. Pe Arthur şi pe toţi cei care se ascundeau în spatele lui nu puteam să-i învingă uşor. Îmi aminteam clar că reuşise să mă expedieze din lumea asta cu un simplu gest. Aparent, fără nici un fel de efort. Eu, ca să mă întorc, avusesem nevoie de multă vreme şi mult efort. Şi nici nu mă întorsesem exact unde dorisem. Ceva se schimbase aici, trăiam într-o realitate alternativă.

Am stat şi m-am întrebat: chiar nu se pot prevedea în totalitate consecinţele unor modificări probabilistice? Everett pretindea că variantele universului sunt infinite. Dar, cum am mai spus, nu putea fi aşa. Nu orice eveniment cuantic împarte universul în posibilităţi. Există un prag dincolo de care modificările sunt perceptibile şi pragul acesta e dat de *sens*, de semnificaţia evenimentelor. Ca în orice sincronicitate, contează semnificativul. Sincronicitatea este acauzală, dar asta doar pentru că legăturile între evenimente sunt ascunse în ordinea implicită. Bohm scria undeva că, mult mai important decât caracterul local e gradul de condensare comun evenimentelor aparent separate. Din acest punct de vedere, evenimentele separate în spaţiu sau timp pot împărtăşi o relaţie mult mai profundă decât evenimentele care se învecinează fizic. Problema impredictibilităţii în totalitate a actelor noastre rezidă în faptul că în acest univers, în spaţiu, timp şi în toate variantele acestora, lucrurile sunt legate intrinsec. Nu poţi spune unde se sfârşeşte un lucru şi unde începe celălalt. Realitatea nu are cusături vizibile, nu a un amalgam de petece colorate. Realitatea există în întreg, nu poţi extrage ceva din ea, nu-i poţi rupe pânza. Ceea ce putem schimba e doar modelul decoraţiunilor.

Asta şi face procedeul de *indefinire a realităţii*. Rămâne problema consecinţelor fiecărei schimbări. M-am gândit, amuzat, la acele paradoxuri temporale de tipul: mă întorc în trecut, îmi ucid tatăl şi atunci ce se va întâmpla, nu voi mai fi?

Voi fi, desigur. Eu vin dintr-o altă istorie şi-mi voi păstra istoria, indiferent de schimbările pe care le provoc în ordinea lucrurilor. De-asta îmi strigase Arthur atât de vehement, referitor la paradoxurile temporale că „nu există nici un paradox”. Şi mai scăpase ceva: că aş dispune de o metodă care poate să modifice istoria, atât pe cea viitoare, cât şi...

Aici se oprise, dar acum înţelegeam. Se putea modifica şi trecutul. Singura întrebare era: la ce bun?

Trecutul nu e reprezentat doar de propria noastră istorie. În trecut se ascund şi toate variantele posibile ale acesteia. Nu e un timp pietrificat,

mort, aşa cum îl consideră toată lumea. De fapt, singurul timp cu adevărat fix e clipa pe care o trăieşti. E singurul moment cu adevărat stabil, singura referinţă.

Atunci, ce rost are să schimbi trecutul, când el conţine, oricum, toate variantele sale şi, mergând mai departe, ce rost are să schimbi viitorul? În acest viitor se va întâmpla, oricum, tot ceea ce se poate întâmpla.

Deci, ce contează?

Contez eu, m-am spus, eu, adică un fel de centru al lumii, un observator. Pot alege să trăiesc aşa cum vreau. Chiar dacă am o groază de alte existenţe posibile, conştiinţa cu care sunt trăite acestea rămâne difuză. Esenţialul a aici, acum, în centrul clipei. Mi-am spus: dacă oamenii ar înţelege asta, şi-ar alege fiecare o variantă proprie de existenţă, cea mai dorită. I-ar înconjura nu alţi oameni, ci umbre, proiecţii ale altor existenţe; fiecare va dori să trăiască fericit şi să lase deoparte existenţele mai puţin plăcute, aşa că fiecare şi-ar putea construi o realitate a lui, doar a lui, care să nu aibă nici o legătură cu cele ale altora.

Universuri construite migălos în jurul câte unei entităţi unice, lumi în care orice ins ar fi Dumnezeu.

Şi dacă aşa şi este?

Nu este aşa. Presupun că viaţa pe care am dus-o până acum n-are cum să fie cea mai plăcută dintre posibilele mele vieţi. În fond, m-aş fi putut naşte fiul lui Bill Gates sau vreun fiu de şeic, prinţ putred de bogat al petrolului. Există nişte restricţii, undeva; sunt sigur că orice realitate izvorâtă din teoria lui Everett se construieşte pe un ansamblu de logici, trebuie să aibă un sens, să semnifice un lucru sau altul. Un prag cantitativ şi calitativ opreşte universul să fie *orice*.

Pirgu mi-a întrerupt meditaţia, dând uşa la perete.

— Băieţaş, gata cu gândurile bizare. Trecem la nişte fapte?

Am privit pe geam: se întunecase.

— Ce propui?

— Propun să ieşim. Pur şi simplu. M-am gândit la problema ta. Dacă există un sâmbure de adevăr din ce mi-ai spus şi Arthur e atât de paranormal pe cât spui, presupun că ştie, deja, că te afli aici. Totuşi, până acum n-a dat buzna, aşa că, hai să-l sfidăm.

— De ce vrei, totuşi, să ieşim?

— Fiindcă, fir-ar să fie, când ne-am întâlnit vorbisem deja cu Paşa să ne vedem pe la Matache Măcelaru cu nişte boarfe. Şi prefer să fii cu mine, să te ţin sub observaţie. Ţi-e frică?

— Nu, cred că ai dreptate.

— Lasă-l pe Arthur, dă-l dracu’ de guzgan. Dacă voia să te omoare,

te omora. Eu zic că te mai lasă la fezandat înainte de-a te servi la cină. Problema ta, bibicule, e alta.

A făcut pauză, aşteptând să-l întreb. I-am făcut pe plac:

— Care?

— Tocmai am aflat că la gazda ta te-au căutat nişte interlopi. Bănuiesc că vor să te *jumoale* de beneficiu. Şi a mai fost unul, mai periculos.

Iar a făcut pauză, dar n-am mai întrebat nimic.

— Ai auzit de „Noua patrie”?

— Parcă. Un fel de neonazişti, nu?

— Te caută. Cred că speră să-i sponsorizezi. Adevărul e că vin alegerile şi partidul lor nu e nici prea îndrăgit, nici prea cunoscut. Mare lucru dacă prind unu la sută din voturi.

— Cum ai aflat toate astea?

— Paşa te-a căutat acasă, nu răspundeai la telefon şi nu mai ştia ce-i cu tine.

— E descărcat – am zis.

— Mi-am dat seama.

— Şi de ce mă caută toţi? Cum au aflat că m-am îmbogăţit?

— Au băieţii filierele lor. Numele câştigătorilor la loto sunt păstrate secrete, dar ce mai e secret în ţara asta?

— Şi ce să fac?

— Ia-ţi nişte bodyguarzi. Sunt sigur că ai cu ce să-i plăteşti. M-am interesat, am găsit o agenţie de securitate, vin dimineaţă aici. Să nu spui că nu eşti de acord.

— Sunt de acord. Dar mi se pare ciudat. Nu ştiu, ciudat, aşa... parcă aş trăi un film cu gangsteri.

— He, he! – a râs Pirgu. Păi, toată viaţa e un film cu gangsteri! S-a făcut lumea a dracu’, *mio caro*, nu mă văd pe mine?

Am râs şi eu.

— Hai, mergem?

Capitolul 7

— Am înţeles de la Pirgu că te-ai scrântit puţin – mi-a zis Paşadia când intram în restaurant.

Venise cu două puştoaice, liceene dar emancipate foc. Pirgu luase repede una-n primire şi-o trombonea fără ruşine. Ne-am aşezat într-un separeu cât se putea de ferit de eventuali ochi curioşi.

— Să ne ferim de paparazzi – a râs Pirgu. Faceţi cunoştinţă, ele sunt Dora şi Adriana. Iar el – m-a arătat – e Panti, de la Pantazi. Pe Paşa îl cunoaşteţi, tot ăla e.

— Nu m-am scrântit – i-am răspuns, în sfârşit, lui Paşadia. Presupun că voi putea dovedi.

— Ei, eu te văd că eşti destul de bine. Băiatu'! – a strigat către ospătar. Ne e foame şi sete.

— Mai ales sete – a grohăit Pirgu, amuzat.

Fetele chicoteau.

— Dragele mele minore, am de gând să vă corup – le-a explicat Pirgu. Aici puteţi să beţi ce vreţi voi, să fumaţi ca şerpoaicele şi să vă destrăbălaţi fără ruşine. Cât despre mâncare, ar fi potrivite nişte porţii de pizza. Este?

— Eu vreau o „quatro stagione" – s-a grăbit Adriana.

— Şi tu, bombonico? – a îmbiat-o Pirgu pe Dora.

Fata părea un pic stingherită, îi lipsea obrăznicia Adrianei.

— Nu ştiu. Da, tot... tot aşa.

Erau fete drăguţe, dar n-aveau nici un pic de minte. Sau nu se pricepeau s-o folosească. Evident, nu trebuia să-mi fac griji pentru ele, aveau părinţi care ar fi trebuit să-şi facă. Paşa aducea mereu vorba despre pictură, dorea să pară interesant. Până la urmă l-a enervat şi pe Pirgu.

— O, artist ne-nţeles, geniu pustiu, minte strălucită! Coboară printre noi din înaltele sfere în care stai proţap! Vino-n libidoşenia noastră, porceşte-te alături de noi şi mai lasă-ne dracu'–n pace cu poveşti despre colegii tăi de breaslă, mânuitorii de bidinea!

— Sigur, – a mârâit Paşadia – sigur că nu-ţi convin discuţiile la care eşti în plus. Halal psiholog o să fii, de pe-acum m-a luat mila gândindu-mă la viitorii tăi pacienţi!

— Psiholog şi istoric, dragul meu, asta să n-o uiţi, căci una fără alta nu se poate. Şi nu trebuie să-i plângi pe cretinii care vor veni să-i pipăi pe

creier; n-o să-i chem eu, ei vor veni la mine, aşa că probabil le place să se lase pipăiţi. Ia ziceţi, fetelor, vouă vă place să vă lăsaţi pipăite?

Pirgu stătea exact între ele, avea mâinile ascunse sub masă şi probabil erau destul de ocupate. Chelnerul adusese votcă şi cafele pentru noi, votcă şi sucuri pentru fete. Urmau să sosească şi porţiile de pizza.

— Fetelor, ştiţi voi ce e aia istorie? E o poveste despre cum fiecare pasăre pe limba ei piere. Nici un personaj istoric n-a fost întreg la minte. În lumea asta, nu poţi fi erou dacă nu eşti sărit de pe fix. Istoria e cel mai distins şi mai simpatic călău: taie toate capetele care se ridică din mulţime. Au scăpat câteva, dar asta mai încoace, înspre epoca noastră. Vremurile s-au mai îmblânzit, nici istoria nu mai e cum era odată...

Paşadia a dat din mâini a lehamite:

— Suferi şi tu de vreun sindrom. Când îţi spunem noi Mare Idiot, ştim ce spunem. Într-un spital de nebuni, cel mai nebun e directorul. Tu vrei să stai peste toţi şi să-i judeci.

— Ascultă aici – a râs Pirgu. Lucrurile se pot schimba. Vrei să treci o vreme în locul meu? Adică, aşa, să fii Pirgu o bucată de vreme? Ce-ai zice să pictezi un tablou despre un personaj istoric şi cumva, ăla care-l priveşte să fie informat despre toate faptele de arme ale individului? Să-l pictezi acolo *cu toată istoria lui*?

Paşadia a făcut ochii mari.

— Habar n-ai ce-ai spus! Ştiţi, cubismul nu s-a născut dintr-o toană, Picasso a visat să poată prinde pe suprafaţa pânzei întregul obiect tridimensional, privit din toate perspectivele. Ca o hologramă, dar una interpretată...

Se simţea inspirat, dar Pirgu i-a tăiat avântul:

— Las-o moartă, nenicule, eu glumeam. Ia ziceţi, fetelor, la voi la şcoală se fac ore de educaţie sexuală?

— Se fac – a afirmat, surâzătoare, Adriana.

— Şi profesoru’ ăla nu v-arată nimic? Adică aşa, practic...

— Păi...

— Aşa, pe viu, vorba aia...

— Nu, ar fi culmea! – s-a impacientat Dora.

— Da’ cum face, vă duce la morgă?

Fetele păreau oripilate.

— Filme vă pune? –a continuat Pirgu.

— Sigur că nu! – a izbucnit Dora.

— Ei fetelor, dacă sunteţi cuminţi, astă seară mi-am propus să vă completez cunoştinţele în domeniu. Profesoru’ ăla ţicnit nu vă pune nici filme. Las’, că vă pun eu. Trebuie să învăţaţi, fetelor, ar fi groaznic să luaţi

notă mică la materia asta. Că bine mai spunea Lenin: învăţaţi, învăţaţi, învăţaţi...

— Ştiţi de ce? m-am băgat. Era bâlbâit!

Toată lumea a râs. Pirgu m-a privit cu bunăvoinţă.

— Panti, cred că vei ajunge un mare om. Minţi incredibil.

Ştiam la ce face aluzie şi m-am revoltat:

— Nu mint.

— Ei, şi? Nici ăia care văd OZN-uri nu mint. Nici Petrache Lupu n-a minţit. Fetelor, v-am minţit eu pe voi vreodată?

— N-ai avut când – a rânjit Paşadia.

— Eu nu mint – a continuat Pirgu. Doar că sunt foarte ocupat. Trăiesc - şi asta îmi ocupă tot timpul. Ah, amor, amor!

Sosiseră porţiile de pizza.

— Hai să mâncăm repede, – am propus – până nu începe marea foamete mondială.

Mă gândeam că mai tace şi Pirgu dacă-şi utilizează gura la altceva. Am constatat curând că putea vorbi destul de bine şi cu gura plină. Nu era un lucru politicos, dar ce conta? Ospătarul a mai adus votcă. Ne încălzisem periculos. Eu, cel puţin, mă simţeam decuplat de toate necazurile ultimelor zile. Dar aş fi vrut să fie aici Mariana. Pe măsură ce mă gândeam la ea, o doream tot mai mult.

— Ce-i nenicule, ai căzut în butoiu’ cu melancolie? – m-a trezit la realitate Pirgu.

— Mă gândeam la cineva – am zâmbit strâmb. Aş fi vrut să fie aici.

— Ca să vezi, ai vreo gagică şi noi nu ştim? Păi, nu ţi-e ruşine, frate, să nu ne spui şi nouă? Ce, crezi c-o să ne dăm la gagica ta?

— Nu e vorba de asta. Nu e aici.

— Asta vedem şi noi, *mio caro*, crezi că suntem chiori? Sun-o şi cheam-o!

— N-am cum.

— Îţi dau telefonul meu – a crezut că înţelege Pirgu.

— Nu poate fi sunată. Dar lasă, o să mai vorbim despre asta.

— Suntem prietenii tăi – m-a luat şi Paşadia în primire. Dacă ai nevoie de ajutor...

Pirgu l-a oprit cu un gest.

— O să-şi revină el!

Şi către mine:

— Ia, măi dragă, o votcă şi lasă prostiile. Nu te mai gândi atâta, nu vezi că-ţi face rău?

Paşa s-a întors spre Pirgu.

— Nu ştiu poanta. Ăsta chiar are o prietenă?

— Dracu' ştie – a dat Pirgu din umeri. Aşa zice el. O are, dar nu poate să o găsească. Îţi explic mai târziu, acum n-avem timp de fleacuri.

Distracţia s-a întins încă vreun ceas. Pe urmă fetele au vrut la o discotecă, aşa că am plătit şi am ieşit împreună din local. Pirgu le-a luat pe fete de mijloc şi a pornit înainte; Paşa a rămas puţin în urmă cu mine.

— N-am chef de discotecă – mi s-a confesat. E prea mult zgomot şi prea multă lume.

— Nici eu.

— N-avem de ales, trebuie să mergem.

— Ba eu am – i-am replicat. Ar trebui s-ajung acasă şi să-mi iau nişte chestii. Şi telefonul. L-am lăsat acolo şi s-a descărcat. Ştii ce? O să iau un taxi. Când ajung, bag telefonu-n priză şi vă sun să ştiu pe unde sunteţi.

— Vrei să mă laşi cu beizadeaua asta?

— Şi-aşa nu sunt decât două gagici. Eu sunt un pic în plus. Nu contează, stai liniştit, oricum aveam treabă. Vin repede.

— Bine – a oftat Paşadia. Să nu stai mult. Nu ne laşi, da?

— Dacă am promis, asta e.

Ne-am despărţit, iar el s-a grăbit să-l ajungă din urmă pe Pirgu. Am zărit un taxi liber şi i-am făcut semn. A oprit şi m-am urcat.

Ajuns acasă m-am învârtit o vreme întrebându-mă de ce anume aş mai avea nevoie. Ştiam cumva un lucru: nu venisem doar după telefon. L-am băgat la încărcat şi m-am aşezat la masă. Privirea mi-a căzut pe calculator. Asta era! L-am pornit. Am căutat prin foldere şi am şters tot ceea ce avea legătură cu metoda prin care câştigasem la loto. Trebuia să mă gândesc s-o fac din primul moment al revenirii mele.

Acum puteam să-i sun pe băieţi, să aflu unde au ajuns. Am deschis telefonul, dar chiar în acel moment ceva a foşnit la picioarele mele. Am sărit în sus. Un fum albăstrui se răspândea cu repeziciune dintr-o doză de culoare albastră. Mai ştiu doar că am făcut doi paşi către uşă, apoi nimic. Sau aproape nimic. Ca prin vis am întrezărit uşa deschizându-se şi o umbră aplecată spre mine. Arthur?

Nu putea fi el şi când m-am trezit am constatat că, într-adevăr, nici nu era el. Mă usturau ochii, iar lumina era foarte vie. Dincolo de această lumină se profila o figură bărboasă.

— S-a trezit? – a întrebat cineva. E treaz, nu-i aşa?

Eu, unul, eram sigur de asta.

— Hei! – s-a aplecat şi m-a zgâlţâit bărbosul. Răspunde!

— Mda – am mormăit. Cine naiba eşti?

Privind de jur împrejur am observat că mă aflam într-o cameră

mobilată convenţional, ca de hotel. În jurul meu, înafară de bărbos, mai stăteau doi tipi. Toţi mă priveau surâzând. M-am ridicat pe jumătate şi am constatat că fusesem aşezat de-a dreptul pe covor.

— Bine. Cine sunteţi şi ce vreţi?

— Hai să facem prezentările. Eu sunt Virgil. Nu mă cunoşti. Şi nici pe ei – a arătat bărbosul către ceilalţi. Vasi şi Nuţu. Dar sunt sigur că ai auzit de „Noua Patrie”. Poate că nu prea multe. Suntem un nou partid. E foarte important să înţelegi ce vrem.

— Ce vreţi? – am repetat.

— S-o luăm uşor. Poţi să te ridici? Hai să stăm la masă, e mai comod. Uite, nu suntem băieţi răi, dar avem nevoie de ajutorul tău.

— Şi de-asta m-aţi răpit?

— Era singura soluţie, altfel n-am fi putut să stăm de vorbă. Şi nu te-am răpit, e o nuanţă şi aici. Dacă vrei, poţi pleca. Dar nu înainte de a ne asculta şi a hotărî.

Ne-am aşezat la masă şi i-am privit pe toţi. Probabil mutra mea nu afişa prea multă amabilitate.

— Nu trebuie să fii supărat. Orice joc are regulile lui. Jucăm în singurul fel posibil, crede-mă. Ne aflăm, cumva, la marginea acestei societăţi. E o societate bolnavă, incredibilă. Cultivă prostia, cultivă conformismul! Dacă te uiţi la televizor, nici n-ai ce să vezi: sunt alese şi prezentate doar cazurile patologice. Violuri, crime, demenţă socială. Suntem copleşiţi de ţigani şi de ticăloşi. Omul obişnuit se simte pierdut. Şi chiar este pierdut. Se refugiază în mici plăceri, ca să uite cumva marile dezamăgiri. A trecut comunismul şi a venit în loc o societate nenorocită unde stăpânesc hoţii, şmenarii şi lichelele. Tot ce s-a făcut bine odată, a fost făcut praf după 1989. Curve politice, jigodii, îmbogăţiţi din furt, asta-i fauna înaltei societăţi româneşti. Străinii ne confundă cu ţiganii. Mai ştii cum prin anii nouăzeci ţăranii îi alungau pe ţigani din sate? Europa ne-a sărit imediat în cap. Ne-a numit barbari şi extremişti. Apoi ţiganii din ţara asta au invadat întreaga Europă, iar acum domnilor din Franţa sau din Germania nu le mai convine. De ce ar trebui să ne convină nouă ce nu le convine lor? E vremea unei schimbări, nu crezi, prietene?

Am plecat capul. Recunoşteam lucrurile pe care le spunea. Da, aşa gândeam şi eu cândva, nu cu prea mult timp în urmă.

— Văd că înţelegi ce-ţi spun – a continuat Virgil. Unii ne numesc nazişti. Nu suntem nazişti. Ce ne pasă nouă de evrei? Nu credem că există suboameni. E o prostie. Dar trebuie să judecăm cinstit. Sunt indivizi care merită să aparţină unei societăţi civilizate şi alţii care nu merită. Sunt popoare care se pot civiliza şi altele care n-au nici o legătură cu civilizaţia şi

poate că vor mai trece sute de ani până vor reuşi să se civilizeze. Adevăraţii români aparţin celui mai vechi popor din Europa. Ceilalţi nu sunt decât venetici. Nu vrem să-i ucidem. Vrem doar să plece de-aici. Ungurii, care doresc Ardealul, un spaţiu care nu le-a aparţinut niciodată! A existat vreodată Ungaria Mare? Transilvania a fost principat sau a aparţinut Imperiului Austro-ungar. Dar ei vor mereu ce nu-i al lor şi nu-l merită. Sunt marii nesimţiţi ai Europei. Crede vreunul că Ungaria are ce căuta în Uniunea Europeană? Ei n-au aici strămoşi, vin doar să pretindă. Dacă nu li se dă, fură, pur şi simplu. Ce caută ăştia în Uniune?

Virgil se ambalase serios.

— Pot fi de acord ca fiecare popor să-şi aroge meritele pe care le are. Dar cum pot fi de acord ca un popor să ceară ceea ce n-a avut niciodată? Şi ţiganii, ţiganii...Ştiu, prostia a fost a noastră. Boierii din vechime i-au primit şi i-au făcut robi. Dar ce fel de robi? Când a avut loc dezrobirea ţiganilor, ţiganii au venit la boieri şi au plâns să nu fie dezrobiţi. Ţiganii robi trăiau pe moşia stăpânului, câţiva dintre ei practicau vreun meşteşug, iar pentru asta, toată şatra avea ce pune în fiecare zi pe masă. Boierii noştri cheltuiau averi să-i hrănească! N-au dorit să fie dezrobiţi, fiindcă din acel moment trebuiau să muncească toţi, să-şi câştige existenţa. Şi nu erau decât nişte putori. Asta sunt şi acum, cei mai mulţi. Crezi că ei preţuiesc oamenii şi valorile civilizaţiei? N-a trecut nici suta de ani de când o bătaie într-o şatră de ţigani se lăsa cu puradei ucişi, pentru că ăia care se băteau îi smulgeau din scutece sau din braţele pirandelor şi-şi dădeau unul altuia cu ei în cap! Nici nu conta că mureau, se puneau imediat pe treabă şi făceau alţii! Culmea e că doar regimul comunist a reuşit să-i mai schimbe puţin. Noi n-avem nimic cu ei, dar să plece. Au venit din India, să se care, dracu’ înapoi! Nu ne trebuie nici cerşetori, nici hoţi.

L-am oprit:

— Chiar crezi că asta-i soluţia?

— Constat – a zis Virgil – că nu mă contrazici. Doar mă-ntrebi dacă asta-i soluţia. Să-ţi spun ceva: pe la tine pe-acasă au trecut şi nişte jigodii balaoacheşe. Interlopi. Veniseră să te jupoaie. I-am lăsat în pace, nu ne trebuie scandal. Tot noi am fi consideraţi vinovaţi. Şi ştii de ce? Pentru că românii au căpătat suflete de slugă. Au ajuns slugile străinilor şi ţiganilor. Şi sunt laşi, le e frică. Ţiganii sunt uniţi, e o mafie pusă la punct. Românilor le e frică. Pupă picioarele ţiganilor. Asta au ajuns. Noi, fiii marilor voievozi din vechime care au oprit pe turci şi pe tătari la porţile Europei! Dacă strămoşii noştri nu s-ar fi sacrificat, am fi avut azi o Europă islamică. Poate că n-ar fi arătat rău semiluna pe catedrala Sfântului Petru din Roma. Ai fost la Constantinopol, ai văzut că nu stă rău nici pe Sfânta Sofia? I-am oprit pe

turci cu preţul sângelui nostru şi Europa a rămas creştină. Şi la ce ne-a folosit? Care e recunoştinţa Occidentului? Am ajuns să batem la poarta lor cu mâna-ntinsă! Da, tot noi suntem vinovaţi. Sărăcia nu te face slugă automat. Vorbim de crize economice, dar ce putem spune despre criza morală? Există vreo criză care să nu pornească de aici? Unde ne sunt valorile sociale? Uită-te-n jurul tău. Crezi că politicienii noştri sunt valori? Crezi că îmbogăţiţii peste noapte sunt valori? Am trimis în Parlamentul European numai cazuri penale. Indivizi care au ajuns acolo ca să scape, în ţară, de puşcărie! Iar românii se leagănă-n talk-show-uri şi telenovele! Preferă să tragă perdeaua, să nu vadă ce-i afară. Stau cu capetele-n nisip ca struţii şi se miră că vin şacalii şi-i muşcă de cur! Şi crezi că totul porneşte de sus? Pornea în comunism. Acum totul porneşte de jos, de la cei care votează. Sunt manipulaţi, asta vrei să zici – m-a oprit, văzând că încerc să spun ceva. Foarte bine. E vremea să-i manipulăm şi noi. Şi s-o facem în folosul lor, nu al invadatorilor noştri!

— Da – am reuşit să spun. Frumoasă pledoarie. Şi cum puteţi rezolva situaţia în aşa fel încât să nu sufere nimeni?

— De ce să nu sufere? – s-a mirat Virgil. Suferinţa e un semn regal, nu se spune aşa?

— Nu va accepta nimeni o asemenea provocare – am clătinat din cap.

— Aşa crezi? Te asigur că greşeşti. Ceea ce contează e să ajungem la putere. Pe urmă, nu mai e nici o problemă. Parcă aud comunicatele: Europa se arată îngrijorată de situaţia din România. Îngrijorată şi atât. Doar nu-ţi închipui că vor interveni cu tancurile, ca ruşii? Suntem ai lor, n-au ce să facă, trebuie să procedeze cu mânuşi. Cu atât mai mult cu cât şi populaţia din ţările lor e sătulă de venetici!

— Aţi spus că nu vreţi să ucideţi pe nimeni – am zis.

— Sigur că nu. Îi expediem undeva.

— Din nou la Bug?

— Nu, nu la Bug. Şi nu în condiţiile alea mizerabile. Vor trebui să aleagă: trăiesc în România, atunci sunt români şi nu mişcă-n front. Nu se adaptează, pleacă. Şi va fi mult mai bine pentru toţi. În ţara asta n-avem nevoie de barbari, ne-am săturat de ei. Să se care, dracu’ acolo de unde-au venit. Trebuie pus piciorul în prag, n-avem nevoie de ei şi nici ei de noi!

Am oftat şi m-am gândit la Arthur. Mă prevenise.

— Şi ce vreţi de la mine?

— Să ne finanţezi. Avem nevoie de ajutor. Îţi oferim, în schimb mult. Dacă vom intra în parlament, vei avea un loc de parlamentar. Dacă vom câştiga alegerile vei fi unul din şefii partidului. Îţi cunoaştem părerile,

te urmărim demult. Eşti cinstit şi mai ales asta contează pentru noi. Nu eşti mason, nu faci parte din nicio organizaţie de-asta, de nenorociţi care primesc ordine din străinătate.

Virgil s-a ridicat în picioare.

— Putem deveni importanţi, putem deveni vocea naţiunii. Legionarii... ai auzit de legionari. Nu erau doar nişte ucigaşi. Au fost oameni care au gândit româneşte. Sincer, m-am inspirat mult din caietele Căpitanului. Zelea Codreanu, da. Presupun că nu l-ai citit.

— Presupui corect.

— Codreanu a fost un mare român. Sigur, nu mai putem azi să fim de acord cu asasinatele de-atunci. A fost o mare greşeală. Dar cine nu greşeşte, mai ales dacă e la mijloc un scop nobil? Asta era epoca, nu avem nimic de comentat. Trebuie să vedem ce facem de aici înainte. Uite, am să-ţi dau să citeşti jurnalul lui Zelea Codreanu. Citeşte-l şi gândeşte-te. Când vei lua o hotărâre, n-ai decât să ne chemi. Strigi – şi venim, bine?

Mi-a pus în faţă o cărticică.

— Hai, băieţi, să-l lăsăm să se gândească. A, uite, ia şi programul nostru politic. Citeşte-l şi judecă. Poate chiar vei avea ceva de adăugat. Putem să-l discutăm, suntem deschişi la dialog. Să nu ne crezi stupizi. Ah, poate ţi-e foame. Ţi-e foame?

— Nu – am clătinat din cap.

— E-n regulă. Dacă ai nevoie de ceva, strigi, OK?

— OK.

Au ieşit pe uşă şi am auzit cheia învârtindu-se în broască. Nu eram prizonier, aşa mă asiguraseră, dar nici liber nu eram. Afurisită situaţie!

Trebuia să fac ceva, dar nu ştiam ce. Am deschis jurnalul lui Codreanu. L-am răsfoit puţin. Da, nu zic, erau şi lucruri meritorii pe-acolo. M-am gândit că Pirgu, ca viitor istoric, probabil îl citise. Dar nu-i dăduse prea multă importanţă, altfel s-ar fi lansat în vreo discuţie pe tema asta.

Jurnalul venea din alte vremi. Viitorul lumii n-avea nicio legătură cu el. Viitorul lumii aparţinea unor oameni în care conştiinţa se va modifica printr-un salt teribil; oameni care nu vor face nici o diferenţă între ei şi aproapele lor. Poate dacă l-aş fi întâlnit pe Virgil cu două săptămâni în urmă, m-ar fi convins. Acum lucrurile se schimbaseră. Doreau banii. Le pot da banii, ce importanţă au, de fapt, aceşti bani? Dar nu vor câştiga alegerile. Şi chiar dacă vor reuşi, nu va dura. Naivitatea bunicilor noştri a condus la putere asemenea partide. Pe urmă a venit plata şi, indiferent de ţelurile şi promisiunile iniţiale, această plată a însemnat mereu sânge, sânge şi sânge. Cred că oamenii din ziua de azi nu sunt chiar atât de naivi ca bunicii şi străbunicii noştri. Sau, hai, pot fi naivi, pot fi manipulaţi. Dar, în ciuda

crizelor, şomajului şi sărăciei, există lucruri peste care nu vor putea trece. Naţionalismul e prea bătător la ochi, prea periculos. O să le dau banii sau n-o să le dau nimic. Şi chiar dacă le dau, va fi ca şi când nu le-aş fi dat. Şi pot să se şteargă la fund cu viitoarea mea funcţie de parlamentar.

Ce-ar fi să meditez puţin? Cred că şi paznicii mei vor să doarmă. N-are rost să le dau de lucru. Mai bine intru din nou în starea aceea *a mea*, în care pot aranja lucrurile şi lega între ele fapte şi idei.

Deci, cine sunt eu? Persoana care sunt în mod real nu e altceva decât un obicei, o cutumă. Sunt obişnuit să zâmbesc la o glumă, chiar dacă mu mă amuză. Sunt obişnuit să pun mâinile înainte când cad, deşi uneori gestul nu mă salvează. O sumă de obiceiuri ale fiinţei şi, de ce nu? Ale materiei din care sunt alcătuit.

Şi ce altceva mai sunt? O conştiinţă care am fost, este şi va fi. Datorită ei, lumea începe şi se sfârşeşte cu mine. Dar asta poate să nu însemne nimic. Şi alţii sunt la fel: trăiesc şi mor. Restul nu e decât închipuire.

Dar mai există ceva, un lucru pe care alţii nu l-au descoperit încă. Un drum. Unul puţin obişnuit şi pe care au mers nu prea mulţi. Drumul acela. Şi iar mi-am adus aminte de Pirgu.

Drumul ucis.

E o poveste africană. Trăiau odată, într-o colibă, un bărbat bătrân şi fiul acestuia. Plecau dimineaţa la vânătoare sau să culeagă fructe. Totul mergea bine, erau îndestulaţi. Dar a veni anotimpul secetos. Savana a fost arsă şi uscată de soare. Fructele copacilor au căzut iar copacii înşişi s-au scuturat de frunze. Animalele au plecat, căutând locuri mai bune de păşunat.

În satul în care trăiau cei doi venise foametea. Oamenii slăbeau, se îmbolnăveau. Unii chiar mureau. Tatăl şi fiul parcurgeau distanţe tot mai lungi în căutarea hranei.

Şi într-o zi, cei doi au găsit un drum. Au mers ce-au mers pe drumul acela, iar drumul i-a dus într-o vale largă şi plină de verdeaţă. Au descoperit aici pomi plini de roade, un izvor cu ape limpezi şi multe antilope care puteau fi vânate uşor. Tatăl şi fiul şi-au astâmpărat foamea şi setea. Apoi, când să plece spre sat, fiul a început să facă drumul sul şi l-a băgat în traistă. În sat, foametea continua, dar cei doi nu mai sufereau. De câte ori aveau nevoie de fructe sau de vânat, fiul scotea din traistă drumul. Iar acesta, se desfăşura şi alerga peste savană. Şi totdeauna, acel drum ducea în valea aceea plină de verdeaţă, cu fructe, izvor şi multe antilope.

Toate astea, pentru că drumul acela era singurul drum care ducea acolo. Şi fiind drumul către acel loc, n-avea cum să ducă în altă parte.

Dar anotimpul secetos a trecut. Ploile s-au întors. Savana a înverzit,

izvoarele au dat din nou apă, pomii au înflorit şi animalele s-au întors. Iar fiul a început să dea tot mai rar drumul drumului. Hrana era deja lângă casă, nu mai era nevoie de acel drum.

Iar drumul a lâncezit cât a lâncezit în traista băiatului şi, în cele din urmă, a murit.

Şi de-atunci nimeni n-a mai găsit vreodată acea vale minunată, veşnic verde, cu izvor curat şi plină de animale blânde. Pentru că nu a mai fost nici un drum care să ducă acolo.

Poate de aceea oamenii sunt atât de săraci. Banii nu suplinesc lipsa spiritului. Acel drum ucis e o parabolă. Câte locuri minunate există în noi? Dar ne îndreptăm către ele rar. Ele continuă să existe, dar drumurile către ele mor. Câteodată apare cineva şi se-apucă să caute drumul. Îl desţeleneşte, taie buruienile. Şi le spune celorlalţi: iată un drum care vă aparţine.

Ce fac ceilalţi? Nimic. Puţini sunt cei interesaţi. Şi mai puţini au curaj să păşească pe drum şi să afle unde duce.

Mă aflu pe un astfel de drum. Un drum ucis de mult în voi. Caut urme, tai buruieni şi încerc să descopăr ce se află la capătul lui.

Vorbim adesea de OZN-uri şi de piloţii acestora. Cum au ajuns aici? Nu poţi călători printre stele cu o navă de câţiva zeci de metri diametru. Atunci, cum de se află aici?

Nici o navă nu poate străbate distanţe astronomice. Dar omul poate. Ceea ce ni se pare că sunt nave sosite din spaţiu, au fost construite aici, pe pământ. Sunt făcute pentru a-i proteja. Dar ei n-au sosit aici cu ele. Şi nu există nicăieri în sistemul solar o navă mamă, uriaşe, despre care să poţi spune: da, ar fi posibil ca o asemenea navă să călătorească departe.

La o adică, nici nu ştim de unde vin. Poate dintr-o variantă a istoriei. Despre ocupanţii farfuriilor zburătoare se spun multe. Se raportează uriaşi blonzi, pitici reptilieni, omuleţi mărunţi în costume spaţiale verzi. Şi dacă, într-o variantă a pământului, dinozaurii n-au dispărut? Dacă au evoluat spre inteligenţă? Şi dacă avem variante ale Terrei populate de uriaşi blonzi sau de omuleţi verzi?

La fel de bine ar putea să sosească şi de aiurea. De fapt, n-are nici o importanţă. Felul de a călători în timp sau spaţiu e acelaşi. Şi la fel se călătoreşte şi între variantele universului. Sincronicităţi şi forţe psihice, forţe inteligente. Iar acest drum trece prin fiinţa noastră interioară. Este *indefinirea realităţii*. Arthur avea dreptate. El şi ai lui, naiba ştie cine sunt ăştia.

Exista însă o problemă. Puteam să adun în mine mulţimi nenumărate. Puteam să-mi multiplic personalitate şi s-o readun la un loc. Puteam să plec astfel oriunde. Oricând. Dar asta cerea timp.

De fapt, cum aveam să constat curând nu puteam să plec chiar oriunde. Existau nişte posibilităţi, nişte variante. În general nu poţi merge, prin univers, pe drumuri care nu există. Dar asta am aflat-o abia la două ore după momentul pe care vi-l descriu. Aşa mi s-a părut. Restul a venit mai târziu, dar am să vi le povestesc pe toate la momentul cuvenit.

Trebuia să-mi reanalizez acele personalităţi în care mă multiplicam. M-am concentrat şi au început să apară. Amiba psihică se diviza. Erau mulţi, tot mai mulţi, bărbaţi şi femei. Din ce în ce mai mulţi. Au umplut, încet orizontul mental. Am privit în zarea în care păreau să se piardă. Şi acolo, departe, am întâlnit figuri cu totul nefamiliare. Bărbaţi, femei. Îmbrăcaţi în haine de epocă. Epoci din ce în ce mai vechi; am văzut ţărani, nobili ai Evului Mediu, meseriaşi, constructori ai marilor catedrale, păstrători ai tainelor acestora. Am mers mai departe şi am întâlnit celţi, daci, romani, chinezi, indieni.

Eram eu toate astea?

Mult dincolo, apăreau figuri ciudate, fiinţe păroase, îmbrăcate în piei de animale. Şamani, creatori ai desenelor rupestre. Cioplitori de suliţe, bărbaţi şi femei; lucrători în os, olari, pescari, fiinţe care ştiau să înmoaie fildeşurile mamuţilor şi să-i îndrepte. Unii ştiau chiar cum se moaie piatra şi ridicaseră astfel zidurile străvechi de la Mohenjo Daro sau de la Teotihuacan. Am privit în dreapta şi-n stânga, la toţi aceştia şi la variantele lor şi la variantele variantelor. Undeva, în urmă, oameni aproape goi ciopleau Sfinxul Egiptului; acest Sfinx avea trup de leu şi cap de leu. Mult mai târziu, un faraon orgolios avea să modifice capul sfinxului erodat de soare şi de ploile ultimului diluviu şi să poruncească meşterilor pietrari să i se sculpteze acolo chipul.

Mi departe, oarecum şterşi, aflaţi într-o realitate paralelă, oameni înalţi şi blonzi stăpâneau cetatea înconjurată de şapte ziduri care se ridicase pe insula din mijlocul Atlanticului. O insulă care nu aparţinea istoriei noastre cunoscute, dar care îşi pusese amprenta asupra inconştientului colectiv.

Atlantida. O formă a mandalei. Orice om se poate recunoaşte în ea, pentru că Atlantida nu este decât o reprezentare a sinelui. Este cetatea interioară, fortificaţia absolută. Un Eden pierdut.

Şi dincolo?

Dincolo am zărit umanoizi bizari, forme tot mai depărtate de omul de azi. Oameni de Neanderthal, făpturi cucerind peşterile şi focul, Apoi alte şi alte făpturi până când m-am regăsit, la malul mării, în fiinţa maimuţei care a părăsit pădurile şi savana pentru a deveni, o vreme, un animal amfibiu. Aici, în apă, şi-a pierdut părul şi a căpătat poziţia verticală, o

poziţie incomodă care aduce mari probleme fiziologice, dar mari avantaje sociale. Şi tot aici o ramură s-a desprins şi s-a adaptat tot mai bine condiţiilor acvatice. Au devenit ilkay, oamenii mării. Sirenele de odinioară şi pe care europenii le-au împuţinat până la exterminare. Mai rezistă câteva pâlcuri undeva, prin Mările Sudului.

Printr-o ceaţă tot mai deasă, în urma acestei maimuţe-om, întrevedeam alte maimuţe, lipsite serios de inteligenţă. Şi apoi fiinţe diferite, lemurieni, mamifere mai întâi placentare, apoi marsupiale, verigi între mamifere şi reptile. Apoi dinozauri, forme ciudate, batracieni şi peşti placodermi. Dar toate aste nu formau decât o primă mulţime; interferând cu ea, apăreau mulţimi nenumărate de fiinţe mai mult sau mai puţin raţionale, variante născute pe diverse lumi.

Asta era. Înţelegeam. Nu era vorba de personalităţi multiple. Spiritul meu nu se divizase. Doar conştientizasem suma existenţelor mele, în timp şi în spaţiu. Vieţi trecute, făpturi cu care mă aflam în rezonanţă pentru că plecam împreună din acelaşi centru luminos al roţii vieţii. Ele trăiau acolo, fiecare în segmentul său propriu de timp şi de spaţiu. Trăiau – şi de aceea le puteam utiliza forţa psihică. Dar pentru a o face până la capăt, mai trebuia ceva.

Şamanul intră-n transă pentru a găsi calea. Vrăjitorul, nu. El doar face un gest şi obţine rezultatul acţiunii sale. Asta pentru că are deja pregătite mental formulele care îl ajută să *indefinească realitatea*. Vrăjitorul e un bun programator şi cunoaşte limbajul maşinii universului. Poate să rezolve asta în stare trează, n-are nevoie de transă. Şi o poate face instantaneu, sau aproape instantaneu. Asta înseamnă că a adunat forţa psihică necesară pentru realizarea sincronicităţilor. Nu trebuie să mai aştepte.

Cum faci asta? Cum aduni totul în tine, forţa tuturor fiinţelor care ai fost sau ai fi putut fi?

M-am învârtit o vreme printre imaginile lor. În felul acesta nu le puteam vedea pe toate. Puteam să le trăiesc, pe rând. Puteam să mă aflu în oricare şi să trăiesc viaţa acelei făpturi observând-o tăcut, aflându-mă în spatele gesturilor ei şi a ochilor ei.

Dar nu face asta cineva şi cu mine? – m-a străfulgerat. Oare nu există în spatele meu un asemenea observator?

Eu sunt acel observator. Dar nu acel Pantazi care câştigă la loto sau se îmbată prin cârciumi cu prietenii. Acolo e altcineva, iar eu sunt în realitate acel *cineva*, şi nu făptura limitată în timp şi spaţiu numită Pantazi. Dintr-un anumit punct de vedere, Pantazi cel de toate zilele seamănă oricăreia dintre aceste umbre.

Nici măcar nu le pot vedea, deodată, pe toate. Ar trebui să mă aflu pe un loc înalt. Sau eu însumi să fiu mai înalt, să mă ridic, cumva, deasupra.

O imagine a erupt din subconştient. M-am identificat imediat cu ea şi am început să cresc.

O altfel de fiinţă mă umplea şi-mi dirija creşterea. Fiinţa aceea era aidoma unui nou născut. Era nouă, proaspătă. Era tatăl meu şi eu eram unul dintre fii. Mai bătrână decât mine, apăruse odată cu naşterea acestui univers. Sau poate existase chiar înaintea lui, într-o manifestare pe care deocamdată n-o pot înţelege. Se născuse atunci, cu eoni în urmă, dar era mult mai tânără decât mine. Umplea toate făpturile din care fusesem compus, toate vieţile, toate rezonanţele vieţilor. Mă simţeam eliberat şi am înţeles brusc de ce indienii consideră că momentul iluminării întrerupe lanţul reîncarnărilor. Pentru că iluminarea te face să fii tot drumul, cu toate făpturile lui. Din acel moment poţi să devii orice; nu mai e nevoie să te naşti sau să mori, căci te afli în centrul roţii şi nimic nu te mai poate atinge. Poţi avea trup sau nu. Cui îi pasă?

Creşteam - şi mi-am reamintit imaginea cosmonautului uriaş. Fusese întâmplător? Dar există aici ceva întâmplător? Universul se manifestă sincron, nu întâmplător. Amintirea imaginii acelui călător astral mi-a oferit modelul. Iată, sunt deja un astfel de cosmonaut. Pot zbura fără zbor dar voi, toţi cei care am fost odată sau aş putea să vă fiu, trebuie să mă ajutaţi.

Cândva, asemenea cosmonauţi sosiţi pe pământ erau adulaţi de mulţimile de oameni înfricoşaţi. Era o bună soluţie de a capta forţa psihică necesară zborului interstelar.

Iar fiinţa aceea din spatele ochilor şi gesturilor mele se amestecase cu mine. Eram ea. M-am întors către mulţimea de umbre şi am strigat: sunt cel treaz! Sunt zeul vostru!

Şi poporul de umbre s-a aplecat în faţa mea şi m-a ales zeu. Am auzit un murmur care creştea dinspre zările pline cu făpturile din care mă simţeam compus. Mi-am amintit visul cu gara aceea strălucitoare. Acelaşi murmur urcase atunci în coloanele ei de piatră dintr-o lume subterană şi neştiută.

Şi, deodată, trenul a venit.

Eram în acea cameră de hotel, dar nimic nu mă mai limita aici. Toată viaţa mea de până acum mi s-a părut încropită din mărunţişuri jalnice. Contau doar lucrurile care mă făcuseră să străbat acest drum. Poporul meu era, de-acum, împreună cu mine.

M-am gândit la Virgil şi la partidul lui. Dorea bani, ca să schimbe realitatea – o realitate pe care, de-acum, eu putem s-o schimb cu un simplu

gest. Erau oameni obişnuiţi, fiinţe pe care undeva, în viitor, cineva le va aduna la fel cum am făcut eu cu umbrele mele. Acela care-l va aduna pe Virgil cel de azi va fi tot Virgil, dar unul de mii de ori mai înţelept şi a cărui fiinţă îl umple nu doar pe actualul Virgil, ci şi suma fiinţelor din care acesta este compus fără să ştie.

Mă puteam plimba printre diferite realităţi, prin timp şi prin spaţiu. Puteam să cunosc esenţa oricărui lucru şi s-o stăpânesc. Eram sigur că mă pot deja feri de Arthur şi de organizaţia lui afurisită din care pretindea că face parte. Acum, cel mai bun lucru ar fi să plec. Poate acasă, poate într-o lume paralelă sau pe una din planetele unei stele de la capătul celălalt al Galaxiei. Dar nu voiam s-o fac oricum. Aşa că, mai întâi, i-am strigat.

Au venit Virgil şi Nuţu. Le-am făcut semn să se aşeze.

— Am să vă dau banii – le-am spus. Dar mai trebuie să discutăm puţin. Trebuie să mă lămuresc.

Au fost de acord. Le-am povestit despre modul în care am ajuns să câştig la loto. Evident, fără partea cu hipnoza. Am făcut şi precizarea că programul cu care lucrasem a fost deja şters din calculator – să nu se mai obosească să-l caute.

— Vedeţi – am explicat – nu a câştiga e cel mai complicat lucru. Problema este cu ce te alegi în clipa în care reuşeşti? O diplomă? O statuie? Viaţa e scurtă şi uşor de pierdut. Băieţi, voi vreţi să schimbaţi lucrurile în bine şi credeţi că se poate. Vă las să încercaţi, dar veţi avea o surpriză. Natura umană nu se schimbă. Şi încă nu e destul de grav. Mai departe veţi dori să impuneţi tuturor un adevăr. Al vostru. Aceasta e problema.

Virgil mă asculta atent.

— Vom avea grijă – a spus. Deci, ştii o metodă de câştig?

— Am ştiut-o şi am pierdut-o. Există multe metode, nu una singură. Întrebarea este: ce vreţi să câştigaţi? Gloria voastră şi recunoştinţa mulţimilor? Lucrurile pe care le doriţi nu se pot realiza.

— Ştim bine ce e de făcut – a insistat Virgil.

— Şi ce veţi face cu dizidenţii şi deviaţioniştii? Credeţi că-i veţi putea elimina? Cine sunteţi voi, să hotărâţi în numele altora ce e mai bine pentru ei? Vreţi să le impuneţi adevărul vostru şi credeţi că e un lucru bun. Aşa cred toţi. Aşa credeau marxiştii şi naziştii. Un bine pentru toată Germania. Un bine pentru toată Rusia. Şi ce-a ieşit? Orice doctrină devine dogmă şi în numele ei se vor tăia capete. Premisele voastre sunt valabile, dar nu concluziile.

— Ai tu o soluţie?

— Nu. Nu sunt politician. Dar mi se pare că lucrul care le lipseşte oamenilor acum e speranţa. O promisiune de viitor.

— Ai zis că ne dai banii – m-a întrerupt Virgil. Îţi promit că ne vom gândi.

I-am scris un număr de cont. Nu chiar cel corect. Mă enervase.

— Dacă vrei o procură, trezeşte din somn un notar.

Nu mi-a venit să cred, dar a făcut-o A dat un telefon cuiva, presupun că erau prieteni vechi.

— Vine în zece minute – a zis.

Afară era încă întuneric. Am aşteptat tăcut sosirea notarului şi am semnat procura.

— Acum plec – l-am avertizat pe Virgil. Ai tot ce-ţi trebuie, dar gândeşte-te bine. Vino cu propuneri de pace. Cred că în ţara asta nici n-ar trebui să existe partide. Toate posturile, inclusiv cel de preşedinte, să fie ocupate prin concurs.

— Şi cine jurizează? – a rânjit Virgil.

— Ce-ai spune de un computer?

— Nu m-aş bizui pe cinstea programatorilor – a clătinat din cap Nuţu.

— Atunci înseamnă că nu crezi nici în cinstea ta. Se zice că nu-l poţi bănui pe altul decât de lucruri pe care ai fi tentat şi tu să le faci în locul lui. Pot să plec?

— Ţi-a zis-o – a râs Virgil, amuzat. Nu, nu poţi să pleci – s-a întors el către mine. Trebuie să verificăm ce ne-ai dat.

— Şi după asta pot să plec?

Virgil s-a aşezat în faţa mea.

— Nu, prietene. Nu poţi.

— De ce?

— Pentru că te vei duce la poliţie şi le vei spune că te-am escrocat. Crede-mă, orice-ai vorbi ne va dăuna.

— Aş putea să vă promit că nu vorbesc nimic. Facem un pact politic. Parcă promiseseşi ceva.

— Da, dar lucrurile s-au schimbat.

— Cum asta?

— Nu poţi să ne fluturi pe la nas o metodă atât de interesantă de câştig şi să pleci.

— Şi atunci, când pot să plec?

— Când ne vei da metoda.

— N-o mai am.

— Aducem aici un calculator. Putem să aducem chiar calculatorul tău. Precis mai ţii minte cum ai procedat.

— Şi dacă refuz?

— Atunci n-ai să pleci.

Am stat o clipă şi m-am gândit. Erau de-a dreptul idioţi. Ar fi trebuit să se întrebe de ce le-am spus ceea ce le-am spus. Ar fi priceput că i-am pus la încercare şi că au picat la examen.

Băieţi, în această variantă de realitate, viitorul nu e de partea voastră!

Venise vremea să dispar. Şi chiar s-o fac la propriu, pentru că asta o vor ţine minte precis. N-ar fi exclus ca şocul să le vâre minţile-n cap. Probabil, multă vreme vor oscila între a crede că s-au întâlnit cu Satana sau cu Arhanghelul Mihail.

Am dispărut. De fapt, n-am plecat imediat, dar am devenit invizibil pentru ei. M-am distrat privindu-le feţele uluite. Şi, ca să le duc uimirea la paroxism, am strigat din zona de invizibilitate:

— Nu uitaţi ce v-am spus. E mai bine să nu stricaţi lucrurile, e păcat, merg şi-aşa destul de prost!

Capitolul 8

Mă întrebam cum să procedez cu Arthur. Doream să-l întâlnesc nu atât ca să-mi iau revanşa, cât, mai ales, ca să ştiu exact ce poate şi ce nu poate. Lucrurile trebuiau tranşate şi din alte puncte de vedere. Acum înţelegeam că se jucase o vreme cu mine şi mă testase. Simţise că reprezint pentru el un pericol? Oricum aş fi învârtit problema, nu puteam să-l înţeleg până la capăt.

Mi-am zis că o metodă bună ar fi să-l urmăresc şi să-i ies în cale aparent din întâmplare. N-aveam idee dacă Arthur credea sau nu în întâmplare. Eu nu credeam deloc. Poate că nici el dar, aşa cum am mai spus, nu toate consecinţele *indefinirii realităţii* sunt previzibile. Alegem câteva elemente pe care dorim să le schimbăm, iar pe lângă ele universul mai schimbă şi altele, astfel încât noua realitate să devină viabilă. Nu putem ţine cont de toate, drept pentru care universul îşi asigură de unul singur o reformatare coerentă. Şi asta doar fiindcă teoria Everett se aplică pentru schimbări importante, care au sens; mărunţişurile se pierd incluse în una sau alta dintre realităţi.

Cum să vă explic mai bine? E ca şi când ai avea un cântar care acţionează la o greutate de minim zece grame. Sub această cantitate, cu sau fără câteva grame puse pe taler, e totuna: cântarul nu se va mişca. Doar odată atins pragul de zece grame cântarul va începe să cântărească. O sumă de evenimente cuantice mărunte nu schimbă starea universului. Indiferent că alegem să măsurăm viteza sau poziţia unei particule, universul va fi acelaşi; în urma evenimentului măsurătorii, chiar dacă, în mod teoretic universul se divide în mai multe viitoruri posibile, practic el va rămâne cum a fost. Schimbările intervin la evenimente importante şi, mai ales, care au sens.

Căci fără sens, nu există sincronicitate.

Mi-e greu să explic nu doar pentru că nu e vorba de lucruri comune. Mai e şi altceva: toate astea trebuie făcute să treacă prin simţuri, nu doar prin raţiune. Şi nu suntem deloc învăţaţi să simţim aşa.

Paradoxal, asta e cel mai greu. Cu toate că partea de creier responsabilă cu sentimentele e una dintre cele mai vechi; ne e comună nouă şi animalelor. De fapt, poate tocmai de aceea; un raţionament poate fi mai uşor de tăiat cu un alt raţionament; dar cu ce sentiment poţi desfiinţa un altul?

Vorbim de iubire şi ură ca despre sentimente antagonice, dar e fals. Una nu o exclude pe alta – cei care au iubit şi au fost geloşi înţeleg foarte bine ce vreau să spun. Nu dispunem de sentimente de tip non-dragoste sau non-ură. Iar lipsa lor nu reprezintă decât o absenţă, nu o parte negativă.

Mă gândeam la Mariana şi trebuia neapărat să-l fac pe Arthur să-mi explice. Sigur, probabil fata trăia şi se modificaseră doar anumite lucruri, cum ar fi numărul ei de telefon sau faptul că niciodată nu venise la un chef cu Pirgu. Dar păstram o strângere de inimă.

Nepoata lui?

Şi, dacă nu era aşa, de ce o prezentase ca nepoată?

Am ajuns la facultate chiar când începuseră cursurile. A trebuit să aştept două ore să-l întâlnesc pe Arthur. Rămăsesem invizibil, totuşi nu m-am apropiat de el la mai mult de cincizeci de metri. Mă temeam că mă va simţi. De vreo două ori, trecând prin dreptul meu, l-am văzut ridicând capul şi adulmecând aerul ca un ogar.

A plecat spre prânz din clădirea Universităţii şi l-am urmat, de foarte departe. Nu era o urmărire în genul celor din filmele poliţiste; nu mă feream, nu mă temeam că-l voi pierde. Aş fi putut, la fel de bine, să mă ridic în aer şi să-l urmăresc aflându-mă la trei sute de metri deasupra lui. L-am văzut intrând într-o braserie şi cumpărând ceva. Într-un gang alăturat am devenit vizibil şi i-am ieşit în cale.

S-a oprit şi m-a fixat cu privirea. Am făcut o mutră speriată şi m-am prefăcut că vreau să mă ascund. Din doi paşi a fost în faţa mea.

— Noi doi ar trebui să discutăm, nu crezi? – mi-a strecurat printre dinţi.

Am părut că-mi recapăt cumpătul.

— Bine. De ce nu?

— Dar nu aici – a zis şi m-a luat de mână. Am evitat atingerea în ultima clipă Nu ştiu dacă dorea să mă ducă pe un teren care să-i convină lui, dar a renunţat.

— Bine, fie. Unde vrei să stăm?

I-am arătat intrarea într-un restaurant.

— Teren neutru. Dau eu primul rând.

L-am lăsat s-o ia înainte şi l-am urmat îndeaproape. Restaurantul avea câteva separeuri prea puţin populate la acea oră.

— Deci, aşa – a zis Arthur când ne-am aşezat. Te-ai întors. Lucru mare, ce să zic! Sincer, nu m-aş fi aşteptat.

— Asta o cred. Altfel nu m-ai fi trimis acolo.

— Într-adevăr. Aş fi putut proceda altfel.

— M-ai fi omorât?

— Eşti chiar atât de tâmpit? N-aş fi putut să te omor. Era inutil să te elimin dintr-o variantă a realităţii pe care o modificasei deja.

— De ce nu?

— În primul rând, pentru că te puteai dovedi preţios pentru mine ulterior. Cel mai bun lucru era să te trimit într-un loc cunoscut, să ştiu, la nevoie, de unde să te iau.

— Salvat după cincisprezece ani, ca Robinson Crusoe? Sau poate mai mulţi? Ai fi găsit un sălbatic bărbos care a uitat şi cum îl cheamă.

— Robinson n-a devenit un sălbatic bărbos. Şi nu te-aş fi lăsat acolo cincisprezece ani. Dar vorbeam de motivele pentru care nu te-am ucis. Mai e un motiv, unul mai important.

— Care?

— Faptul că nu te pot ucide. Pot să te rad din anumite variante ale realităţii, dar nu te pot anula în toate. Numărul realităţilor în care trăieşti e enorm.

— Plus trecutul şi viitorul – am plusat.

M-a privit atent.

— Da – a spus. Plus trecutul. Presupun că te referi la reîncarnări.

Am dat afirmativ din cap. A sosit chelnerul şi am comandat cafele şi un aperitiv. Arthur, văzându-mă că cer de mâncare, a râs mânzeşte.

— De ce râzi?

— Ai putea să nu mănânci nimic o mie de ani.

— Ştiu, dar mă binedispune. Deci, nu poţi să mă omori.

— Nu. Ca să te omor cu adevărat ar trebui să-ţi ucid centrul fiinţei. Presupun că ştii despre ce vorbesc.

Am aprobat.

— Acolo nu se poate ajunge, face parte din cea mai intimă structură a universului. Materia nu poate exista fără observatori, conştiinţa-materie este o dualitate. *Încă n-a murit nimic în univers*. N-ai citit despre gnoza de la Princeton?

— Nu, dar nu contează. Pot înţelege asta.

— Fiecare făptură vie – a continuat Arthur – e un centru de conştiinţă. Fără asemenea centre, universul nu-şi poate susţine structura, nu poate fi coerent. Există o mare inteligenţă difuză din care face parte tot ce există. E un câmp informatic, structura fină a lumii. Ştii ce este un câmp morfic?

— Nu.

— Câmpurile morfice sunt acele câmpuri care trasează materiei modelele pe baza cărora aceasta se va structura. De pildă, asemenea câmpuri fac ADN – ul să poată construi un organism. În fotografiile Kirlian,

câmpul bioelectric al unei frunze depăşeşte marginile frunzei pe direcţia de creştere. Aceste câmpuri conţin informaţia de bază a oricărui tip de dezvoltare. Există şi un câmp morfic al universului însuşi, el creează legile de bază ale dezvoltării acestuia.

— Umblatul printre realităţi nu încalcă, cumva, ordinea pe care o desfăşoară câmpul?

— Da, eşti deştept. Sigur că o încalcă. Câmpul ordonează cauzal, în timp ce *indefinirea realităţii* e acauzală. Dar nu-ţi face probleme; în orice realitate alternativă există câmpuri morfice similare; *indefinind realitatea*, părăsim doar câmpul morfic iniţial.

— Ce e dincolo de acest câmp morfic? Mai profund ca el?

— Nu-i aşa că ţi-ar place să ştii? – a zâmbit Arthur.

— Şi Mariana?

M-a privit surprins.

— Deturnezi discuţia fără preambul. Fie. Mariana. N-o vei găsi în această realitate alternativă.

— De ce? Doar ai spus că trăim în toate aceste realităţi.

— Da. Dar şi murim în ele. Părinţii ei au avut un accident cu maşina. Au murit - şi nici copilul lor, care se afla pe bancheta din spate, n-a supravieţuit.

L-am privit siderat.

— Când a fost asta?

— În această variantă a realităţii, acum aproape treisprezece ani.

— Şi ce propui?

— Poftim?

— O vreau. Ce propui?

— Nu am ce să-ţi propun. Lucrurile care s-au petrecut *au fost*. N-ai ce face.

— Aş putea găsi o realitate în care ea trăieşte.

— Ai putea *încerca* să găseşti o asemenea realitate. În multe n-o vei găsi, va fi deja moartă. În altele se va căsători cu altcineva. În altele e handicapată şi se mişcă într-un scaun cu rotile. În sfârşit, în altele va fi, pur şi simplu, bărbat. Poţi alege aceste variante sau alte mii. Pe care o preferi?

— Să te ia dracu'! Ce înseamnă că lucrurile *au fost*?

— Înseamnă că n-ai cum să-ţi schimbi istoria personală. Cel de-acum, de-aici, trebuie să meargă înainte. Şi ar mai fi ceva: eşti al meu, prietene. Al meu, în toate variantele, ţi-o promit. Poţi fugi doar pe drumurile pe care deja le ştiu şi le ştii. Nu cred că poţi să faci mai mult, nu văd cum. Te voi găsi oriunde te-ai duce. Şi, de altfel,unde ai putea să te duci?

— Vrei să pariem? – am râs.

— Cum te-ai întors?

— Nu-i aşa că ţi-ar place să ştii? – i-am returnat cuvintele.

— Ai contactat pe cineva, din trecutul acelei realităţi?

— Aveam pe cine?

— Aveai. A existat acolo o civilizaţie.

— Oameni?

— Le poţi spune şi aşa. O variantă a umanităţii.

— Şi dacă ţi-aş spune că n-am luat legătura cu nimeni?

— Nu te-aş crede.

— De ce?

— Pentru că n-aveai altă soluţie. Erai singur.

Am cules delicat o măslină de pe farfuria cu aperitive.

— Şi acum sunt singur – am declarat. L-am privit calm în timp ce mestecam pe îndelete măslina.

Apoi am dispărut.

Să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea. Vrei, Arthur?

Unde aş putea să mă duc? Universul e o hologramă; pot decupa din el orice doresc şi adăuga la orice altceva. Bine, nici chiar aşa, recunosc. Dar poate că trebuie să pătrund din nou în forul meu interior, acolo pot găsi o rezolvare. Un altfel de drum. Eu însumi şi propria mea amintire. Mandala.

Mă aflu pe Insulă.

În faţa mea, valuri verzui, abia mişcate de adierea caldă. Sub cerul albastru închis, aproape fără urmă de nor, oceanul se întinde până la orizont. Un orizont care nu există în mod real. O iluzie optică. Încet, afli că toate lucrurile numite de om nu sunt altceva decât iluzii.

Plaja, galbenă ca galbenul lanului de floarea soarelui dintr-un tablou de Van Gogh. Un galben viu, pur şi reconfortant. Stau pe scaunul rabatabil iar în spate, la vreo două sute de metri, se află casa.

E casa în care m-am născut şi am copilărit.

În realitatea voastră, casa nu mai există. A fost demolată demult, ca să facă loc unor blocuri anoste. Nici casa nu era cine ştie ce. Două cămăruţe, o pivniţă, o anexă şi o bucătărie. Plus o grămadă de amintiri - pentru voi, probabil, naive. Aşa cum sunt toate amintirile prea personale.

Lângă casă, bunicul. Ciopleşte pe un butuc o coadă nouă pentru un târnăcop. În bucătărie, tuşa Gherghina şi bunica îşi fac de lucru, ca

odinioară. Ca odată, demult, când trăiau. Nu-i miră peisajul insolit, plantele ecuatoriale, adierea ce poartă peste insulă mirosul sărat al oceanului. I-am făcut astfel încât să nu-i mire nimic din lucrurile pe care le văd acum, dar nu le-au cunoscut niciodată.

În spatele casei, terenul începe să urce. Dincolo de vârfurile pădurii se zăreşte un pisc multicolor. Doar trei sute de metri peste nivelul apei. Şi mai departe, dincolo de pisc, terenul coboară lin până la ţărmul opus al insulei. Acolo de unde se întinde un noian de ape către orizontul de un albastru electric. Aparent un alt orizont, dar, de fapt, acelaşi. Un orizont rotund care înconjoară, din toate părţile, insula. O iluzie înconjurând iluzii.

Mă aflu pe Insulă.

E singurul petec de uscat pe această planetă. O insulă născută din dorinţe scuzabile, din resturi de memorie, din credinţe neconfirmate. Mă aflu aici pentru că insula decupată într-un spaţiu nemărginit e adevărata mea casă. Nici măcar n-am căutat înţelesul fiecărui fir de nisip de pe plajă, dar e sigur că fiecare fir de nisip are un înţeles. Unele sosesc aici din prima copilărie când mă jucam în grădină cu fetiţa vecinei. Altele s-au adunat din albia râului în care mergeam, vara, să ne scăldăm. În sfârşit, unele vin tocmai de pe litoralul Mării Negre. Poate sunt şi câteva care-au ajuns aici din vreo plajă văzută la televizor sau pe afişele unor agenţii de turism.

Tot astfel, pădurea din spatele casei, plină de specii incompatibile. Brazii munţilor, fagi, salcâmi – ce frumoasă era pădurea aceea de salcâmi înfloriţi, cum mi-o aduc aminte! - cireşi, mesteceni, cocotieri, arbori de cacao şi abanos. Marea însăşi e o sumă a tuturor mărilor pe care le-am văzut sau le-am visat. Miezul comun al acestora.

Către nord se-ntinde un promontoriu subţire, acoperit de stânci colţuroase. La capătul lui am plantat un chioşc. Seamănă cu chioşcul acela din parc în care, uneori, duminică, dă spectacol vreo fanfară provincială. Doar că e mult mai mic, căci aici nu dă spectacole nici o fanfară. Dar acolo, cu o lansetă bună, îţi poţi asigura o zi frumoasă de pescuit.

M-a strigat bunica. E ora mesei. Pentru aceşti bătrâni, masa e un ritual pe care nu e cinstit să-l eviţi: se supără şi au senzaţia că nu-i preţuieşti pentru ceea ce sunt şi ce fac. M-am ridicat din scaunul pliant şi m-am îndreptat către casă. Părinţii mei, în istoria personală, încă trăiesc. N-avea nici un rost să-i aduc aici. Poate le voi face o vizită, cândva.

Felul întâi: mămăligă cu lapte. Am împins deoparte farfuria ciobită, din care nu mi-a plăcut niciodată să mănânc. Farfuria *aceea*.

— Da’ ce-are, măi, băiete, mănâncă ce-i înăuntru că nu te pun să

mănânci şi farfuria!

Bunica şi replica ei dintotdeauna.

Aici, pe insulă, vremea pare că trece încet. De fapt, ea nu trece niciodată: e un timp îngheţat, un colţ de memorie având aceleaşi proprietăţi ca orice altă parte de memorie.

Felul doi: piure de cartofi şi un copan de pui.

Atât.

Am mulţumit pentru masă.

— Un' te duci? – m-a întrebat bunicul.

— La pescuit.

Odinioară pescuiam la râu. Tuşa Gherghina părea, ca de obicei, îngrijorată.

— Vezi unde te bagi, dacă faci baie, să nu te-neci!

— O să am grijă.

Am luat de după uşa bucătăriei o undiţă şi lanseta. O recunoşteam, era prima lansetă pe care mi-o cumpărasem. Avea mânerul uzat, dar mulineta era bună. Chiar, pe unde-o mai fi? În istoria personală uitasem lanseta pe un lac din Dobrogea, rezemată de un copac. Probabil, cineva a găsit-o şi s-a bucurat. Am pornit încet către promontoriu.

— Să vii când se-ntunecă – mi-a strigat din urmă bunicul.

Aşa făcea mereu, de parcă ar fi avut vreun rost să încerc să pescuiesc pe întuneric.

Odată ajuns am pus o bucăţică de mămăligă în ac şi am aruncat lanseta. Am aşteptat, privind linia argintie a zării ce despărţea cerul albastru de verdele indefinit al mării.

Aveam să-l aştept aici pe Arthur. Într-un târziu, îşi va da seama că nu am primit ajutoare exterioare. Va înţelege ce-am făcut. Se va minuna, dar cu atât mai mult mă va căuta. Într-un fel, are dreptate: mă va găsi oriunde. Până la urmă, tot ne vom întâlni într-o variantă oarecare. Dar această mandala o va descoperi greu, pentru că va trebui să-i vină idea. Întrebarea pe care mi-o puneam era, însă, ce va face când mă va găsi.

N-ar fi rău să mă pot apăra cumva. Un mod de-a *indefini realitatea* altul decât cel folosit până acum.

Am tras din apă lanseta şi am constatat că la capătul firului se afla o scrumbie măruntă. Am azvârlit-o înapoi în ocean. Totul mi se păru, brusc, o glumă nesărată. Dacă Arthur e băiat deştept, când va afla unde sunt nici măcar nu se va prezenta. Mă va lăsa aici, cufundat în propria lume, în propria mandală până când mă voi sătura să trăiesc ca o legumă.

Sau, poate, ca un iniţiat.

Mi-am adus aminte brusc de povestea căutătorului de bivoli pe care

mi-o spusese tot Pirgu. Era o poveste care aparţine doctrinei Zen şi-i plăcuse mult, aşa că mi-a împărtăşit-o. În realitate, povestea se desfăşura într-o serie de desene însoţite de un text poetic, oarecum ca o bandă desenată. Păstorul de bivoli porneşte, în primele imagini, să găsească bivolul rătăcit, care reprezintă natura sa interioară de Buddha – altfel spus, sinele. Îl găseşte după multe căutări şi peripeţii şi-l aduce acasă. În ultima imagine a seriei, păstorul apare înfăţişat sub figura unui bătrân înţelept, cu un zâmbet cam nătâng pe faţă şi ducând în mână un bol de cerşit. Poemul care însoţeşte de obicei seria de imagini spune, referitor la aceasta: "Iată-l cum a uitat cu totul de zei, a uitat până şi de propria-i iluminare. Merge simplu şi cerşeşte în piaţa publică, dar pe unde trece el, înfloresc cireşii".

Mult mai târziu, Iisus folosise exemplul oii rătăcite. Sinele pierdut pentru care laşi deoparte toată turma lucrurilor din jurul tău.

Frumos. Dar nu suficient. M-am întors iar cu gândul la Arthur. Parcă s-ar fi creat o competiţie între noi. Cine ajunge primul pe linia de sosire şi, de fapt, unde se află acea linie?

Oare chiar trebuie să mă tem? A spus că nu poate să mă omoare. Dar asta nu înseamnă că nu poate răzui subtil varianta de realitate în care mă aflu, cu mine, cel de-acum, cu tot.

Faptul că nu mor de-a binelea m-ar putea consola până la viitoarea reîncarnare.

Am scos lanseta din apă înfăşurând meticulos firul pe tambur. Nu voiam să prind, de fapt, peşte. Îmi omoram timpul. M-am gândit că poate Arthur aşteaptă să mă plictisesc şi să ies din vizuină. Ce-ar fi să-i fac pe plac? S-ar putea să nu-mi găsească prea curând ascunzătoarea. Câteva apariţii, ici-colo, prin realităţi, l-ar putea deruta.

Şi adevărul era că mi-era dor de băieţi. Am privit în sus, către cerul senin. Culoarea lui s-a schimbat încetişor, parcă regretând. În jurul meu s-au materializat străzi şi case.

Pe unde-o umbla Pirgu?

M-am concentrat şi l-am căutat cu mintea, aşa cum nu ştiusem până acum că pot s-o fac. Ieşise de la cursuri. Am apărut în faţa lui ca de după un colţ.

— Hei, Panti!

— Salut.

— Unde dracu' ai dispărut alaltăieri?

— Te-am prevenit că apar şi dispar. Ce face Paşa?

— E bine, ce să facă? L-am cuplat cu Dora, ehei, dragoste mare, ce ştii tu? Ia ascultă, ţi-ai găsit iubita, că tot veni vorba?

— Nu. Nu contează.

— Ce s-a mai întâmplat?

L-am tras către o terasă şi scaune roz şi umbreluţe colorate.

— Hai să-ţi povestesc.

Când am terminat, Pirgu m-a privit dintr-o parte.

— Le-ai dat banii ălora?

— Nu. N-avea rost, ţi-am spus că nu erau serioşi. Cel mai bine ar fi să-i împart în trei: o parte tu, o parte Paşadia şi o parte s-o las părinţilor.

— Ai înnebunit. Mie? Ce să fac cu atâţia bani?

— Nu spuneai că te pricepi şi că vrei să-mi dai o listă-ntreagă de sfaturi despre cum să-i cheltuiesc? Foloseşte lista!

— Exageram. Dar, fie, dacă vrei neapărat să-mi dai banii, nu mă supăr deloc. Chiar dimpotrivă.

— Sună-l pe Paşa, hai să ne vedem undeva şi să mergem toţi la bancă. Aveţi conturi?

— Păi, cine naiba n-are azi în bancă măcar un cont? De pildă, Paşa primeşte bursa pe el. Eu mai învârtesc una, alta...

— Paşa, bursă?

— Ce, nu ştiai? E un student eminent, mai au puţin şi-i ridică statuie.

— Bun. Sună-l. Eu iar nu ştiu pe unde mi-a rămas telefonul.

Aşa a şi făcut. Între timp am comandat două băuturi răcoritoare. Pirgu a refuzat-o cu un gest şi a cerut o bere.

— Ce vrei, omule, beam şi eu porcării de-astea când eram copil, dar acum am crescut.

Era cald, aşa că am băut repede, am plătit şi am plecat. Ne-am mai învârtit un pic pe Lipscani, uitându-ne la vitrine şi discutând banalităţi. Până la urmă, Pirgu n-a mai răbdat.

— Parcă ziceai că-mi vei demonstra tâmpeniile pe care mi le spui. Dar să nu vii cu scamatorii ieftine, că fac scandal.

— Mai stai puţin. Uite-l pe Paşa – am arătat cu mâna.

Ne-am salutat.

— Hai la bancă.

— Ce? – a căscat gura Paşadia.

— Hai cu noi – a intervenit şi Pirgu. Nărodu’ ăsta, cică, vrea să ne împiciorogheze.

— Cum adică? – s-a minunat Paşadia.

— Hai, mă, că vezi tu!

Am luat-o înainte şi nu le-am mai ascultat comentariile. În clădirea sucursalei băncii nu era prea multă lume. Am făcut ce simţeam că trebuie făcut: am virat fiecăruia în cont câte-o parte din sumă. O altă parte am

trimis-o prin Western Union părinţilor. Le aflasem adresa din Piteşti, o ştia chiar Pirgu. I-am sunat de pe telefonul lui şi m-am bucurat când l-am auzit pe tata. I-am spus că am câştigat o sumă mare de bani la loto şi că i-am trimis-o.

— Nu e nici o farsă – am zis. Du-te cu buletinul şi ia-ţi banii.

Am închis telefonul şi i l-am returnat lui Pirgu.

— Şi-acum?

— Acum – i-am răspuns – s-ar putea să fiu nevoit să plec.

— Să pleci? Unde naiba vrei să te duci?

— Hai undeva, unde putem să discutăm.

I-am tras după mine afară din clădire. Când am ajuns pe trotuar m-am oprit. În faţa mea stătea Virgil.

— Nu fugi. N-ai unde – m-a prevenit. Ţinea mâna în buzunar în aşa fel încât să pară că are acolo, ascunsă, o armă. În spatele nostru s-au oprit alţi doi inşi.

— Sunt tot dintre băieţii tăi? – l-am întrebat, arătând spre ei.

— Tu ce crezi?

— Cred că eşti idiot şi disperat. Altfel nu m-ai ameninţa în miezul zilei, în plină stradă.

— M-ai minţit.

— Da – am zis. Era cazul.

În timp ce vorbeam mi-am extins conştiinţa către Pirgu şi Paşadia, până i-am înconjurat mental.

— De ce era cazul?

— Ţi-am spus. Ce vreţi voi nu se poate.

— Ba da. O să mergi cu mine în bancă şi o să ne virezi banii.

— Şi dacă n-o fac, mă vei împuşca?

— Crezi că nu? Ce-aş mai avea de pierdut?

— Libertatea. Iar partidul tău, fără un conducător feroce şi superdotat ca tine, va rămâne de izbelişte.

— Merită să risc. Hai să mergem. Prietenii tăi n-au decât să se care de-aici. M-ai păcălit odată, dar nu văd ce truc ai mai putea folosi aici.

— Ah, crezi că a fost un truc? Ei, dacă vrei neapărat, o să mergem.

Soarele a părut că se mişcă pe boltă. Lângă mine, Paşadia şi Pirgu s-au învârtit în loc, speriaţi. Marea mângâia nisipul galben şi cald.

— Ce-i asta?

— O realitate.

Explicaţia mea n-a părut să-i liniştească. Nu mă încumetasem să-i transport în *insula mea*. Ne aflam pe ţărmul unei alte mări. Spuma valurilor crea bule uriaşe, ca de săpun. Ţărmul era pustiu şi presărat cu stânci

ascuţite. Nici soarele nu semăna cu cel al pământului, lumina sa avea o culoare deviată către albastru, ca a unui arc electric. O stea mai mare decât soarele Terrei, m-am gândit. Şi mai fierbinte. Asta înseamnă că şi planeta asta e mai tânără.

Vedeam puţină vegetaţie, plante pitice de un verde prăfuit creşteau dincolo de plajă, către continent. O faleză nu prea înaltă închidea, spre unul din punctele geografice, perspectiva.

— Îmi pare rău dacă v-am speriat, băieţi. Hai să mergem, găsim puţin mai încolo tot ce aveţi nevoie – am arătat cu mâna în direcţia opusă falezei.

Pe plajă ne aştepta o măsuţă cu scaune aranjate sub o umbrelă asemănătoare cu cele pe care le văzusem cu o jumătate de ceas mai devreme pe terasă.

— Unde suntem? – a întrebat Pirgu, aşezându-se pe un scaun şi privind în jur, fascinat.

— N-am idee – am răspuns. Oricum, foarte departe de pământ.

— N-ai idee? Nu ştii unde suntem? Vrei să spui că nu ne mai putem întoarce? – aproape că a strigat speriat Paşadia.

— Ba da, drumul către aici e trasat în subconştient. Dar staţi puţin, să treacă ceasul rău. Pirgu, mi-ai cerut o dovadă. Aş fi vrut să-ţi ofer una mai măruntă, îmi cer scuze. Aţi văzut însă şi voi că n-avea rost să rămânem acolo.

— Ah, deci la asta ai început să te pricepi în ultima vreme! – i-au strălucit ochii lui Pirgu. Cum procedezi?

Am început să-i explic. N-a înţeles nimic.

— Bine, eşti aici şi acolo în acelaşi timp şi tot drumul între cele două puncte. Dar *cum* faci asta?

— Nu pot să-ţi arăt. Experienţele personale nu se pot transmite prin intermediul cuvintelor.

— Nu eşti şi telepat? Transmite-mi!

Nu eram telepat. Oricum, n-ar fi folosit la nimic.

— Am înţeles, lasă-l, Pirgule. E ca o iniţiere – a oftat Paşadia. Ca să faci, trebuie să fii. Nimeni nu se poate iniţia în locul tău, trebuie să treci singur prin asta.

— Dar poţi să mă şcoleşti – a insistat Pirgu. Promit că voi fi un elev ascultător şi foarte zelos.

— Iar eu vă promit la amândoi că voi încerca. Dar o să dureze, nu e simplu deloc.

— Auzi la el, nu e simplu! – a răbufnit Paşadia. Dacă ar fi simplu, ar face-o toţi!

— Va veni ziua când o vor face toţi.

— Cred – şi-a dat cu părerea Pirgu – că mai e mult până când va veni ziua aia!

— De fapt, ziua aceea a sosit – i-am răspuns. Timpul n-are importanţă. Ziua aceea a venit şi îşi aşează deja amprenta peste realitate. Din clipa în care pe Terra au apărut fiinţe raţionale, probabilităţile s-au modificat; realitatea nu mai e ce-ar fi fost în lipsa omului.

— Te referi la poluare, la schimbările de climă? – a vrut să ştie Paşadia.

— Nu. Mă refer la miezul ascuns al realităţii, la sincronicitate. Ca fiinţe raţionale, avem în jurul nostru un câmp cognitiv care perturbă realitatea în mod constant. Noi schimbăm planeta pe care trăim prin simplul fapt că ne aflăm pe ea.

— Am înţeles – a oftat Pirgu. Totul este doar psihic şi tehnică de manifestare a lui. Vrăjitorie, nu?

— Da, prietene – am surâs. Vrăjitorie. Materie şi spirit, într-un amestec reunit ca la-nceputul lumii. Sau ca la sfârşit.

— Deci, aşa sună viitorul – a concluzionat Paşadia. S-a sfârşit cu poveştile despre nave spaţiale şi bătălii cu civilizaţii extraterestre.

— Ah – i-a replicat Pirgu – fii sigur că nimeni nu străbate Galaxia ca să se bată cu noi. La o adică, nu văd ce-am putea oferi altora. Petrol, cărbune, minereu? E o tâmpenie, la ce le-ar trebui? Din câte-am înţeles, pe Titan sunt oceane de petrol, iar minereuri...

— Ei sunt printre noi mereu, Pirgule – l-am avertizat. Probabil că *indefinesc*, puţin câte puţin, realitatea în favoarea noastră. Până în ziua în care îi vom ajunge din urmă şi le vom semăna. Deocamdată, omul nu e altceva decât un dăunător. Cel mai mare dăunător dintre toate animalele. Stricăm aproape tot ce atingem.

— Bun. Şi acum, încotro? Păstrez promisiunea că ne vei fi învăţător.

— Acum vă duc acasă. Dacă vreţi, până plecăm putem bea o bere.

— Aşa mai zic şi eu – a oftat Pirgu. Mă simt ca-n vacanţă-n Bermude!

— Când dracu’ ai fost tu în Bermude? – l-a înţepat Paşadia.

— O să fiu. Fii sigur, băieţel! După cum ai aflat, avem destui bani s-o facem şi pe-asta. Prietenul ăsta al nostru nu e un egoist!

Am scos din nisip o găletuşă de plastic. Conţinea trei sticle de bere şi ceva gheaţă pe fund.

— Oho, te-ai pregătit să ne primeşti! – a râs Paşadia.

— M-am gândit ca locul în care mergem să fie primitor şi din acest

punct de vedere.

Am râs, am ciocnit şi am băut. Apoi m-am ridicat şi i-am trimis acasă.

— Du-te, mă – i-am zis lui Pirgu – şi nu mai păcătui.

— Cu ce păcătuiesc, fraiere? – m-a luat el în primire.

— Cu preacurvia, cu preacurvia! – s-a băgat în vorbă Paşadia.

— Eu nu preacurvesc, băieţel, eu doar curvesc. Adică, nu exagerat. Fără „prea”.

Cam asta a fost tot. I-am lăsat undeva, într-un gang, pe Calea Victoriei. Speram că nu deranjasem în foarte mare măsură realitatea. Mă mişcasem rapid şi oarecum discret, probabilităţile nu săriseră din nou de pe fix.

Începusem deja să învăţ.

Seara, am mâncat la masa bunicilor. Era târziu. Bunicul a vrut să ne facă foc în curte. Îi plăcea să facă asta, se aşeza pe un scăunel şi ne povestea istorii de demult. Acum bunica nu l-a lăsat, i s-a părut că sunt obosit. N-am comentat, cu toate că nu aveam deloc de gând să dorm.

Priveam luna – o lună mare şi frumoasă, aşa cum o dorisem. Aş fi fumat o ţigară. Apoi m-am gândit că n-avea rost. Deja trecuse o săptămână, în timp personal, de când nu mai fumasem. Poate venise momentul să nu mai depind de nimic, nici măcar de asta.

Ce va face Arthur? Îmi ziceam că a simţit cum mă furişasem iar în realitatea *lui*. Nu modificasem prea multe, dar faptul că m-am aflat din nou acolo s-ar putea să-l incite. N-avea de unde să ştie ce am de gând. M-am dus pe plajă şi am rămas să privesc luna oglindindu-se în ocean. M-am gândit la tot felul de lucruri; la viitor, ca şi la trecut. Mi-am trecut în revistă viaţa. Mă aflam la un capăt de drum, Arthur avusese dreptate. Mă schimbasem prea mult, nesfârşit de mult. Şi era prea neobişnuit totul. Aş mai fi putut juca rolul unui student, aş mai putea să am o slujbă, un loc în societate? Şi la ce mi-ar folosi?

Dar cum altfel aş putea să trăiesc? Era cazul să-mi descopăr o nouă menire, un nou mod de-a fi şi de-a gândi. Din păcate, n-aveam nici o idee în legătură cu ce anume ar merita să fac mai departe.

Noaptea s-a sfârşit, întunericul se risipea. Veneau zorile. Lumina alburiu-albăstruie dezvelea treptat amănuntele plajei. M-am aşezat cu faţa către ocean şi am privit tăcut luminile care licăreau tot mai vii pe crestele valurilor. Târziu, foarte târziu, m-a trezit din reverie o voce cunoscută.

— Şi acum încotro, pescăruş Jonathan Livingston?

Capitolul 9

Nici măcar nu m-am întors. Am privit în continuare marea şi cerul. Doream să vorbesc, dar nu prea ştiam ce să spun.

— Sunt foarte sigur că te bucuri. Sunt foarte sigur că m-ai aşteptat cu nerăbdare.

M-am întors şi l-am măsurat din cap până-n picioare. Am zâmbit dulce-acrişor.

— Da. Te-am aşteptat.

Simţeam o indiferenţă ciudată faţă de tot ceea ce se întâmplase şi faţă de oricare din lucrurile care s-ar mai fi putut întâmpla. Am privit iar către ocean.

— Ai ajuns la capăt – mi-a sintetizat sentimentele Arthur.

— Da – am răspuns încet, după un lung moment de tăcere.

— Şi te plictiseşte de moarte ideea de-a încerca să rămâi ceea ce ai fost pe vremea când nu ştiai toate astea.

— Da. Da, e adevărat.

Arthur a tăcut o vreme.

— Aşa vine noul. Ca o dimineaţă subţire de vară. Trecutul te nemulţumeşte. Un capitol s-a încheiat. Se naşte ceva şi nu ştii cum va arăta. E ca un răsărit, dar unul tulbure, când nu ştii niciodată dinainte dacă răsare luna, soarele sau vreo stea. Sau nu va răsări nimic, niciodată - şi vei trăi oscilând între speranţă şi dezamăgire.

— E soarele – am răspuns.

— Atunci, bucură-te şi crede în el.

— Dac-aş putea! Dacă aş şti mai mult decât atât!

— Încearcă doar să aştepţi. Uneori, răbdarea are roade bogate.

Dialogul dintre noi se purta în replici tărăgănate, cu intervale lungi între fraze. Dimineaţa urca încet pe cerul devenit clar albastru. O minge de foc începuse să se arate pe dunga zării.

— N-am ştiut – a spus Arthur. N-am înţeles la timp. Nu-mi închipuiam că ai putea să încerci asta. Şi, mai ales, nu puteam crede că ai reuşit. Doar tu, cu tine însuţi. Eşti nebun. Puteai să rămâi o legumă; ştii ce-ai riscat?

— Eram disperat. Ce mai conta?

— Aveai o şansă la un milion sau poate la un miliard.

— Fals.

M-a privit întrebător.

— Aveam – am continuat – o şansă şi atât. Una din două. Probabilităţile n-au fundament. Contează doar sincronicitatea. Ca să poţi calcula probabilităţi, trebuie să existe precedente. Dacă mi-ai spune: au încercat un milion de inşi şi a reuşit unul, atunci da, şansa ar fi de unu la un milion. Şi nici atunci n-ar fi corect, pentru că în cadrul următoarei iteraţii şansa mea – exclusiv a mea – rămâne cea de la-nceput. Reuşesc sau nu reuşesc, una din două.

— Ai dreptate – a aprobat Arthur. Istoria nu se repetă. Şi fiecare episod care urmează poate fi numai alb sau negru.

— Nu. Nu se repetă. Omul se repetă - cel puţin aşa a pretins, cândva, Pirgu.

— Avea dreptate – a oftat Arthur. Istoria doar pare să se repete. În realitate, omul e singurul care nu învaţă totdeauna din greşeli.

— Oftezi? – m-am mirat.

— Există istorii personale pe firul cărora nu te poţi întoarce. Uneori lăsăm în urmă lucruri preţioase. Dar nu merită să vorbim despre asta.

— De ce nu? – am tresărit. Merită. Poate că e singurul lucru despre care ar trebui să vorbim acum.

— O, n-am nimic de ascuns – s-a grăbit să mă prevină. Şi, din câte ştiu, nici tu. Dar nu ţi-ar folosi la nimic să afli ce anume am lăsat eu în urmă. Experienţele personale nu pot fi transmise prin cuvinte, ştii bine. Cuvintele sunt doar hărţi ale lucrurilor şi niciodată lucrurile în sine.

— Sunt la ora unui fel de bilanţ – am mărturisit. Poate că n-ar fi rău să aleg ce-a fost alb şi ce-a fost negru. M-ai putea ajuta.

Arthur n-a răspuns.

— Nu spui nimic? – am insistat.

— Tu alegi.

— Ca să aleg trebuie să-mi oferi ceva. O idee, un capăt al firului.

— De ce crezi că am motive s-o fac?

— Ştii de ce. Dacă n-aş avea dreptate, n-ai fi aici.

— Bine. Ai dreptate. O să-ţi dau un capăt de fir.

— Când?

— Curând. Cred că bunicul tău te caută.

În uşa căsuţei se arătase bătrânul. Ne făcea semne. Am mers împreună cu Arthur către casă şi am intrat.

— Ai musafiri? – s-a mirat bunica. Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa – a răspuns politicos Arthur.

— Luaţi loc – a continuat bunica. Avem ouă cu jumări şi nişte lapte.

Ne-am aşezat la masă. De data asta, farfuria ciobită lipsea. Fără prea multe fasoane Arthur a început să mănânce. Îl urmăream cu coada ochiului.

— Ai putea să nu mănânci o mie de ani – i-am înapoiat replica pe care mi-o dăduse la ultima întâlnire.

Mi-a azvârlit o privire amuzată, dar n-a răspuns. La sfârşit am mulţumit pentru masă şi ne-am ridicat. Bunica m-a luat deoparte.

— E prietenul tău?

— Da – am răspuns ca să-i fac plăcere.

— Plecaţi undeva?

— Da, se poate să plecăm.

— Uite, luaţi s-aveţi la voi.

Mi-a strecurat în mână două mere mari, roşii.

— Mulţumesc, bunico.

— Ia zi-i – m-a întrebat şi bunicul – veniţi până la prânz?

— Nu ştiu. Încercăm.

— Să veniţi, că pregătim masa. Tai eu o găină.

Am zâmbit. Bunicul şi găinile lui. Mereu tăia o găină când i se părea că merită ceva sărbătorit. Dintre toţi, găina respectivă sărbătorea, în mod sigur, cel mai puţin.

I-am salutat pe toţi şi am pornit cu Arthur către interiorul insulei. Undeva, aproape de înălţimea centrală a acesteia, era un loc de popas. Pe drum trăgeam cu coada ochiului către noul meu tovarăş, dar n-am rostit nimic până când, după vreo jumătate de oră, am ajuns la acel loc. O mică poiană şi, într-o margine, o masă de piatră şi două băncuţe. M-am aşezat. Arthur s-a aşezat şi el.

— Bine – a zis. Vrei un capăt al firului. Dar firul nu poate să pornească de-aici. Trebuie să mergem mult mai departe.

— Încotro?

— Înapoi, în trecut. Va trebui să *vezi* ceva, altfel nu voi putea să-ţi explic. Dă-mi mâna.

I-am întins mâna şi el m-a prins de ea cu forţă.

— Acum – l-am mai auzit rostind. Şi peisajul din jurul meu a dispărut instantaneu.

“Când Marelui Zeu, zeului suprem, i-a plăcut de Pământ şi a decis să-l populeze, El a dat naştere, prin a sa respiraţie, la şapte Zei ai Genezei. Conducătorul acestui grup a fost *Daksha*; aşa cel puţin povesteşte o veche legendă vedică. Daksha, după ce s-a uitat peste tot Pământul, a găsit cel mai

frumos loc, unde munţi mândri, acoperiţi de zăpezi, dădeau naştere la dealuri blânde, văi şi râuri argintii ce se uneau formând un uriaş ochi, un ochi de ape şi unde geneza putea să înceapă. Pe aceasta zonă, Daksha, a populat-o în timpul nopţii cu primii 10.000 de fii, fiii lui iubiţi, aleşii lumii, care vor popula şi stăpâni pământul. În timpul zilei, cei şapte zei primordiali ai genezei au continuat să populeze Terra cu tot felul de animale, când, Daksha şi-a dat seama că a uitat cum să-i înmulţească pe ai săi fii, pe aleşii lumii. Aşa că EL va crea femeia şi, după multe încercări, va descoperi şi secretul uitat”...

Era în amurg şi stăteam pe un platou montan. Undeva, în stânga, se zăreau forme ciudate, ca nişte uriaşe ciuperci de piatră. Ştiam că indicau drumul către o cetate şi că datau de mulţi eoni, şlefuite meticulos de dălţile unui popor dispărut. Peste platou bătea un vânt rece şi aspru. Un şir de oameni îmbrăcaţi în straie albe, purtând în mâini toiege lungi cu capete desfăcute în stranii împletituri din lemn, formaseră un cerc, lumina apusului le descoperea chipurile împietrite, bărbile şi pletele sure. În centrul cercului se afla un morman uriaş de crengi, iar peste ele, un pat de scânduri susţinea trupul celui dus. Îmbrăcat în aceleaşi straie albe, cu mâinile împreunate peste piept şi încleştate pe toiag, zăcea încremenit şi aşteptând, parcă, plecarea unei corăbii care urma să-l poarte undeva, către cerul pe care începuseră să se arate primele stele. Unul dintre cei care formaseră cercul a făcut un semn. Din afara zonei mele de vizibilitate s-a înălţat un obiect ciudat, luminos.

Obiectul a trecut încet pe deasupra noastră. Cei ce formaseră acel cerc nu s-au clintit. Peste câteva clipe, din spatele stâncilor a sosit cineva purtând în mâini o torţă aprinsă. Ca la un semn, cei de faţă s-au apropiat de mormanul de crengi peste care zăcea trupul mortului. Am înţeles deodată: era un rug, un rug funerar. Cel care purta torţa s-a apropiat şi a împins-o sub mormanul de vreascuri care a început să ardă imediat. Flăcările au prins să se înalţe învăluind trupul de pe catafalc. Am auzit un murmur care creştea, semăna cu un vaiet lung, cu o rugăciune disperată. Flăcările azvârleau reflexe roşii peste platou şi peste cei adunaţi acolo. Cineva a înaintat spre rug şi a ridicat mâinile ca într-o invocaţie înaltă, apoi s-a întors către ceilalţi.

— Fratele nostru a pornit către cetatea lui Saure. În această noapte îl va ajunge din urmă şi va intra în împărăţia sa luminoasă.

Imediat ceilalţi au început să recite o litanie monotonă, un cântec simplu despre drumul către celălalt tărâm. S-au aprins torţe. Cântecul s-a

înălţat o vreme către cerul tot mai plin de stele. Când a luat sfârşit, se înnegurase. Era frig, iar ceaţa care până atunci plutise în văi, a început să urce către platoul pe care ne aflam. Târziu, lăsând rugul să ardă, am pornit într-un şir lung, mergând agale, prin spatele marelui Sfinx, către cetate. Aceasta se afla mult mai jos şi deja fusese cuprinsă de ceţuri. Am coborât încet pe poteca ştiută, într-o procesiune solemnă. Vântul încetase să bată. Jos, cetatea ne aştepta primitoare. Avea ziduri groase şi o bună parte din încăperi se afla în inima muntelui, formând o uriaşă reţea subterană de coridoare şi săli. Aici armele vrăjmaşilor nu ne puteau ajunge. Am intrat pe porţile clădite din două uriaşe plăci de piatră lipsite de ornamente. În spatele nostru am auzit huruitul mecanismului de închidere. Am intrat pe culoarul principal şi am ajuns curând într-o sală uriaşă; aici aşteptau mese întinse cu bucate şi vin. Ne-am aşezat la masă şi cineva a rostit o incantaţie scurtă. Apoi am început, în linişte să mâncăm. Masa n-a durat prea mult. Un sol a sosit pentru a-mi şopti că sunt chemat la comandant. M-am ridicat şi l-am urmat.

Am străbătut un coridor tăiat în piatra muntelui. La capăt, intrarea în sala de purpură era străjuită de surse incandescente de lumină. Uşa s-a dat la o parte fără zgomot. În încăpere se aflau o masă lungă, două scaune confortabile şi, de-a lungul peretelui din spate, zona de comandă. Pe afişajul central al acesteia se unduiau lumini colorate. Comandantul se afla aşezat în faţa ei. Când m-a simţit, s-a ridicat şi s-a întors.

— Bine-ai venit, Gebert. Am aflat de victoria voastră.

— Am avut pierderi – m-am auzit spunând. Vimanele lui Rudra au distrus instalaţiile de forţă de pe Pion. Am pierdut patru fraţi şi doar pe Aspet l-am putut recupera pentru o înmormântare rituală.

— Şi dragonii lor?

O clipă am rememorat ceea ce făcusem peste zi. Auzind că oamenii lui Rudra încearcă să străpungă linia estică, am pornit în munţi cu alţi patru fraţi; ne-am concentrat şi, la malul unui tău, am deschis poarta către cea mai apropiată lume. Oglinda apei e un bun portal; am luat imediat în stăpânire dragonii care au străbătut pânza subţiată dintre realităţi. Străbunii găsiseră metoda de a accesa universuri în care istoria avusese alt curs; dintre drumurile ştiute cândva, mai ştiam prea puţine. Undeva descoperisem un pământ pe care omul nu apăruse, populat de reptile semi-inteligente, aidoma câinilor sau cailor. Dintre cele zburătoare ne alegeam armăsari de nădejde care ne purtau prin văzduh şi care puteau zbura aproape la fel de repede ca şi Vimanele lui Rudra, având avantajul unei mai mari mobilităţi, dar şi dezavantajul că nu se puteau înălţa prea mult în atmosfera rarefiată. Aceşti dragoni nu erau în mod special carnivori, dar puteau fi dirijaţi să devină

destul de agresivi. Erau periculoşi lăsaţi în libertate pe pământ. Comandantul ţinea cu tot dinadinsul să nu scape niciunul. Când zburam, pe sub noi se derulau şirurile de soldaţi pedeştri reprezentând oamenii locului. Ei ştiau că luptăm pentru ei, chiar dacă nu era întru totul adevărat; de aceea le ceream să se înroleze şi să lupte, la rândul lor. Dacă noi n-am fi existat, probabil că Vimanele n-ar fi cruţat pe prea mulţi dintre ei. Mi-am adus aminte de Harappa. Acolo fusesem înfrânţi, ca şi la Mohenjodaro şi într-o altă duzină de locuri. Rudra avusese nemernicia de a lansa spre noi armele sale atomice. Evident, rezultatul se cunoaşte: oraşe vitrificate cu locuitorii lor cu tot, zone întinse ale planetei distruse, deşertificate, oameni ucişi cu milioanele. Şi dintre ai noştri pieriseră destui. Dar aici, în ţara primilor strămoşi nu vom fi înfrânţi. Nu trebuie să se întâmple asta.

— Dragonii? - am răspuns după câteva clipe. Trei s-au întors şi i-am retrimis în realitatea lor. Pe cel de-al patrulea nu l-am putut prinde. A zburat spre apus, către centrul continentului.

— Va trebui căutat – a insistat comandantul. Poate să producă pagube însemnate.

Comandantului îi păsa, se pare, de oamenii acestei planete. Unii ziceau chiar că un pic prea mult. Ne erau profund inferiori, cu o cultură rudimentară, manevrabili dar adesea ineficienţi. De obicei jertfele lor pe câmpurile de luptă nu le prea luam în calcul. În conflicte aveau şi ei un rol, chiar dacă limitat; rar reuşeau să distrugă singuri o vimana. Pentru ei, noi reprezentam zeii. Nu eram nebuni să le punem în mâini arme *adevărate*; dar erau utili în confruntările cu armatele pedestre ale lui Rudra, formate şi ele tot din băştinaşi.

— Îl vom căuta chiar în această noapte. E marcat, aşa că senzorii plasaţi pe orbită îl vor detecta uşor.

Aveam câţiva sateliţi mărunţi, plasaţi pe orbită, de care Rudra ştia, cu certitudine. Tot aşa cum şi noi ştiam de sateliţii lui. Ne spionam reciproc, dar asta nu ne folosea cine ştie ce, întrucât şi noi şi el ne ecranam poziţiile. De obicei, până azi, luptele se duceau pe un teren oarecum neutru. Din păcate, acest teritoriu neutru se lărgea necontenit. Vrăjmaşii coborâseră pentru prima oară mult spre răsărit, dincolo de lanţul celor mai înalţi munţi ai pământului; Apoi ne atacaseră la poalele acestora şi în văile lor înfloritoare. Se extinseseră apoi către noi, peste alte ţinuturi, peste deşerturi şi câmpii roditoare, peste pădurile dinspre nordul mării pe malul căreia se întindea Ţara Sfântă.

— Gebert, va trebui să te ocupi de găsirea dragonului. Nu-l vei mai trimite în realitatea care l-a născut. Îl oprim, o să-l călărească altcineva. În zori vom trimite întăriri în sud, până la istmul care desparte cele două mări.

Ţara lui Daksha nu va fi cucerită.

— Daksha nu va fi cucerită – am încuviinţat.

— Cheamă-i pe toţi, avem nevoie de orice sfat care ne-ar putea ajuta. Readună-i în sala de purpură, voi veni eu. Avem şi acolo monitoare.

M-am înclinat şi am ieşit. Peste o jumătate de ceas ne aflam toţi la faţa locului, iar comandantul a început:

— Prieteni, cunoaşteţi situaţia la fel ca şi mine. Pentru prima dată trupele lui Rudra au intrat pe teritoriul Ţării Sfinte. Asta n-o putem tolera. În zori va trebui să atacăm acest punct.

Pe monitor apăru o hartă a sud-vestului continentului.

— Aici – a arătat comandantul. Ultimele informaţii arată că e zona în care Rudra şi-a adus nu doar pedestraşii, ci şi o mare parte din armament. Pregăteşte o ofensivă de proporţii, visând să ne distrugă cu totul.

— Conduce chiar el? – s-a auzit vocea unui frate.

— Nu, n-avem chiar atâta noroc. Dar dacă va pierde câţiva generali va trebui să se astâmpere o vreme.

— Face experienţe genetice, din cât am auzit – a spus altcineva. Doreşte să amestece genele oamenilor cu cele ale Fiilor Cerului.

— Ştiu – a răspuns comandantul. Şi poate va reuşi. Dar nu de asta trebuie să ne temem. Asemenea experienţe cer timp, iar Rudra nu prea are timp. Acest loc nu-i prieşte, aerul nu e respirabil pentru el. Cu noi e altceva. N-am sosit aici în nave spaţiale.

— Nici el – a şoptit repede cineva.

— Admit – a răspuns comandantul. Nici el. Dar a trebuit să şi le construiască, altfel n-ar fi trăit aici nici măcar câteva zile.

— Ştiţi foarte bine ce doreşte Rudra – a ridicat vocea un alt frate. Vrea moartea noastră. Ne luptăm cu poporul lui dintotdeauna, din ziua în care întunericul s-a despărţit de lumină. Pe toate lumile pe care ajungem apar şi reprezentanţi ai neamului său blestemat.

— E inevitabil – a clătinat din cap comandantul. Sau poate că nu. Sunt şi locuri unde semenii lui încă n-au ajuns. Pe de altă parte, ştiţi foarte bine câte lumi am reuşit să smulgem de sub stăpânirea lui. N-avem nici un motiv să credem că vom pierde aici.

— Nu sunt mai puternici ca noi! – a exclamat cineva.

— Care e planul, comandante? – am întrebat.

— Lovim această zonă de teren dintre cele două mări. Cu toate forţele şi fără să folosim pedestraşi. Nu-i putem transporta acolo în timp util.

— Din câte văd – a spus cineva – e o falie tectonică. Am putea forţa puţin plăcile să se mişte între ele. Un cutremur puternic, sosit pe neaşteptate

ar putea să distrugă flota vimanelor şi cel puţin o parte din armament.

— Asta e o idee. Da, nu mă gândisem – a aprobat comandantul. Noi, ceilalţi, vom organiza un atac masiv cu ajutorul dragonilor. Montaţi iarăşi între aripile lor armele şi aruncătoarele de flăcări. Să aveţi suficientă muniţie. Trebuie să învingem.

— Vom învinge, Samas – a intervenit unul dintre cei şapte comandanţi inferiori. Puţini obişnuiau să-i spună pe nume comandantului. Totuşi – a continuat – ar trebui ca şi asupra celor şapte cetăţi să continue veghea noastră.

Munţii formau o coroană unică, înconjurând un podiş pe alocuri acoperit încă de lacuri mari, sărate, resturi ale unei mări care se retrăsese nu prea demult. Fuseseră întăriţi prin construcţia celor şapte cetăţi. În afară de Babaria, cetatea în care ne aflam acum şi de Molina, în ţinutul Mol, construită, ca şi Babaria, mai degrabă subteran, în inima muntelui Pion, alte cinci cetăţi fuseseră poziţionate astfel încât să apere marele podiş central. Priviţi de sus, aceşti munţi semănau cu proiecţia uneia dintre constelaţiile care înconjurau polul. În centrul platoului, corespunzător nordului celest, se afla un altfel de pol; nu unul geografic, ci unul mai degrabă metafizic, un centru de energie pe care străbunul Daksha îl utilizase pentru a se putea proiecta aici din lumea sa de origine. A lui şi a noastră. E drept că, între timp, acea lume din care plecasem devenise aproape un mit. Trecuseră şase generaţii de la sosirea lui Daksha şi a tovarăşilor săi, iar pentru noi, lumea din care veniseră părinţii noştri căpătase aspecte fabuloase. Acum, prea puţini dintre noi s-ar mai fi întors acolo; căminul nostru era aici şi ne simţisem binişor în el până la sosirea armatei conduse de Rudra.

Cât despre cetăţile din munţi, nu ajunsesem să le vizitez pe toate dar, din cele pe care le cunoscusem, cel mai bine mă simţisem la Luana. Era iluminată zi şi noapte de sus; trei raze laser se adunau deasupra cetăţii şi, la intersecţie, formau un glob arzător de plasmă.

În câmpiile care înconjurau inelul munţilor nu construisem aproape nimic, exceptând câteva centre speciale pentru cei trimişi să exploateze bogăţiile locului precum şi mici aşezări pentru băştinaşii ce munceau în folosul nostru.

— Fără îndoială că se va continua urmărirea spaţiului aerian şi terestru în jurul cetăţilor – a aprobat comandantul. Experţii sunt invitaţi în sala de purpură, vor stabili amănuntele atacului. Ceilalţi, odihniţi-vă. Înaintea venirii zorilor veţi primi, fiecare, instrucţiunile cuvenite.

Ne-am împrăştiat după ce ne-am înclinat toţi în faţa comandantului. Cineva m-a prins de braţ.

— Vino. Trebuie să-ţi arăt ceva.

L-am recunoscut pe Adamas, primul adjunct al comandantului. M-am luat după el pe coridoarele luminate cu lămpi fluorescente până într-o cămăruţă retrasă. Şi aici se afla un centru de comandă, dar nu părea funcţional.

— E o rezervă – a răspuns Adamas privirii mele mirate. Dacă se petrece un accident. Vreau să-ţi arăt un obiect deosebit.

A scos din sertarul unui dulăpior aflat lângă perete un fel de ciocan bizar, de metal. L-am privit atent. Se afla pe jumătate încastrat într-o bucată de stâncă.

— E mult de când acest ciocan a fost pierdut în creierii acestor munţi. I-am estimat vechimea la aproape o sută de milioane de ani. Ani ai acestei planete, se-nţelege.

Am atins precaut obiectul.

— Cine l-a pierdut?

— Nu ştim – a oftat comandantul. A fost găsit de băştinaşi într-o mină auriferă.

— Nu suntem primii sosiţi – am murmurat.

— Da, au fost şi alţii. Pe-atunci nu existau aici fiinţe raţionale. Fie au venit din stele, ca noi, fie dintr-o realitate paralelă. O ramificaţie a universului similară celei din care aducem noi dragonii.

— Atunci, de ce n-au rămas? Ar fi trebuit să-i găsim aici.

— După o sută de milioane de ani? Glumeşti. Nici nu ştim ce anume au devenit aceşti călători. Putem crede că au plecat. Dar poate-au rămas, aşa cum spui.

— Morţi?

— Morţi sau vii. Dacă sunt vii, au evoluat. Atât de mult, încât n-avem cum să-i mai recunoaştem. Doar mă-ntreb cărei căi i se supuneau: celei drepte, sau celei stângi?

— Crezi că ar fi putut fi tovarăşi de-ai lui Rudra?

— Ar fi putut fi şi tovarăşi cu noi. Ceea ce contează e ce-au lăsat în urmă. Dacă foloseau calea stângă, şansele noastre de-a câştiga mâine sunt destul de reduse.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că e posibil să fi lăsat în urma lor anumite repere care să-i ajute pe cei ca ei. Şi nu neapărat repere fizice. Pot fi repere biologice, plantate în codurile genetice ale făpturilor planetei, inclusiv în cele ale actualilor băştinaşi. Sau repere energetice, structuri invizibile care se activează doar în cazul prezenţei inamicilor noştri. Sau, cel mai grav, repere informaţionale, concentrări în structura fină a acestei zone de univers care ar putea oferi inamicului în mod direct, mental, posibilităţi necunoscute

de noi pentru a obţine victoria.

— Ar fi cu adevărat grav – am privit eu în gol, oarecum speriat de consecinţe. Chiar nu putem afla cine-au fost?

— Am format un grup operaţional care se concentrează în căutarea răspunsului.

— Se duc acolo?

— Da. În noaptea asta.

Am stat puţin şi m-am gândit.

— Şi dacă nu e singura intervenţie operată în trecutul acestei planete?

— Ce vrei să spui?

— Că poate au mai fost şi alţii altădată. Sau de mii de ori.

— Atunci şansele ca mâine să întâlnim o problemă s-ar reduce considerabil. În fond, dacă această lume ar fi fost vizitată des, ar fi tot atâtea şanse ca vizitatorii să aparţină oricăreia din cele două căi.

Am început să râd. Adamas m-a privit cu uimire.

— Râd pentru că-mi imaginez expediţii peste expediţii, sosite când dintr-o parte când din cealaltă, fiecare încercând să găsească un mod de-a anula efectele intervenţiilor părţii adverse.

— Nu e amuzant. Aşa se face istoria. Până la urmă, iese totdeauna o corcitură, un amalgam.

— Bun. Totuşi, dacă ar fi sosit aici cineva aidoma nouă, n-ar fi trebuit să încerce să rămână? Revin la întrebarea mea. Tu spui că ei ar putea să mai fie aici. Eu nu cred – s-ar observa, într-o măsură mai mare sau mai mică, intervenţia lor. N-ar fi vorba doar de un simplu ciocan. Iar dacă au plecat, de ce au plecat şi, mai ales, unde s-au dus?

Adamas a dat din umeri.

— Nu sunt om de ştiinţă, nu atâta cât mi-aş dori. Pentru mine, acum, singurul lucru important e să descopăr punctele slabe ale operaţiunii pe care urmează s-o desfăşurăm. După ce vom reuşi, avem tot timpul să ne punem alte întrebări. Mă îndoiesc că Rudra ştie ceva de chestia asta, dar cine poate garanta? Oricum, să fim cu ochii în patru. Am înţeles că ai ceva de făcut în noaptea asta.

— Am de găsit un dragon – am surâs.

— Poate că ar trebui lăsat, deocamdată, dar hai, fie. Aşa vrea Samas, iar un ordin nu se comentează. Încearcă, totuşi, să faci treaba asta cât mai repede şi să prinzi o bucăţică de somn. Mâine va trebui să fii în formă.

Am aprobat, l-am salutat şi am ieşit. M-am îndreptat către sala tactică, în care era monitorizată activitatea sateliţilor. Odată ajuns, am

vizualizat teritoriul către care păruse să se îndrepte dragonul, dar nici un rezultat. Am lărgit aria căutărilor peste întregul continent. Tot nimic. Eram dezamăgit. Marca dragonului nu apărea nicăieri. Nu putea să se fi debarasat de ea; era vorba de un cip implantat sub pielea capului. Cipul îşi înceta activitatea doar la moartea animalului. Dar cine, dintre băştinaşi, ar fi reuşit să ucidă un dragon? Puteau fi ucişi, însă extrem de greu; aveau un singur punct vital, situat exact în spatele capului. Puteau fi loviţi acolo sau li se putea tăia capul, pur şi simplu.

M-am dus la culcare, întorcând problema pe toate feţele. M-a trezit sunetul alarmei şi mi-am dat seama că operaţiunea urma să înceapă. Am alergat către hangarul în care îmi închisesem dragonul. Ne-am adunat în câteva minute pe vârful muntelui învecinat. Înaintea noastră stătea Adamas.

— Rudra proclamă pretutindeni începerea erei Kali, a distrugerii şi a focului pe care Fii Cerului l-au adus dintre stele. Astăzi va trebui să dovedim că era aceasta n-a sosit şi nu va sosi niciodată. Înainte!

O mie de dragoni spintecară aerul subţire şi rece al zorilor. Zburam către sud-vest şi, ca de obicei, m-am simţit cuprins de o bucurie fără egal, una pe care numai cei care au zburat vreodată, cu sute de kilometri la oră, pe aripile unui dragon pot s-o simtă. Soarele a răsărit curând. Flota noastră înnegrise orizontul, se lăsa către ţintă ca o umbră a morţii. Nu, nu a morţii: a răzbunării. Ştiam că din sateliţii orbitali eram perfect vizibili pentru generalii lui Rudra. Dar nu mai avea nici o importanţă. Tehnicienii noştri orientaseră toată noaptea curenţii telurici. La momentul potrivit, un impuls va declanşa cutremurul devastator. Rudra nu se aştepta, probabil la un atac atât de direct şi deschis. Ştiam că, atunci când ne vom afla destul de aproape, va ordona vimanelor să se ridice în aer pentru contraatac. Probabil că deja se pregătea s-o facă în clipa în care cutremurul a fost declanşat. Noi, cei din aer, n-am văzut nimic, dar am aflat ulterior toate amănuntele. Puntea de piatră care despărţea mica mare sărată de marea care se afla către sud şi avea legătură cu oceanul a cedat. O falie uriaşă s-a deschis acolo unde puţin mai înainte se aflaseră armatele lui Rudra, iar apele adevăratei mări au năvălit către bazinul micii mări sărate formând o cascadă incredibilă. Marea sărată avea un nivel mult inferior nivelului oceanelor. Tehnicienii noştri nu doriseră asta, dar probabil că în subteran se acumulaseră energii uriaşe. Nivelul mării sărate urma să crească rapid şi să inunde ţărmurile Ţării Sfinte; satele mărunte ale băştinaşilor vor fi scufundate, dar oamenii vor avea timp suficient să se salveze.

Am ajuns şi noi curând deasupra locului dezastrului. Întregul comandament vrăjmaş, cu tot ceea ce se aflase în el, fusese măturat de ape. Armata de băştinaşi adunată de Rudra se destrămase. Am tras în ei până

când am înţeles că sunt incapabili de ripostă şi ne-am oprit.

— Misiune îndeplinită – ne-a dat de ştire Adaman. Stolul uriaş de dragoni a făcut o voltă şi s-a întors către nord.

— Grăbiţi-vă, avem probleme – ne-a îndemnat, deodată, Adaman.

Nu reuşeam să înţelegem ce probleme am mai fi putut avea.

— E atacată Babaria! – a sunat în căşti vocea lui Adaman.

Nu ne venea să credem. Înapoi, cu toată viteza! Am forţat la maxim dragonii cărora nu prea le plăcea un asemenea tratament. Ne-a luat totuşi mai mult de o oră întoarcerea. Mult prea mult. Totuşi, am răsuflat uşuraţi aflând că Babaria nu căzuse. Vimanele atacaseră în roiuri compacte. Noi fiind plecaţi, apărătorii trebuiseră să răspundă atacului doar de la sol. Făcuseră minuni, nimic de zis: în văile şi prin munţii vecini ardeau zeci de vimane prăbuşite. Dar porţile Babariei şi zonele construite înafara muntelui fuseseră transformate în pietriş mărunt de către tirul inamic.

Sosirea noastră a întrerupt atacul, iar vimanele s-au împrăştiat. Le-am urmărit către răsărit lovindu-le pe rând şi împuţinându-le. Rudra va trebui să-şi reconstruiască flota – m-am gândit amuzat. Suferise o înfrângere urâtă. Totuşi, mai era un amănunt de care mă căzneam să-mi aduc aminte. Am auzit în căşti:

— Al cui e dragonul? Identifică-te!

Nu înţelegeam şi, probabil, nici ceilalţi.

— Identifică-te!

Am auzit vocea lui Adaman:

— Gebert, cred că e problema ta. Un dragon neidentificat se îndreaptă spre Luana. Ia doi-trei dintre fraţi şi încercaţi să-l capturaţi.

— Neidentificat?

— Fără cip. Du-te!

N-am ezitat. Cunoşteam drumul spre Luana şi cu ochii închişi. Îmi luam uneori câteva zile libere şi mă opream acolo. Era o cetate turistică în primul rând - şi un sanatoriu pentru cei epuizaţi sau bolnavi. Era condusă de o femeie frumoasă pe care o cunoşteam prea bine, deoarece era femeia care-mi dăduse viaţă. Am cerut coordonatele celuilalt dragon şi m-am bucurat aflând că sosea, oarecum, dinspre sud şi că se apucase să ocolească un grup de munţi; în general, dragonii liberi sau conduşi de indivizi nu prea îndemânatici, ezită să zboare la mari înălţimi. Aerul se rarefiază iar zborul le cere un consum sporit de oxigen. Aveam însă de gând să-l forţez pe cel pe care-l călăream şi să-l fac să treacă direct peste creste.

Mi-au trebuit doar câteva minute să ajung din urmă celălalt dragon. Într-adevăr, îl călărea cineva. Nu avea haine albe, ca noi, ci negre ca smoala. Era un inamic. Mă apropiam mereu; de câteva ori l-am avut în

bătaia armei, dar n-am tras: din depărtare părea că se apropie vertiginos cetatea Luanei şi mă temeam ca nu cumva, greşind ţinta, să lovesc cetatea. Armele pregătite la sol tăceau şi ele.

Acum ştiu că ar fi trebuit să risc.

— Trageţi! – am urlat în microfon. Adamas, ordonă Luanei să tragă!

Era târziu. Dragonul inamicului, în loc să se îndrepte către clădiri se avântă în sus, către uriaşul balon de plasmă strălucitoare.

Nu înţelegeam. De jos am auzit un uriaş vaier.

Balaurul şi călăreţul său au dispărut brusc în balonul de plasmă. Acesta a părut să se umfle, apoi a devenit, clipă de clipă, tot mai strălucitor. Am întors dragonul către munţi şi am strigat:

— Adaman! Evacuează Luana ACUM!

O lumină incredibilă, *mai luminoasă ca o mie de sori*, a izbucnit în spatele meu. Am simţit cum spinarea îmi ia foc iar dragonul s-a năpustit înainte cu o viteză de care nu-l crezusem capabil, gata să mă arunce din şa. Am azvârlit în urmă folia reflectorizantă, dar vârtejul arzător a descompus-o. Am aruncat imediat şi grila grafitică, pentru atenuarea radiaţiilor. În ultima clipă, dragonul s-a repezit în picaj prăbuşindu-se într-o râpă, iar valul de foc a trecut pe deasupra noastră semănând pretutindeni moarte. Urlând de durere, mi-am pierdut cunoştinţa.

Urlam încă şi nu ştiam unde mă aflu. Am confundat soarele către care deschisesem în prima clipă ochii cu lumina acelei explozii atomice de demult. Am ţâşnit în picioare tremurând. Mâna lui Arthur încă mă strângea de încheietura dreaptă. M-am smuls şi m-am îndepărtat câţiva paşi răsuflând ca după un uriaş efort.

Încet, mi-am revenit. Am rotit ochii şi am întâlnit peisajul liniştitor şi calm al *insulei mele*.

— Bea puţină apă – a spus Arthur, întinzându-mi un termos. Credeam că te-ai obişnuit cu neobişnuitul.

I-am luat termosul şi m-am întrebat ce-ar zice dacă i-aş da un pumn. Totuşi, n-am încercat să aflu. Am băut cu înghiţituri enorme, gata să mă-nec. La sfârşit i-am dat înapoi termosul.

— Mulţumesc.

— Te simţi bine?

— Mă simt bine.

— Ce-a fost asta?

— Pagini de istorie personală.

— A ta?

— Nu, a ta.

— Când s-a întâmplat asta?

— *Când şi unde*, vrei să ştii. Şi în care anume dintre realităţi.

Am ridicat capul şi l-am privit străpungător.

— Bine, bine – a râs. Mă grăbesc să te informez. Sunt, cred vreo şase sau şapte mii de ani de-atunci, pe teritoriul României de azi. E momentul prăbuşirii Bosforului şi împrejurările în care s-a petrecut evenimentul.

— Şi cetăţile acelea? Chiar au existat?

— Da, chiar. În următoarele mii de ani, Babaria din munţii Bucegi a devenit un centru iniţiatic. Treptat, o bună parte din înţelesul vechii cunoaşteri s-a pierdut. Cunoaşterea însăşi s-a pierdut, în bună măsură. Pe la începutul erei noastre, conducătorul urmaşilor celor iniţiaţi era numit *so lomonius*, cel luminos sau iluminat. Ulterior, iniţiaţii s-au numit solomonari, nume fără legătură cu înţeleptul rege Solomon al Iudeii. Cetatea Luanei, sau ce-a mai rămas din ea a fost redescoperită recent şi e un loc cu adevărat misterios pentru oamenii vremii tale. Acum, poate vrei să ştii şi în care anume dintre realităţi s-au petrecut aceste evenimente.

M-am aşezat constatând mirat că explicaţiile mă liniştiseră.

— În foarte multe - a explicat Arthur, tacticos. Cum să-ţi spun? Priveşte evoluţia Universului de la Big Bang încoace ca pe un copac. O vreme, după explozie, numărul de evenimente a fost minim. Ţine minte, vorbesc de evenimentele semnificative; celelalte se cufundă în neant, n-au importanţă, nu creează realităţi paralele.

— Există un prag...

— Da – a zis grăbit Arthur. O toleranţă. Nu orice eveniment cuantic desparte universul în variante. E nevoie de cantităţi importante şi de existenţa semnificaţiei. Pe măsură ce universul creşte, apar astfel de evenimente şi universul se bifurcă. Numărul realităţilor paralele devine tot mai mare. Un eveniment produs către începutul Universului va crea reverberaţii şi se va regăsi în toate evenimentele ulterioare. Cu cât e mai îndepărtat de noi în timp este, din această cauză, şi mai indefinit. În mod practic, nu e nici mai greu şi nici mai uşor să te întorci în timp acum o sută sau un milion de ani. Totuşi, dacă vrei să te întorci în timp acum un milion de ani s-ar putea să nu găseşti chiar ceea ce cauţi, deoarece, de la un anumit moment, trecutul devine aproape la fel de imprecis ca şi viitorul. Pieirea dinozaurilor şi-au pus pecetea pe mult mai multe realităţi posibile decât, să zicem, primul pas al omului pe Lună. Şi, desigur, vei găsi mult mai uşor o realitate în care omul n-a ajuns pe Lună, decât una în care pământul e populat de urmaşii dinozaurilor.

— Totuşi – am obiectat – am văzut cum dragonii treceau aici dintr-

un univers paralel. Deja mi-aduc aminte şi cum se face.

— Există scurtături – a admis Arthur. Căi care, odată utilizate, se lărgesc iar numărul de sincronicităţi între realităţi îndepărtate devine suficient de mare pentru a permite o trecere facilă. Dar sunt căi primejdioase, apare un fenomen de rezonanţă care poate apropia până la contopire două asemenea realităţi. De pildă, momente de trecere nedirijată din acea realitate în realitatea pe care obişnuim s-o numim *a noastră*, au loc şi azi. datorită acţiunii de atunci a urmaşilor lui Daksha şi a solomonarilor.

L-am privit neîncrezător.

— N-ai auzit de monstrul din Loch Ness, de uriaşii şerpi de mare şi de alte reptile care n-au ce căuta aici?

— Ah! Deci...

— Vin din acea realitate paralelă din care străbunii conaţionalilor tăi aduceau aici dragonii pe care-i călăreau.

— Şi nu se poate închide această poartă?

— E închisă. Dar între lumi au apărut sincronicităţi care au o periodicitate greu de înţeles. Un fel de undă care se atenuează treptat. Mai demult, asemenea apariţii erau mult mai dese. Oamenii au realizat legături cu diferite asemenea universuri alternative. Fără să ştie la ce pot să se aştepte. Există, crede-mă un pericol mare când accesezi o realitate foarte îndepărtată. Acolo trăiesc alte fiinţe şi, ai mare grijă, un set diferit de microorganisme. Poate că animalele sau fiinţele raţionale de acolo nu te vor ucide, dar un germene străin o va face oricând.

— Ai spus că nimeni nu poate muri.

— Am spus că nu-ţi poate ucide nimeni esenţa. Dar în acest moment, tu eşti, cum ar spune un metafizician, încarnarea ta majoră.

— Păi – am replicat – încarnările majore înseamnă altceva.

— Poate pentru ei, pentru metafizicieni. Pentru mine încarnarea majoră e aceea în care am efectuat *trezirea*.

— Poate am trăit şi acum o sută de ani.

— Tu ştii mai bine – a râs Arthur. Acea încarnare ţi s-a părut preţioasă când ai trăit-o. Acum e doar o amintire. Poate că te vei naşte din nou peste altă sută de ani, presupunând că, între timp, ţi se-ntâmplă să mori. Aceea va fi pentru tine la fel de preţioasă când o vei trăi. Deocamdată nici ea nu este decât o umbră, o posibilitate. Dar încarnarea majoră e una singură. Toate aceste vieţi de care-ţi aduci aminte sau le presimţi se leagă prin sincronicităţi. Dacă vrei un exemplu, ia un pian. Toate clapele sunt legate între ele prin structura pianului, dar când cânţi o melodie simplă atingi o singură clapă. A, ştiu, vrei să spui că poţi folosi mai multe degete. Da, dar pentru asta trebuie să iei lecţii de pian. Cam aşa e şi cu vieţile

anterioare: în ele rezonează ceea ce eşti acum. Dacă vrei mai mult, să trăieşti, de pildă, mai multe vieţi simultan sau să sari de la una la alta, trebuie să iei lecţii.

— De la tine?

— De la mine şi alţii ca mine, pescăruş Jonathan Livingston! Dar vom vorbi altădată despre asta. Deocamdată aş vrea să mai vezi ceva.

— Altceva? – am mârâit.

— Altceva. Te simţi obosit, vrei o pauză?

— Aş zice că nu.

— Atunci dă-mi mâna.

I-am dat-o. Mi-a strâns-o puternic.

Şi realitatea s-a schimbat.

Vânturi subţiri aduceau mirosul zăpezii proaspete. Continentul zăcea aidoma unei cărţi sub o copertă groasă de gheaţă. Indiferent ce-ar fi fost cândva scris acolo, totul fusese ferecat de gerul nemilos. Dar aici, în mijlocul oceanului care se va numi cândva Atlantic, se putea trăi destul de bine. O bună parte din apa planetei fiind transformată în gheaţă, nivelul oceanelor scăzuse considerabil. Un curent cald se rotea mângâind coastele sudice ale insulei uriaşe. Acel curent care peste foarte puţină vreme se va-ndrepta, eliberat, către nord schimbând clima continentelor. Mă aflam pe o corabie şi corabia ducea spre Africa. Lăsasem în urmă ţărmul insulei uriaşe şi roditoare. Lângă mine se afla Verstud, preotul trimis în noua misiune. Am ordonat să fie eliberate parâmele, iar cele trei pânze ale vasului s-au umflat de vânt. Depăşisem graniţa curentului cald şi vântul adia acum dinspre nord-est, dinspre teritoriile îngheţate.

— Vom ajunge în cel mult cinci zile, dacă zeii vor ţine cu noi – am rostit către preot.

— Nu mă-ndoiesc că eşti un căpitan care-şi cunoaşte meseria – a râs Verstud. Dar de data asta un om al mării n-ar fi de-ajuns.

Preotul a făcut un semn discret.

Am plecat capul şi am răspuns semnului, în chip de acceptare a oricărei porunci.

— Aşa e bine – a suspinat el. Ştiu acum că mi s-a dat ce-am cerut pentru această călătorie. Ţi s-a spus care e scopul nostru?

— Nu, Părinte.

— Nici nu era nevoie, atâta timp cât ne aflam pe uscat. Dar acum va trebui să-l cunoşti, pentru că, dacă nu-l vei şti, îmi vei judeca ordinele greşit. Şi asta înseamnă că nu vei şti să le-ndeplineşti aşa cum trebuie, până

la capăt.

Am plecat din nou capul, dar n-am răspuns nimic.

— Îţi place să taci şi asta-i foarte bine. Vino diseară la cârmă şi poate-am să-ţi destăinuiesc câte ceva din căile cerului.

— Voia ta, Părinte.

— Aşa să fie.

Apoi m-a părăsit şi s-a aşezat la umbră, sub punte. L-am urmărit pe furiş, scoţând dintr-o traistă brodată cu semne numai de el ştiute, un teanc de plăcuţe de scris. Apoi a început să scrie ceva şi, după câteva minute părea deja atât de cufundat în munca lui, că nu l-am mai privit. Navigam după soare, aproximând direcţia în funcţie de cât mi se părea a fi ora. Noaptea stelele erau sfătuitorii noştri de taină. De obicei transportam cu nava mea grâne; nu existase o cabină, oamenii dormeau pe unde puteau. Dar la ordinul superiorului meu construisem una, în care urma să doarmă preotul. Mă aflam supus total acestuia; era preot al Zeului Soare, Aria, şi nimeni n-ar fi îndrăznit să-i conteste superioritatea. Ştia să facă lucruri pe care nu le-ar fi putut face nici un om de rând.

Înregimentat fiind eu însumi în Liga Zeului Soare, păstram această taină până şi faţă de fraţii mei. Nimeni nu avea dreptul să trădeze secretele Ligii şi nimeni nu avea dreptul să ştie că sunt unul dintre membrii ei. Ne recunoşteam pe baza unor semne care, pentru neiniţiaţi, păreau simple gesturi prieteneşti. Eram chemaţi să facem anumite munci sau servicii de neînţeles pentru care nu ni se ofereau explicaţii şi nici nu aveam voie să le cerem. Ca membru al Ligii nu trebuia să fii prea curios. Înaintau în grad doar cei care se dovedeau conştiincioşi, tăcuţi şi mereu folositori. În Ligă nu prea întâlneai marinari; erau consideraţi prea beţivani şi prea gură spartă. În plus, multor proprietari de bărci sau corăbii le plăcea să creadă că pe mare ei sunt adevăraţii stăpâni.

Eu mă dovedisem altfel şi de acea mă aflam azi doar cu două trepte mai jos decât cea mai însemnată care se putea căpăta în interiorul Ligii. Când maestrul meu va părăsi Liga – şi asta nu se putea decât fie mort, fie acceptat în tagma preoţească – îi voi lua, probabil, locul. O ştia şi el şi de aceea îmi veghea cu dragoste calea şi mă ajuta să trec peste orice ar fi putut fi interpretat ca greşeală sau delăsare.

Ţineam, într-adevăr, mult la maestrul meu, iar sentimentele erau împărtăşite, căci şi el mă iubea. Căpătase în mine o încredere desăvârşită şi poate chiar de aceea mă zorise să accept această misiune care urma să mă ţină destulă vreme departe de ţărmurile Ţării Atzlan. Mi-a spus: dacă pleci, când te vei întoarce vei face parte dintre marii Ligii. De data asta nu-ţi cer să mă asculţi orbeşte – poţi să refuzi această misiune. Nu vei păţi nimic. Dar

vei rămâne toată viaţa ceea ce eşti acum.

Desigur că nu puteam să refuz, aş fi fost considerat nebun. Şi nici măcar nu *eram* nebun, cu siguranţă. Când am spus „da”, superiorul meu s-a înseninat.

— Vei fi plătit regeşte cu aur din visteria Ligii. Pleci aproape sărac, dar te vei întoarce bogat şi respectat.

L-am crezut, pentru că maestrul nu m-a minţit niciodată – la ce-ar fi făcut-o, de altfel? Nu mi-a spus nimic despre misiune; doar că urma să fac un transport de preţ către ţărmul Africii, până către estul Ţări Hapi. Îi înţelesesem discreţia – ordinele în Ligă nu sunt explicate niciodată. Motivul este, desigur limbuţia pe care o prilejuieşte băutura, dar şi faptul că aveam destui duşmani, iar la nevoie şi tortura se pricepe să dezlege limba. De aceea aveam consemn să ascundem faptul că aparţineam Ligii, iar eu, unul păstrasem consemnul cu toată cinstea cuvenită. N-aveam dreptul să spunem nimănui nimic, nici chiar regelui.

Ţinutul către care urma să mă îndrept era deosebit de fertilă. Fluvii lungi se vărsau în marea aflată în nordul acesteia şi care o despărţea de continentul îngheţat. Pădurile alternau cu savane pline de antilope şi lei. Dar cu deosebire trebuia să oprim abia la estuarul în care se vărsa Marele Hapi, cel care nu se năştea în păduri sau savane, ci îşi avea izvoarele departe, către sud, în mijlocul unor munţi despre care auzisem doar legende. Zona nu era intens populată, iar băştinaşii aproape că semănau maimuţelor în modul de trai: aveau, totuşi arcuri şi suliţe şi ocheau al naibii de bine. Despre toate acestea auzisem de la diverşi proprietari de nave care făceau acolo comerţ cu grâne, piei sau fildeş. Eu, unul, navigasem mai mult pe lângă ţărmuri, dar mersesem de câteva ori către apus, către acele frumoase insule pe care soldaţii şi neguţătorii Ţării Atzlan construiseră avanposturi şi care deschideau calea către celălalt continent.

Acum urmăream zborul pescăruşilor; privind în urmă, am constatat că din Ţara Atzlan nu se mai zărea decât un norişor subţire format de fumul care se ridica adesea din miezul pământului prin coşurile vulcanice. Eram înconjuraţi cu totul de ape şi doar dibăcia mea avea, aici, cu adevărat importanţă. Am plecat însă capul şi m-am smerit în faţa zeilor căci, până la urmă, ei hotărau ce-i de făcut cu vieţile noastre.

Au trecut în zbor ceasurile amiezii iar amurgul a sosit; la lăsarea serii, vântul aproape că a încetat să bată. Am dat ordin să se strângă pânzele pentru ca vreo furtună să nu ne surprindă nepregătiţi peste noapte, am trimis oamenii să mănânce şi m-am dus să-l înlocuiesc pe cârmaci. La puţină vreme după asta a apărut preotul. S-a aşezat lângă mine privind stelele.

— Le cunoşti – a arătat spre cer – pentru că eşti marinar. Dacă nu

le-ai cunoaşte, n-ai putea să navighezi nicăieri, aşa este?

Am încuviinţat.

— Le ştii la fel ca şi mine, şi totuşi neştiute rămân căile stelelor.

De data asta am tăcut, căci nu mă întrebase nimic. Am aşteptat o vreme şi abia într-un târziu preotul a reluat:

— Mulţi zei au coborât pe pământ de-a lungul vremurilor; alţii vor veni când noi nu vom fi decât pulbere. Toţi ne-au adus porunci şi legi şi ne-au descoperit nouă, muritorilor, câte o firimitură din cunoaşterea şi înţelepciunea lor. Nimeni nu ne-a dat totul; dar, de mii de ani, preoţii adună răbdători şi tăcuţi această cunoaştere străveche lăsată de zei. Poate cândva, odată, cunoaşterea noastră o va ajunge din urmă pe-a lor şi le vom putea sta înainte ca egali.

Am fost gata să tresar căci ceea ce spunea preotul suna a blasfemie, dar nu aveam căderea să judec, ci doar să ascult. În jurul nostru se putea zări destul de bine, căci apa oceanului are, aidoma diamantului, puterea să păstreze o vreme ceva din lumina zilei. Preotul mă vedea, îmi pândea reacţiile, de aceea nu m-am clintit şi am tăcut în continuare. Mulţumit, se pare, acesta a revenit.

— Poate că nu vom reuşi niciodată; poate că omul nu e din aceeaşi plămadă cu zeii, dar în acelaşi timp e vremea să ne punem întrebări, căci am adunat deja multă înţelepciune străveche. Am adunat-o de la popoare aflate la răsărit şi la apus de Ţara Atzlan; dar şi singuri am descoperit multe. Iată acest cer: ai crede că se învârteşte în jurul pământului, dar ştii deja că nu e aşa, şi că lumea noastră este aceea care se învârteşte.

Da, aflasem asta, dar am continuat să păstrez tăcere.

— Pământul se învârte şi se înclină periodic faţă de soare; de aceea există vară şi iarnă. Şi ştii şi asta.

— Da – am spus, în cele din urmă.

— Dar ceea ce nu ştii e că pământul, după ce se învârteşte un an în jurul soarelui nu mai păstrează aceeaşi înclinare a axei aşa cum fusese ea cu un an înainte; ea rămâne în urmă cu o câtime, iar an de an câtimea se adună. În două mii de ani întârzierea face ca soarele care azi, în prima lună a verii să răsară într-un anume loc, să nu mai răsară acolo, ci cu o zodie întreagă în urmă. El va ajunge să răsară din nou unde răsare azi abia peste douăzeci şi patru de mii de ani.

Îl priveam uimit; îl credeam, cu toate că nu-mi puteam închipui cine reuşise să calculeze asta.

— Vezi, aceşti ani în care ne aflăm sunt chiar anii în care Soarele trece în Zodia Leului. Înţelepţii şi prezicătorii spun că la schimbarea casei, Zeul Soare îi încearcă pe pământeni ca să le măsoare credinţa. Ne rugăm să

fim iertaţi de încercările Zeului, dar nu putem să nu fim cu luare-aminte la semnele vremurilor.

Iar am tăcut.

— Nu mă-ntrebi nimic, de parcă n-ai vrea să ştii nimic, deşi sunt convins că eşti nerăbdător să afli mai multe – a vorbit, uşor dojenitor, preotul.

— Ştiu că o să-mi spui tot ce trebuie să ştiu – am rostit.

— Da, o să-ţi spun. Te pricepi să te stăpâneşti. Vorbeam de semnele vremurilor şi de viziunile profeţilor. Toţi oamenii cred că timpul nu înseamnă decât trecut, prezent şi viitor, dar nu-i de loc aşa. Înţelepţii noştri spun că are şase direcţii şi că în fiecare dintre ele se germinează viitorul nostru. Prezicătorii au privit în toate direcţiile timpului.

A urmat un moment de tăcere. Priveam spre orizont către ultima umbră a amurgului învăpăiat.

— Va veni o vreme a tenebrelor. Profeţii prezic catastrofe cum n-au mai fost. Pământul se-ncălzeşte. Am trimis oameni peste tot, către continentele vecine; undeva, în nord-vest, vremea tot mai caldă a topit gheţurile din interiorul acelui ţinut. S-a format o mare uriaşe; prea slab e zăgazul de gheaţă care o susţine să nu se reverse-n ocean...

— Şi dacă se revarsă?

— Va fi rău. Oceanul va creşte iar valuri uriaşe vor mătura ţărmurile noastre. Pământul se va clătina, căci eliberarea acelui noian de ape va rupe echilibrul planetei. E ca şi când ai adăuga o greutate unui titirez; rotaţia lui va trebui să descopere un echilibru nou.

— Şi?

— Nu ştim ce se va alege de Ţara Atzlan. Nu ştim ce se va alege de pământ. Viaţă va fi şi după această catastrofă care ne paşte, dar cine ştie câţi vor scăpa? Câte ţărmuri nu vor fi înecate, câţi munţi se vor prăbuşi?

— Putem face ceva?

Aproape că am putut să-i văd, în întuneric, ochii privindu-mă cu intensitate.

— Putem face lucrul pe care-l facem acum. Şi despre el va trebui să-ţi vorbesc.

Am aşteptat liniştit. După o oarecare vreme, căutându-şi cu greutate cuvintele, preotul a zis:

— Înţelepţii noştri au spus că puţine vor fi locurile cruţate. Unul dintre ele e Africa. Pe acest pământ de multă vreme nu s-a întâmplat vreun lucru care să ameninţe viaţa. Mergem în estul Ţării Hapi, lângă fluviul care-i poartă numele. Acolo vom ridica un monument închinat zodiei în care intrăm.

— Ce fel de monument?

Cuvintele îmi sosiseră pe buze fără să mă gândesc.

— Ai să vezi. Nu e chiar totul socotit dinainte. Trebuie să îngropăm sub acel monument cărţile sfinte, cărţi care să conţină toată cunoaşterea noastră. Scribii au realizat zeci de copii. Le vom duce aici, dar nu doar aici, ci şi pe alte continente. Le vom îngropa aşa încât doar noi, cei din Atzlan, vom şti unde sunt îngropate. Cândva, aceia dintre noi care vor scăpa de catastrofa care ne ameninţă vor regăsi ştiinţa întreagă şi nu vor trebui să ia totul de la capăt.

M-am ridicat şi am privit către stele. Marea era liniştită; cerul senin. Niciodată n-aş fi crezut în asemenea prevestiri; dar cuvintele fuseseră rostite de unul din preoţii Zeului Soare.

M-am întors către el.

— Şi Ţara Atzlan?

— E în mijlocul mării, înţeleg la ce te referi. Va fi măturată de ape, dar poate că vom supravieţui. Cel puţin unii dintre noi. Mai am de făcut nişte calcule, trebuie să văd...

— Când se va întâmpla asta?

— Oricând. Cu siguranţă nu vor trece mai mult de câţiva ani. Gheaţa care ţine-n loc marea din centrul continentului dinspre apus se subţiază de la an la an. În continentul estic lucrurile nu stau aşa de rău, datorită faptului că există destui munţi - şi puţine sunt locurile în care gheaţa topită formează lacuri foarte mari.

— Familia mea... – am îngânat.

— De familia ta se ocupă Liga, n-ai de ce să te temi. Nu vor duce lipsă de nimic şi, înaintea catastrofei vor fi avertizaţi să plece din port şi să urce în munţi. Nu de ei trebuie să te îngrijeşti.

— Ce trebuie să fac, părinte?

— Ne duci în acel estuar în care se varsă Hapi. Apoi rămâi să dirijezi construcţia împreună cu meşterii. Poate va trebui să cărăm materiale în lungul fluviului şi corabia ta ne va fi de folos.

Am plecat capul.

— Aşa să fie.

În noaptea aceea am dormit pe punte printre oamenii mei. Am adormit târziu, gândindu-mă la cele spuse de preot. Acesta se retrăsese în cabină. Cred că şi el a adormit târziu; îl auzeam din când în când foindu-se. Nu-şi aprinsese în cabină nici o lumină şi mă îndoiam că putea să citească sau să scrie în întuneric.

Ziua următoare a trecut fără să se petreacă vreun eveniment deosebit. Spre seară am trecut de porţile de piatră care străjuiau trecerea

dinspre ocean către marea ce despărţea Africa de continentul nordic. În depărtare putem zări, spre nord, vârfurile munţilor înzăpeziţi aruncând reflexe vii. Drumul nostru urma ţărmul african iar munţii pe care îi vedeam la sud nu aveau zăpezi. Erau înverziţi până aproape de vârfuri. Am făcut popas peste noapte la oarecare distanţă de ţărm de teama unui atac din partea băştinaşilor. Dar nu ne-a deranjat nimic peste noapte şi am pornit mai departe în zori. Am ajuns curând la gura unui fluviu care-şi aduna apele din savanele şi pădurile sudului. Acolo ne-am aprovizionat cu apă proaspătă. Pe ţărm aşteptau băştinaşi care ne credeau negustori şi s-au grăbit să ne arate fildeş şi piei. Au fost dezamăgiţi când le-am explicat că nu făceam negoţ.

Am ieşit din nou în larg şi am navigat o vreme de-a lungul coastei, dar, către seară, vântul a căzut cu totul, aşa că am strâns pânzele şi am scos vâslele ca să duc corabia în larg. Oamenii mei au lopătat cu nădejde. Târziu, am aruncat ancora şi i-am lăsat pe toţi să se odihnească. Preotul nu mi-a mai vorbit – probabil considera că-mi spusese tot ce trebuia să ştiu. Noaptea s-a arătat liniştită chiar dacă uneori, dinspre ţărm, ajungeau până la noi răgetele fiarelor sălbatice. Abia în zori cârmaciul m-a trezit ca să-mi arate, lângă cârmă, o sirenă micuţă care, simţindu-se observată, s-a depărtat cu repeziciune.

Aceste sirene seamănă mult cu oamenii, doar că au picioarele unite şi formează un fel de coadă, asemănătoare cozii de peşte. Faţa lor e omenească, dar gura e puţin ciudată. Mulţi pescari le ucid pentru carnea lor, dar mie nu mi-a plăcut niciodată să fac una ca asta. Se zice că pot vorbi, iar pe una din ele, prinsă vie, un cunoscut de-al meu a învăţat-o să cânte câteva cântece. Au o voce foarte frumoasă.

Am continuat să mergem pe lângă coastă şi am parcurs o bună bucată de drum până la căderea serii. Speram ca în ziua următoare să ne atingem ţinta, dar n-au vrut zeii. Pe la mijlocul nopţii s-a pornit o furtună puternică. Valurile ei ne-au purtat către nord, după cum aveam să constat a doua zi când furtuna s-a potolit. Am întâlnit ţinutul înfloritor al unei insule mari, după cum s-a dovedit mai târziu, când am reuşit s-o ocolim. Un şarpe de mare ne-a tăiat drumul şi am interpretat aceasta drept un mesaj sosit din partea lui Erm, zeul norocului. Într-adevăr, norocul nu ne-a părăsit: spre seară am regăsit ţărmul Africii şi, după ce am înnoptat destul de departe de ţărm, am pornit iar către ţinta călătoriei noastre. Nici în acea zi n-am atins estuarul în care se varsă fluviul Hapi; am poposit iarăşi în larg şi am vegheat, căci puteam fi ajunşi, de pe ţărm, de bărci ale vreunui trib războinic. Aceşti oameni care-şi aveau aşezămintele aproape de valea fluviului erau puternici şi cutezători. Trăiau din vânătoare şi pescuit, dar creşteau şi animale pentru a se hrăni cu carnea acestora când vânatul nu era

îndestulător. Unii dintre ei îşi pileau dinţii şi nu se dădeau în lături nici măcar de la carnea de om, pe care o considerau chiar o delicatesă.

Am aşteptat aşadar dimineaţa şi am pornit la drum. Vântul ne era cu totul prielnic, aşa că am înaintat cu toate pânzele ridicate, tăind valurile mărunte. Soarele ardea puternic şi se făcuse amiază când am intrat în estuar.

Acest estuar e destul de larg la nord încât, aflându-te pe un mal, să nu poţi zări malul celălalt. La marginea lui apar smârcuri acoperite cu papură obişnuită, iarbă de baltă, papirus şi, din loc în loc, flori mari de lotus. Către sud, adâncimea lui scade, datorită aluviunilor aduse de fluviu şi tare mă tem că într-o zi întregul estuar se va umple de nisip şi mâl pentru a se transforma într-o deltă. Dar, oricât mâl ar aduce, fluviul tot va rămâne navigabil, căci e unul dintre cele mai mari. Odată pe an apele lui se revarsă şi inundă întreaga vale. Noi nu nimerisem în acea perioadă, aşa că n-aveam griji. Mărimea fluviului îl face să curgă liniştit în albia lui lată, drept pentru care, când am intrat pe el nici n-a fost nevoie să folosim vâslele.

Am înaintat până spre seară cât am putut de mult, iar pe timpul nopţii am hotărât să acostăm. Nu mai aveam apă iar merindele proaspete se cam terminaseră, aşa că ne-am bucurat când am găsit pe maluri pomi frumoşi, plini de fructe coapte. Noaptea am asigurat paza cu câte doi oameni pe schimb, căci mă temeam de vreun atac - dar nimeni nu ne-a deranjat somnul.

A doua zi abia pe la amiază am găsit locul pe care-l dorea preotul. Am mers pe ţărm, iar acesta a binecuvântat pământul în numele Zeului Soare. Ştiam că nu peste mult prezenţa noastră aici se va dezvălui triburilor din împrejurimi, aşa că am ridicat o tabără cerându-le oamenilor să construiască un val de pământ în jurul nostru. Locul era minunat, savana se întindea până departe, către marginea unei jungle verzi care mărginea orizontul. Nici seara şi nici peste noapte nu ne-a deranjat nimic, dar a doua zi au sosit solii celui mai apropiat trib. Am aflat astfel că ne aflam pe pământurile wahirilor; solii au primit daruri mărunte, mărgele colorate şi alte asemenea podoabe pe care ei le preţuiau mult, nefiind în stare să le fabrice. Am convenit să ne trimită muncitori căci – le-am explicat – acolo aveam de gând să ridicăm un monument impunător dedicat zeului acestor pământuri. Aflasem că băştinaşii se închinau leului, cel mai puternic animal care trăia pe aceste pământuri. Solii au fost mulţumiţi de daruri, au promis că vor trimite oameni chiar a doua zi şi s-au despărţit de noi după multe plecăciuni şi dovezi de prietenie.

Datoria mea nu era să cred în prietenia lor; ba dimpotrivă, o prudenţă care, până la urmă s-a dovedit providenţială, m-a îndemnat ca în noaptea aceea şi în toate nopţile care au urmat să dublez paza.

Preotul a venit lângă mine târziu, după ce oamenii mâncaseră şi se pregăteau să se culce. Voia să ştie motivul pentru care hotărâsem dublarea pazei. I l-am spus şi mi-a dat dreptate.

— Să nu crezi – mi-a zis – că i-am minţit spunându-le că vom ridica un monument în cinstea zeului lor.

M-am mirat.

— Nu înţeleg, părinte. Mă aşteptam ca monumentul să fie închinat Zeului Soare.

Verstud a zâmbit viclean.

— Doar ţi-am spus că soarele va trece curând în casa Leului. Proştii ăştia vor crede că a construi un monument în chip de leu trebuie să fie o ofrandă adusă de noi zeului lor. Cu asta lovim două nuiele dintr-o săgeată: mai întâi, că ne vor lăsa să construim liniştiţi ceea ce avem de construit, iar în al doilea rând, ne vor şi ajuta s-o facem. Din ziua în care va începe construcţia leului uriaş, nu mai trebuie să ne temem de atacuri din partea lor.

— Aş vrea să ştiu, părinte, dacă îmi este îngăduit, de ce construim aici acest semn al vremurilor şi n-am făcut-o în Ţara Atzlan?

— Îngădui întrebarea ta. Înţelepţii au calculat că aici se găseşte punctul de echilibru între mările şi uscaturile lumii. Dacă totul se va prăbuşi, ar trebui ca acest punct să rămână nemişcat şi să sufere cel mai puţin.

Am înclinat capul.

— Eşti înţelept, părinte. Dar eu îmi voi face datoria şi voi păstra pază dublă până la sfârşit.

— Prudenţa nu e niciodată prostească – a râs Verstud. Fă tot ce crezi că trebuie făcut.

Întunericul a sosit şi a adus sunete neobişnuite pe mare: foşnetul ierbi savanei clătinată de vântul călduţ, răgetele depărtate ale leilor, zgomote ale altor sălbăticiuni, toate purtate de vânt pe sub stelele nopţii. I-am avertizat pe toţi să-şi înconjoare culcuşurile cu funii din păr de cal, care îndepărtează şerpii şi să fie cu luare aminte la scorpioni. Unii s-au mirat că un marinar se pricepe la asemenea lucruri, dar eu aplecasem adesea urechea la poveştile acelora care au călătorit încoace şi aveam o bună ţinere de minte.

Dimineaţa ne-am trezit cu vreo cincizeci de negri vânjoşi, gata să se apuce de treabă. Am convenit în ce fel vor fi plătiţi; n-aveam cum să-i hrănim, aşa că ne-am înţeles ca zece dintre ei să vâneze mereu, în schimburi, peste zi şi să asigure hrană întregii echipe. Am mai aflat cu prilejul acestor negocieri că nu există nici o carieră de piatră prin apropiere,

dar că ar fi una la distanţa de o zi de mers în amonte, pe fluviu. Le-am explicat că aveam nevoie de blocuri de piatră tăiate egal şi aduse până aici. Corabia mea nu era suficientă pentru asta, dar unul dintre negri, care părea şeful lor, a spus că se pot aduce uşor blocuri mari de piatră pe plute încropite din snopi de tulpini de papirus.

Nu mai rămânea decât să începem munca; am luat douăzeci dintre băştinaşi precum şi câţiva din oamenii mei şi am pornit să urcăm de-a lungul fluviului. Într-adevăr, către seară am găsit acel mal înalt din apropierea carierei. Un loc bun de tăiat stânca s-a dovedit a se afla la distanţă scurtă de mal. Am oprit acolo şi am înnoptat fără incidente. A doua zi, negri au pornit în sus şi-n jos pe maluri să caute papirus. Îl aduceau în snopi şi-l legau zdravăn, apoi uneau snopii între ei folosind pentru legături liane sau chiar alte tulpini de papirus. Nu era greu, dar toate astea cereau timp. Nu-mi venea să cred că o asemenea plută putea să transporte un bloc de piatră, dar negrii m-au asigurat că da şi, în cele din urmă, s-a dovedit că au dreptate.

Ne-a luat trei zile ca să construim şase asemenea plute; în ritmul acesta ne-ar fi trebuit ani nenumăraţi ca să aducem pietrele necesare pe proaspătul nostru şantier. Culmea e că tăiatul pietrelor din carieră şi adusul lor pe plute a durat mai puţin decât confecţionarea plutelor. Ne-a luat încă o zi întoarcerea iar la sosire am rămas cu gura căscată constatând schimbările care se petrecuseră aici.

Verstud, cum am aflat când am coborât pe mal, înţelesese dificultăţile pe care le vom întâmpina. Aşa că plecase cu câţiva oameni la tribul Wahirilor. Prezentându-se ca un puternic vrăjitor, cu câteva scamatorii i-a convins pe membrii tribului că era de datoria tuturor negrilor care se închinau Zeul Leu să ajute la îndeplinirea planului nostru. Au fost trimise grabnic solii către triburile vecine şi, într-un fel sau altul, ameninţându-i pe toţi cu pedepse din partea propriului lor zeu, a reuşit să adune destul de repede aproape două mii de oameni.

Dar aceştia trebuiau stăpâniţi şi îndrumaţi, aşa că venirea mea a fost întâmpinată cu bucurie, mai cu seamă că le adusesem tuturor veşti bune despre cariera de piatră. Se puteau tăia blocuri suficient de mari şi se puteau transporta cu plutele pe fluviu.

Au urmat zile, săptămâni şi luni de muncă încordată. În faţa leului uriaş, Verstud a cerut săparea unor încăperi subterane în care urma să se poată coborî cu mare greutate, căci pretutindeni erau aranjate capcane mortale. Acolo a adus într-o noapte cu ajutorul marinarilor mei, când negrii se odihneau, lăzi mari despre al căror conţinut n-a dorit să mă informeze. Poate suluri de papirus sau tăbliţe scrise care conţineau cunoaşterea cea

tainică de care-mi vorbise cândva. Nu ştiu, n-am aflat niciodată, căci mi-a fost peste mână să-ntreb.

A trecut aproape un an şi meşteri pietrari au cioplit chipul marelui Leu. Construcţia era impunătoare şi mă simţeam mândru privind-o. Şi Verstud era mulţumit de lucrare.

— Voi închina curând Zeului Soare lucrarea noastră şi poate se va dovedi milostiv.

— Deci – am întrebat – tot mai crezi că se va petrece o catastrofă?

— Prietene, – a răspuns Verstud – eu sunt pregătit.

Dar nu ştia că primejdia pe care o aştepta ne va ajunge chiar atât de curând. Căci în ajunul pregătirilor pentru oficierea slujbei către Zeu, pământul întreg a început să se clatine. A fost primul semn, dar curând au sosit şi altele.

În ziua aleasă ne-am adunat în faptul dimineţii şi ne-am închinat Soarelui. Marele preot a rostit un imn arzător dedicat Împăratului Zilei, Stăpânul Luminii şi Prigonitor al Tenebrelor. Am împodobit leul cu ghirlande de flori aduse de negri din întreaga junglă. Negrii au dansat şi au cântat cântecele lor până către amiază; desigur că ar fi făcut-o până seara târziu dacă nu s-ar fi petrecut întâmplările pe care vi le voi povesti.

Întâi s-a pornit vântul dinspre nord, un vânt atât de puternic încât a răsturnat corturile lucrătorilor şi ne-a devastat tabăra. Soarele a părut să se oprească pe cer, apoi a luat-o îndărăt cu repeziciune. Un cutremur înfricoşător ne-a făcut să ne prăbuşim grămadă şi un huruit cum n-a mai auzit nici o ureche omenească s-a ridicat din toate părţile. În zare am văzut un nor negru care venea către noi cu repeziciune şi curând a întunecat soarele. Unul dintre oamenii mei a ajuns lângă mine urlând:

— Negrii! Negrii!

Aceştia păreau supăraţi pe noi, căci ne arătau şi vociferau. Verstud a strigat, acoperind vacarmul:

— Strângeţi-vă în tabără!

— Ce se întâmplă? – am strigat şi eu către preot?

Verstud a ajuns lângă mine.

— Trebuie să fim împreună. Catastrofa a început. Zăgazul s-a rupt şi, scoarţa pământului se clatină. Pământul se va legăna până-şi va găsi echilibrul nou.

Priveam toţi în jur, speriaţi. Tremurul pământului nu înceta, iar întunericul se făcea tot mai adânc.

— Ce facem?- a strigat cineva.

— Stăm uniţi şi cu armele pregătite. Nu avem unde să fugim, totul depinde doar de voinţa zeilor – le-am spus.

Vedeam negrii grupându-se şi ameninţându-ne.

— Ce doresc? – a vrut să ştie Verstud.

— Ei cred că am adus o ofensă zeului lor – am zis, ascultându-le strigătele. Că zeul s-a mâniat.

Deodată grupul cel mai apropiat de negri a ridicat suliţele şi a încordat arcurile. Ai noştri au ridicat şi ei armele.

— Staţi! Le-am strigat.

Norul de cenuşă a atins discul soarelui care se întorsese la răsărit.

— Nu trageţi, nu-i întărâtaţi!

Dar şi dintr-o parte şi din cealaltă porniseră deja câteva săgeţi. A urmat un moment de buimăceală, ca şi când şi unii şi ceilalţi ar fi încercat să-şi dea seama ce-au făcut.

— Opriţi-vă! – am urlat din nou.

Dar negrii au aruncat suliţele spre noi. Mai ales una a pornit vijelios apropiindu-se cu repeziciune. Am deschis gura, înţelegând pe cine va lovi, dar când vocea mea s-a auzit era deja târziu. Verstud căzuse în genunchi. Am alergat să-l sprijin şi el m-a prins de braţ.

— Ţi-aş spune să fugi dacă ai avea unde. Roagă-te zeului...

Apoi s-a prăbuşit.

— La corabie! - am urlat. Eram marinari, cei mai mulţi dintre noi, şi ne simţeam mult mai bine pe puntea unui vas decât pe pământ.

Era o idee destul de nebunească pentru a reuşi. Între noi şi locul în care acostasem nu erau decât câteva sute de metri şi negrii mişunau furioşi peste tot, dar calea către mal rămăsese, oarecum liberă. Legănarea pământului mişcase albia fluviului, iar negrii se depărtaseră de apă.

Am ţâşnit înainte iar tovarăşii mei m-au urmat. Alergam disperaţi, pe măsură ce întunericul devenea deja tot mai adânc. Săgeţile şi suliţele băştinaşilor, mânuite cu dibăcie, ce-i drept, au ucis doi sau trei dintre ai noştri. U nou cutremur ne-a trântit încă odată la pământ, dar ne-am ridicat repede şi am alergat mai departe.

— Veniţi! – am strigat. Descoperisem una dintre săniile cu care trăgeam blocurile de piatră de pe plute pe uscat şi de aici până lângă şantierului Marelui Leu. Puteam să ne căţărăm în ea şi s-o manevrăm, având avantajul că structura acesteia ne putea apăra oarecum de săgeţi şi suliţe.

Oamenii mei au înţeles imediat; am sărit în sanie şi am eliberat frânghiile. Am tras de ele cu putere şi, cu sprijinul pantei, sania a prins să alunece spre fluviu.

Eram destul de aproape. Alt cutremur ne-a trântit pe podeaua saniei, dar i-a trântit şi pe cei ce ne urmăreau şi, în timp ce ei au trebuit să se oprească, sania a continuat să alunece mărind distanţa dintre noi.

Aveam viteză mare, aşa că, în loc să ne oprim la marginea apei, am ajuns în fluviu. De obicei în zonă mişunau crocodilii, dar în acest moment nu părea să se arate niciunul prin preajmă.

Se făcea tot mai întuneric; pământul tremura mereu. Fulgerele începuseră să brăzdeze cerul. Am sărit în două pirogi de-ale negrilor şi am lopătat cu nădejde spre vas. Eram animaţi de speranţă şi am ajuns pe bord teferi, atâţia câţi mai rămăsesem. Am ridicat ancora şi trăgeam de cârmă să întorc corabia către vărsarea fluviului, când un tovarăş mi-a prins mâinile. Avea o privire îngrozită şi privea peste umărul meu.

Şi m-am întors.

Un val uriaş de apă se revărsa dinspre estuar. Avea înălţimea unei case cu trei etaje şi mătura totul în cale. Cerut mereu mai întunecat arunca pe culmea valului sclipiri livide. Îl vedeam cum soseşte şi rămăsesem încremenit, hipnotizat. Apoi m-am smuls din starea de prostraţie şi am urlat:

— Întoarceţi corabia!

Poate dacă îl vom avea în proră...

Am întors cu greutate corabia; între timp valul ajunsese îngrozitor de aproape. Nu puteam să facem nimic: îl priveam cum creşte, cum se înaltă invadând cerul şi pământul.

În cele din urmă, valul ne-a izbit...

Am deschis ochii şi m-am întors să-l privesc pe Arthur. De data asta, şocul a trecut repede.

— Mda – am zis, răsuflând adânc. Interesantă poveste.

— M-am gândit că trebuie să fi trăit şi pe-atunci a zis. Povestea Atlantidei nu e tocmai un mit. Şi asta în foarte multe realităţi.

— Sunt şi altele în care catastrofa nu s-a întâmplat, presupun.

— Presupui bine, e firesc.

— Toate amănuntele trăite au fost, deci, corecte?

— Oarecum. Ţi-am spus: cu cât momentul e mai îndepărtat în timp, cu atât impactul acestuia se propagă in mai multe realităţi care izvorăsc din el. Asta îl face din ce în ce mai imprecis, din punctul nostru de vedere. Dar ceea ce nu mai putem descoperi acolo într-un mod care să ne satisfacă, completează creierul. Astfel, realitatea momentului nu e întreruptă.

— E straniu. Am asistat la construirea Sfinxului.

— Da? Să-mi povesteşti.

— Nu ştii cum a fost?

— Nu – a surâs. În perioada aceea mă aflam în alt loc.

— Sahara nu exista. Era totul verde – am adăugat.

— De ce te miri? Pe vremea imperiului roman, nordul Africii era intens cultivat cu grâu. Mai mult de trei pătrimi din acest grâu mergea la Roma şi hrănea locuitorii întregului imperiu. De altfel, e unul dintre motivele pentru care nordul Africii a ajuns deşert. Un dezastru ecologic de proporţii. Al doilea motiv au fost leii.

— Cum, leii? – m-am mirat.

— În vremea imperiului, mii de fiare sălbatice, mai ales prădători mari, lei, leoparzi şi urşi, au fost aduşi la Roma ca să se ucidă reciproc în arenă de dragul spectatorilor romani însetaţi de violenţă. Trebuie să ţii cont că adesea, vânătorii, pentru a prinde un leu viu, trebuiau să ucidă alţi doi-trei. Treptat, întreaga populaţie de lei, gheparzi şi leoparzi din savanele nordului Africii a fost decimată. În aceste condiţii, erbivorele au prosperat o vreme, înmulţindu-se peste normal şi au ras, pur şi simplu, toată vegetaţia. Dacă aceasta nu are timp să se refacă, moare. Culturile intensive de grâu au sărăcit pământul, iar iarba a dispărut cu totul. De aceea de două mii de ani deşertul, odată născut, înaintează şi ocupă zone din ce în ce mai mari.

— Nu se poate face nimic?

— Nimic, deocamdată. O realitate nu se poate repara, din punct de vedere tehnic. Ceea ce poţi face e să mergi departe, în timp, şi să schimbi lucrurile acolo, la început şi să faci tot ce trebuie ca numărul de variante în care lucrurile ajung să se schimbe să devină dominant. Asta va face ca, datorită sincronicităţii, şi în realităţile în care lucrurile nu s-au schimbat să intervină factori ajutători care să atenueze treptat evenimentul neplăcut şi să-l readucă sub control.

— Deci, există influenţe între diferitele realităţi şi în acest sens... – am murmurat.

— N-au cum să nu fie.

Am privit în jurul meu la insula pe care mi-o creasem.

— Şi *asta* schimbă alte realităţi? – am întrebat.

— Şi asta, dar într-o foarte mică măsură. E o lume-colaj, nu construită de la zero din praf interstelar. Elementele ei sunt sincrone cu evenimente care aparţin istoriei tale personale. Asta nu schimbă prea multe.

— Unde ne aflăm, de fapt? Locul ăsta există?

— Da. Totdeauna există. În general, totdeauna există în univers un loc care seamănă cu ceea ce vrei - şi îl găseşti deoarece îl doreşti, rezonezi cu el.

— Şi acum?

— Acum te mai duc într-un loc – a râs Arthur. Te duc ca să-ţi pot explica mai multe despre rolul meu în această poveste.

De data asta nu m-a mai apucat de mână, iar transferul s-a efectuat

instantaneu şi la fel de insesizabil.

Era seară şi mergeam încet pe un drum de ţară. Eram îmbrăcat în straie umile iar pe umăr duceam o traistă cu ceva merinde. Singura mea armă era o bâtă. În jurul meu se întindea o pădure stufoasă, prin care soarele croia cu greutate bănuţi aurii de lumină.

Am mers astfel până când, într-un luminiş, am zărit o şandrama nenorocită, cu pereţi ridicaţi din trunchiuri de copac şi cu acoperişul de şiţă. La intrare am zărit un par bătut în pământ, probabil pentru priponit caii. Un grajd şi alte două acareturi se zăreau rezemate de coşmelia principală. Am presupus că era vorba de cămări, dar mai târziu urma să aflu că una din ele era camera în care locuiau proprietarii. Corpul principal avea şi o mică verandă.

M-am apropiat şi am constatat că din interior se auzeau voci. Doi-trei câini lătrau fără întrerupere undeva, probabil legaţi. Am împins uşa şi am intrat. Încăperea era destul de mare şi era mobilată cu mese, scaune, un dulap plin cu oale şi mai multe rafturi. La una dintre mese am zărit trei persoane care se cinsteau din cănile de lut pe care le aveau aşezate dinainte. Am înţeles imediat că intrasem într-un han.

Hangiul a apărut imediat. Un individ rotofei şi îndesat, cumplit de murdar şi îmbrăcat într-o tunică scorţoasă de cânepă.

— Ei? – m-a întrebat.

— Vin şi ceva de mâncare – am zis.

Preferam să-mi păstrez proviziile din traistă pentru altădată, când nu voi mai avea norocul de-a întâlni un han.

Hangiul a făcut din degete un semn înţeles pretutindeni. Drept răspuns, i-am azvârlit o monedă pe care a prins-o cu dexteritate.

— Oho! – a zis, privind moneda. Eşti bogat, băiete! Şezi undeva şi-ţi aduc ce-ai cerut chiar acum.

Vorbea un fel de engleză care avea prea puţine legături cu engleza pe care o învăţasem la şcoală, dar m-am surprins că înţelegeam şi puteam vorbi perfect în limba aceea. M-am aşezat şi am aşteptat până ce hangiul mi-a adus o oală de vin. Oala nu era curată, duhnea a osânză şi am presupus că fusese folosită la multe până a ajunge să fie, în sfârşit, umplută cu vin. N-am făcut nazuri, am tras câteva înghiţituri cu nădejde. Vinul era destul de bun şi mai ales rece; am presupus că hangiul avea chiar o pivniţă, lucru rar în vremile acelea.

Ştiam că am destui bani la mine ca să mi se pară că sunt, într-adevăr, bogat. Eram, ocazional, negustor şi reuşisem, în sud, o afacere ceva mai serioasă decât mărunţişurile pe care le obişnuiam.

Eram, spuneam, negustor, dar în acelaşi timp ştiam să fiu, la nevoie,

orice altceva. Hangiul mi-a adus mâncarea, un fel de terci cu câteva bucăţi de carne aşezate aiurea deasupra. Am constatat că cei trei, de la masa de alături, mă priveau din când în când şi şuşoteau. M-am întors către ei.

— Domnilor, dacă doriţi să vorbiţi despre mine, de ce nu poftiţi alături să închinăm împreună o ulcică de vin? Aş putea să vă spun mult mai multe.

Surprinşi şi oarecum jenaţi, cei trei s-au foit puţin, apoi unul dintre ei a binevoit să răspundă:

— Ne întrebam cine eşti, călătorule; hainele tale de in, chiar ponosite, nu seamănă cu hainele noastre de cânepă.

— Hainele mele – am râs – au fost căpătate prin graţia fostului meu stăpân, sir Percival, binecuvântat fie-i numele. L-am slujit cu cinste preţ de trei ani, dar s-a nimerit să plece într-o călătorie în care nu puteam să-l urmez; de-atunci, după cum poate-au auzit domniile voastre, nimeni nu mai ştie nimic de stăpânul meu.

— Ah! – a exclamat altul. A fi cavaler e deja o virtute; odată ajuns aşa ceva, toate celelalte vin de la sine. Poate că sir Percival a găsit lucrul pe care şi l-a dorit cu atâta ardoare şi de aceea nu s-a mai întors.

— Slujitorule – a zis cel de-al treilea mesean – aş zice c-ar fi mai bine să vii tu la masa noastră, căci noi suntem trei, iar tu unul singur.

— Ei, frăţioare – am replicat - oare crezi că nu sunt în stare să plătesc băutura voastră la masa mea? Fiţi siguri că dacă n-aş putea s-o fac aici, n-aş putea s-o fac nici la masa voastră!

— Ei, greşeşti, greşeşti vorbind astfel. Nu am dorit să-ţi jignim sentimentele subţiri pe care vădeşti că le ai. Am răspuns doar invitaţiei tale cu o invitaţie la fel de aleasă. Şi, dacă stai să te gândeşti, nu-i mai uşor să se ridice un singur om decât trei deodată? Socoteşte dar şi fă după cum îţi pofteşte inima, dar eu zic că e păcat!

— Bine – am admis. Se poate spune că rostiţi cuvintele cu destulă dreptate şi bunăvoinţă. Vin la acea masă, cu toate că locul meu mi se pare foarte plăcut. Aş zice că fac chiar un sacrificiu ridicându-mă în folosul vostru.

— Îţi garantez, prietene, că nu-ţi va fi osteneala degeaba, căci, după ce ne vei cinsti şi noi te vom cinsti la rându-ne.

Auzind aşa, m-am ridicat de la masa mea şi m-am dus la a lor.

— Eu sunt Gwen şi mi se zice Gwen din Mlaştină, căci m-am născut în Yorkshire, lângă mlaştinile de care poate că aţi auzit. Am făcut o sumă bunicică, după plecarea stăpânului meu, din negustorie, dar m-am îndeletnicit şi cu multe altele.

— Iar noi am fost oştenii regelui Arthur, pomenit fie-i numele, cel

mai viteaz şi mai bun dintre regi. Eu sunt Tim, el e Shen iar el William. Au trecut mulţi ani de-atunci, căci după cum bine ştii, a fost ucis la Camlann împreună cu mulţi dintre slujitorii săi. Acum din regat se pare că se va alege praful, căci nimeni n-a mai încercat să adune alţi cavaleri în jurul Mesei Rotunde, iar Mordred, fiul lui Arthur din prima sa căsnicie, a fost ucis şi el chiar de mâna tatălui său.

— Unii zic că n-ar fi murit – am zis. Unii cred că s-a ascuns şi că rana de-atunci nu l-ar fi ucis.

— Am auzit zvonuri – a dat din cap cel numit William. Se zicea că zâna Viviana, aceea care l-a adormit până şi pe Merlin, l-ar fi adus în palatul ei şi i-ar fi oblojit rănile.

— Ah, fără doar şi poate că zânele te pot vindeca, tot astfel cum te pot şi ucide. Un văr de-al meu a fost răpit de zâne sus, lângă Sherwood. A fost ţinut pe tărâmul lor mai multe luni, iar când s-a întors devenise de-a dreptul idiot.

— Aşa este – am spus. Vremile astea sunt parcă făcute doar din primejdii de tot felul. Pădurile sunt pline de duhuri, iar drumurile pline de tâlhari. Floarea cavalerilor a ajuns în Galia; cuvântul dreptate se spune doar în şoaptă. Ţara a rămas a nimănui.

Toţi au aprobat gânditori. Parcă profitând de acest moment, hangiul ne-a adus oalele cu vin. I-am pus pe masă două monede.

— Eh - a spus Shen – monede romane. Au început să se găsească tot mai greu.

— Încă mai circulă în sud şi în zona de coastă.

Tim a intervenit:

— Îi aduc adesea şi călugării care ajung aici de pe continent. Arthur n-a bătut monedă şi nici tatăl său, regele Pendragon, vrednic urmaş al Romei. Dar trebuie să recunoaştem că, mai ales după bătălia de la Mount Badon, a fost pace.

— Saxonilor le-ajung acum ţinuturile lor şi nu mai râvnesc la altele – am râs.

— Hei, nu fii sigur. Moartea regelui le-a deschis drumul spre sud şi mă mir că încă nu s-au hotărât să pornească încoace.

— Eu cred – s-a băgat William – că încă n-au aflat de moartea regelui.

— Fii liniştit – l-a contrazis Shen. Ştirile umblă repede prin pădurile noastre. Drumurile nu mai sunt cum erau odată, dar un călăreţ nu trebuie să ţină cu deosebire drumul cunoscut. Au făcut destule poteci tâlharii care ies tot mai îndrăzneţi în luminişuri să prade pe puţinii trecători ce se mai încumetă să mai călătorească prin Britania.

— Într-adevăr, nu-s prea mulţi aceşti trecători, aşa că nici tâlharii nu au cine ştie ce câştig. Călugării sunt săraci, ţăranii la fel iar negustorii nu poartă cu ei mare lucru.

— Nici eu nu port cu mine mare lucru – am râs – aşa că, decât să-mi lepăd viaţa în mâinile vreunor lotri, prefer să le dau de la bun început tot ce am.

— Nu eşti prea viteaz – mi-a vorbit, uşor dojenitor, Shen – cu toate că spui că l-ai servit pe sir Percival însuşi.

— L-am servit, dar n-am fost scutier, ci doar băiat la toate. Meseria armelor nu mi-e străină dar nici nu m-aş lăuda că aş fi foarte priceput. După cum vedeţi, n-am sabie. Uneori, chiar arătarea ei întărâtă vrăjmaşul, cum bine ştiţi.

— Aici ai dreptate – a zis William. Noi însă am fost soldaţi şi ar fi o ruşine să nu ne batem, mai ales dacă am avea pentru ce sau cine. Din nefericire, nimeni n-a mai ridicat sabia căzută din mâinile lui Arthur; Merlin a dispărut, Camelot-ul e aproape ruină.

— Cât despre sabie – a rostit tărăgănat Tim – se zice că se află la Avalon, îngropată lângă trupul regelui.

— Unii spun altceva – am murmurat.

— Da, auzisem multe, unii zic că a azvârlit-o zâna Viviana în lac şi că e aşteptat acela care o va smulge smârcurilor precum a smuls-o Artur din stânca fermecată.

— Iar alţii pretind – a zis Shen – că Merlin, înainte de a fi adormit de Viviana, a apucat s-o trimită în Wales şi s-ar afla în posesia unor călugări care o păzesc zi şi noapte.

— De ce n-ar fi, totuşi, la Avalon? – s-a opus Tim. Regele şi Guinevere, soţia lui cea mai dragă, se află acolo. Şi tot acolo ar fi şi Sfântul Graal despre care multă lume spune că ar fi fost adus în Britania de Iosif de Arimathia. Arthur păstrase un loc la Masa Rotundă pentru aducătorul Graalului şi aşa se face că Iosif a ajuns să ocupe locul gol rămas în jurul Mesei Rotunde cu toate că n-a fost cavaler, ci un simplu prelat.

— Nu putem şti – am intervenit, împăciuitor. Şi n-are rost să ne certăm pentru nişte zvonuri.

— Aşa este, dar nu mai e doar un zvon că Herbert, nepotul Ygrainei, s-a întors la Tintagel cu urechea tăiată a regelui şi că o foloseşte ca talisman magic. Toată lumea spune că urechea aceea are putere să lege rănile făcute în lupte.

— Eu cred – şi-a dat cu părerea Shen – că Herbert unelteşte să ocupe tronul la Camelot. Strânge oaste şi, deşi pretinde că face asta de teama saxonilor, s-ar putea ca alta să fie dorinţa lui.

— Fără sabia regelui şi fără Masa Rotundă nu mai există nici un Camelot, iar regatul ar putea fi condus de oriunde – a replicat William.

— Asta cam aşa e – am zis, în timp ce hangiul aducea din nou vin. Ei, hangiule, aş putea să rămân aici peste noapte?

— Fără doar şi poate, domnul meu, doar de-asta sunt făcute hanurile!

A rămâne peste noapte într-un astfel de han presupunea să-l ajut pe hangiu să strângă-ntr-un colţ mesele şi să aştearnă pe jos două-trei rogojini. Urma să dorm pe ele, acoperit cu o pătură din păr de capră şi cu traista sub cap.

Dar nu-mi făceam probleme: ştiam că nu erau prea multe locuri mai bune în Britania.

Afară se înserase de-a binelea. Hangiul a aprins un opaiţ şi, la lumina chioară, am constatat că tovarăşii mei de dialog erau beţi de-a binelea. Probabil se aflau la han mai demult şi băuseră destul şi înainte de a ne întâlni. William picotea, gata să cadă sub masă şi nici ceilalţi nu arătau prea bine.

— Pe tine – m-a luat de umăr Shen – te vom apăra noi de hoţi. Am fost soldaţi şi tâlharii ne ştiu de frică.

Se clătina şi, fiind ţinut strâns de umăr, eram obligat să mă clatin odată cu el, gata să ne răsturnăm.

I-am desprins cu greutate dar prieteneşte mâna.

— Aşa să fie şi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi-l oferiţi cu atâta mărinimie...

L-am ajutat pe hangiu să-mpingă mesele şi să aducă rogojini, căci tovarăşii mei de ulcea nu mai erau în stare s-o facă. I-am trântit pe rogojini şi i-am auzit imediat sforăind.

— Halal ajutor am avea de la aceşti soldăţoi – a rânjit hangiul.

— A fost vreodată hanul atacat? – l-am întrebat.

— De două ori. Prima dată trăia tata şi el m-a învăţat să stau potolit, să le dau ce vor, altfel e de rău. Eram tânăr şi mă-nfierbântam repede, dar n-am ieşit din porunca lui şi bine-am făcut.

— Mi-e de mirare, hangiule, că stai singur aici în sihlă. Nu te-ai însurat?

— Ba da – s-a înnegurat el. M-am însurat. De-aici mi s-a şi tras a doua belea. Trecea mereu unu’ pe-aici, spunea că face negoţ. Într-o vreme a venit chiar foarte des. Muierea mea l-a văzut şi se pare că i-a picat cu tronc. Eu nu am bănuit nimic, că se fereau. Ticălosul a şi dormit câteva nopţi aici şi cred că atunci s-a înţeles cu nevastă-mea. Ce s-o mai lungesc, era căpetenia unor lotri. Aveam ceva bani strânşi, dar niciodată un străin n-ar fi

reuşit să-i găsească.

— Aha, te-a vândut muierea – am priceput eu.

Hangiul a aprobat cu tristeţe.

— Într-o zi – a continuat el – m-am trezit pe înserat cu vreo zece găligani. M-au prins, m-au legat şi au început să-mi care pumni şi picioare ca să le spun unde aveam banii. Nevastă-mea le-a spus, fiindcă, vezi doamne, nu mai suporta să mă vadă bătut. Până la urmă au luat banii, iar când să plece, muierea a strigat după ei s-o ia şi pe ea. Când a făcut asta, am priceput totul.

— Şi a plecat cu ei?

— Atunci, da; am auzit însă că după două zile au părăsit-o undeva, în pădure. S-a dus în sat la mă-sa, că la mine n-a mai avut curaj.

— N-ai pedepsit-o?

— Sunt creştin, domnule, iar călugărul care trăieşte lângă sat m-a rugat s-o iert ca să pot intra în împărăţia cerurilor. Oricum, n-aş fi avut ce anume să-i fac. Poate s-o omor, dar atunci ar fi trebuit să las totul şi să plec în altă parte, unde să nu mă ştie nimeni.

— Bună treabă. Ai avut ghinion, asta e. Copii ai?

— Slavă domnului, n-am apucat să facem. Domnule, pari om bun, aşa că am să-ţi mai aduc o ulcică de vin şi poţi să nu mi-o mai plăteşti şi pe asta.

Pe când hangiul s-a dus după ulcică iar eu rumegam în minte cele auzite de-a lungul serii, uşa de la intrare a scârţâit şi a intrat un bărbat îmbrăcat cu o pelerină de culoare închisă. A venit direct la masa la care stăteam şi s-a aşezat lângă mine. A făcut în aşa fel încât să-i văd faţa la lumina opaiţului şi am tresărit. O amintire neguroasă pâlpâia undeva, la marginea conştiinţei.

— Te ştiu de undeva – am îngânat.

— Aminteşte-ţi - a şoptit. Aminteşte-ţi de unde mă ştii. Nu din vremurile astea şi nici din cele care au fost... Aminteşte-ţi viitorul...

Încercam să-mi feresc ochii, dar nu reuşeam. Privirea lui enigmatică răscolea în mine imagini curioase, despre o lume incredibilă. Şi deodată, un nume mi-a răsărit pe buze.

— Arthur!

A zâmbit bucuros.

— M-ai recunoscut şi asta-i foarte bine. Începi să înveţi, prietene. Începi să fii *treaz*.

— Sunt treaz – am rostit mecanic.

— Nu în acest sens treaz – a clătinat din cap. Cel care umblă printre vieţi trebuie să rămână el însuşi, să-şi conserve amintirile care aparţin

încarnării majore. Altfel te pierzi în epoca asta sau în alta sau în vreo lume paralelă, uiţi de tine, ţi se pare că eşti personajul pe care-l trăieşti...

Ascultându-l, am simţit deodată că are dreptate: eu nu sunt Gwen din Mlaştină sau, mai bine spus, sunt acela şi, în acelaşi timp, altcineva.

— Până acum te-ai întors în alte existenţe şi le-ai retrăit intrând complet în iluzia persoanei de-atunci. E cazul să înveţi să rămâi acelaşi indiferent de epocă sau variantă a realităţii. Ai încarnări consecutive, linii sincrone în toate direcţiile, în timp, în spaţiu şi în realităţile alternative. În acea încarnare majoră, cea în care are loc adevărata trezire, te numeşti...

— Pantazi! – i-am tăiat vorba, rememorându-mi fulgerător identitatea iniţială.

— Da. Şi să nu uiţi: nici Pantazi nu e decât o mască a fiinţei tale profunde. Până acum ai fost capabil să-ţi recuperezi doar suita de măşti trăite de-a lungul existenţelor. Dar e nevoie, când le trăieşti, să rămâi în acelaşi timp treaz. Atunci o să poţi trăi oricâte vieţi doreşti, pe rând sau chiar mai multe deodată. Ţi-am povestit, e ca şi când ai cânta la pian. Poţi cânta cu un deget sau cu toate zece; pianistul e acelaşi, doar nivelul de pregătire se schimbă...

— Încep să înţeleg – am rostit gânditor. Dar ziceai că nu te poţi întoarce decât în trupuri în care ai existat în mod real...

— Aşa este.

— Atunci, tu ce cauţi aici?

Hangiul s-a întors cu ulcica de vin şi a privit uimit la noul sosit.

— Nu te speria, hangiule – i-a vorbit blând Arthur. M-a prins noaptea pe drum şi am ajuns în dreptul hanului tău. Adăposteşte-mă şi te voi plăti regeşte.

— Rămâneţi, domnule, rămâneţi – şi-a revenit hangiul.

I-am luat ulcica din mână şi i-am spus:

— Mai adu-ne vin.

— Vă cunoaşteţi? – m-a privit omul, deodată bănuitor.

— E un vechi prieten care l-a slujit cândva pe sir Lancelot, dar l-a părăsit când a aflat de dragostea lui nelegiuită pentru regină. A fost plecat din Britania multă vreme şi speram acum că-mi va da ceva veşti despre sir Percival, fostul meu stăpân.

— Fără îndoială, sunteţi cavaler, domnule – s-a înclinat hangiul către Arthur.

— Într-adevăr, hangiule. Afară, calul meu aşteaptă să fie adăpat şi hrănit.

— Îndată, îndată!

— Mai întâi vin, hangiule! – l-am atenţionat.

Hangiul s-a repezit după vin cu o sprinteneală pe care n-o dovedise până acum în faţa celorlalţi clienţi.

— Minţi cu dexteritate – a început să râdă Arthur.

— Păi, nu eşti cavaler? – am mustăcit. De ce n-ai fi putut să-l slujeşti pe Lancelot?

— Adevărul e că par cavaler – a acceptat Arthur. Cămaşa asta de zale şi sabia spun câte ceva despre asta.

— Deci, revin: ce cauţi aici?

— Tu poţi fi aici pentru că odată, demult, ai fost Gwen din Mlaştină. Sunt aici dintr-un motiv similar.

— Presupun că n-ai fost şi tu Gwen din Mlaştină.

— Nu face pe prostul – s-a strâmbat Arthur.

Hangiul a revenit aducându-ne o oală uriaşe de vin. A aşezat-o pe masă şi a potrivit lângă ea două căni noi, smălţuite.

— Poftă bună, domnilor. Dacă domnul cavaler doreşte să mănânce câte ceva...

— Nu, mulţumesc, prietene. Mergi şi ai grijă de cal.

Hangiul a făcut o plecăciune şi a dispărut pe uşa din faţă.

— Simpatic flăcău – a zâmbit Arthur. Va veni o zi în care şi el va fi treaz şi va rememora această secvenţă. Poate nu chiar aşa cum o trăim noi acum.

— Nu ca noi?

— Ţi-am mai spus, informaţia se împrăştie de-a lungul ramurilor realităţilor alternative. De pildă, tu acum poţi discuta cu mine, cu toate că Gwen cel din Mlaştină nu m-a întâlnit niciodată cât a trăit.

— Asta nu creează realităţi paralele?

— Nu, pentru că toată această informaţie se va pierde. Adevăratul Gwen se va trezi dimineaţă convins că s-a îmbătat stând de vorbă cu hangiul şi că s-a culcat. De fapt, asta se şi întâmplă acum, mintea ta umple de una singură un gol de informaţie care s-a disipat.

— Şi nici hangiul nu-şi va aminti?

— Nu ştiu. Dar asta nu va crea sincronicităţi nedorite, atâta timp cât faptul nu devine semnificativ.

— Da, pragul de toleranţă. Şi eşti sigur că nu va fi semnificativ?

— Nimeni nu poate fi perfect sigur. E necesară şi puţină intuiţie. Totul e să nu fiu recunoscut, s-ar crea o legendă nedorită.

— Aş fi curios să ştiu cine ai fost aici. Presupun că un personaj important.

— Presupui corect.

Hangiul s-a întors să ne asigure că totul e în regulă cu calul.

— Mulţumesc, bunule hangiu – a spus Arthur. Poţi să te culci, noi mai avem de depănat amintiri. Dar fiindcă suntem osteniţi şi nu va mai dura mult până când ne va răzbi somnul, adu-ne pături şi ce mai crezi de cuviinţă.

Omul s-a înclinat şi iar a dispărut.

— Te cheamă tot Arthur şi aici? – am întrebat cu voce reţinută. Eşti regele? Dar regele a...

— A murit de trei ani, ştiu. N-ar avea importanţă, în multe realităţi paralele trăieşte încă şi aş fi putut alege să te întâlnesc oriunde. În orice caz, nu sunt regele.

S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Să nu caşti gura de uimire, cred că hangiul ne spionează. Sunt Merlin.

Am tresărit.

— Vrăjitorul? – am şoptit repede.

— Da, dar poate ar fi mai bine acum să-mi aleg alt nume. Brett îţi convine?

— Da, Brett. Şi... hm, zâna ta?

— Viviana? Vrăjile ei constau mai degrabă în nuri – a rânjit Arthur. Dar zău că asta nu te priveşte.

Am aprobat.

— Totuşi, poţi fi recunoscut – l-am avertizat.

— Nu înţelegi. Eu îl trăiesc pe...hm, Brett şi de aceea mă pot afla aici în această noapte. Mâine, după ce plecăm, Brett se va afla din nou la... înţelegi şi tu. Dar eu, cel din spatele tuturor măştilor, te voi însoţi în alt loc. În altă realitate.

— Deci, plecăm? Încotro?

— Ai să vezi. Fără limite, pescăruş Jonathan Livingston...

— Tu ai scris-o?

— Nu, un prieten bun. Poate am să ţi-l prezint odată. Deocamdată, hai să dormim puţin.

Am acceptat ideea, mai ales că vinul din oala cea mare se dovedise mai tare decât cel pe care-l băusem cu cei trei foşti soldaţi. Ne-am învelit în pături iar Arthur a mai mormăit:

— Nu m-am împăcat niciodată cu purecii şi cu păduchii...

Nici eu nu mă omoram după ei, dar n-am spus nimic şi am adormit aproape imediat.

A doua zi în zori, Arthur m-a trezit.

— Hai – a zis. E vremea să mergem.

L-am privit o clipă buimac, apoi mi-am amintit tot. Am sărit în

picioare.

— Sssst! – mi-a şoptit Arthur. Să nu-i deranjăm pe cei trei viteji.

Am ieşit din han şi am constatat că şi hangiul se trezise. Aducea apă pentru calul lui Arthur.

— Mulţumim, hangiule – i-a zis Arthur azvârlindu-i o monedă de aur.

Acesta a căscat ochii văzând moneda. Presupun că nu mai văzuse multe la viaţa lui. N-a întrebat nimic, a făcut doar o grămadă de plecăciuni şi ne-a urmărit cu privirea în timp ce ne îndepărtam – eu pe jos, iar Arthur călare, purtându-şi totuşi calul la pas ca să nu mă obosească prea mult. Curând ne aflam în pădure, pe vechiul drum roman.

— Ei, prietene – mi-a zis Arthur – e deja vremea s-o ştergem englezeşte, cât nu ne vede nimeni.

A fost ca de obicei, instantaneu.

Capitolul 10

Realitatea în care ne aventurasem era neguroasă. O pâclă bizară înceţoşa vederea. Ne aflam pe un dâmb la poalele unor munţi pe care abia-i puteam zări. Ningea şi era foarte frig.

— Hai să alegem nişte haine potrivite – a zis Arthur şi ne-am trezit amândoi îmbrăcaţi în nişte costume groase şi ciudate.

— Sunt costume cu termoreglare. În trei minute o să te miri cât de bine te vei simţi.

— Unde suntem?

— În 1962 criza rachetelor aduse de ruşi în Cuba s-a adâncit. Hruşciov n-a acceptat să le retragă. A urmat inevitabilul, iar noi ne aflăm la vreo patruzeci de ani după eveniment.

— Război atomic?

— Mda.

— Nu se putea preveni?

— În majoritatea realităţilor problema s-a rezolvat cu succes. Aceasta e o realitate minoră. Din păcate, realităţile astea minore interferează sincronic cu cele dominante şi le influenţează prost. N-am avut încotro, a trebuit ca războiul rece să existe aproape oriunde s-a reuşit evitarea catastrofei.

— N-aţi avut încotro? De fapt, poate ar fi vremea să-mi explici cine eşti şi din ce organizaţie secretă faci parte.

— Nu e nici un secret. Fac parte din organizaţia celor care *s-au trezit*. Comunicăm între noi, colaborăm printre realităţile alternative ca şi în timp sau spaţiu. Încercăm să corectăm cât putem lucrurile utilizând ingenios sincronicităţile şi încercăm să minimalizăm influenţa celorlalţi.

— Care, ceilalţi?

— Toţi ceilalţi. Găgăuţi, inconştienţi, stupizi, avari, indiferenţi, intoleranţi. Etcetera, etcetera. Pe de-o parte.

— Şi pe de altă parte?

— Despre o altă parte vom vorbi mai târziu. Undeva, aici, se află un buncăr antiatomic, trebuie să-l găsim.

Mergeam deja, iar fulgii de zăpadă păreau cenuşii într-o lume moartă şi plină de cenuşă.

— Iarnă atomică – am zis. Şi radiaţiile?

— Nu-ţi face griji. Te-am scos din adăpost pentru că nu mai ai

multe zile de trăit.

— Eu *trăiesc* aici?

— Nu poţi merge deocamdată decât în acele realităţi paralele în care exişti, într-un fel sau altul. Deocamdată.

— Şi ce sunt aici?

— Un mutant. Te-ai născut mult după catastrofă, iar ţara ta n-a fost lovită direct. Totuşi, radiaţiile te-au făcut să te naşti mutant, cu organele date peste cap şi câteva însuşiri atavice. Gene în mod normal blocate şi care s-au reactivat. De pildă, ai coadă – şi chiar una binişor dezvoltată.

M-am pipăit prudent şi mâna mea a întâlnit...

O, doamne!

— Şi tu?

— Şi eu trăiesc aici. M-am născut chiar înaintea catastrofei. Acum deja mă doboară un cancer.

— Da, perfect. Şi unde mergem?

— Ţi-am spus, căutăm buncărul.

— De ce?

— Ai să vezi acolo.

Am tăcut şi am continuat să merg lângă Arthur. După circa o jumătate de ceas am ajuns lângă o stâncă înaltă.

— Priveşte – mi-a arătat Arthur. Lângă stâncă se zărea o nişă întunecată.

Am înaintat şi am descoperit intrarea turnată din beton.

— N-ar trebui să aibă porţi? – m-am mirat.

— A avut. Cei dinăuntru n-au rezistat prea mult şi au ieşit.

— Şi?

— Şi atât. Au mai supravieţuit câteva zile.

— Unde suntem?

— Undeva în fostele State Unite ale Americii.

— Şi ce naiba căutăm aici?

— Ai răbdare.

Am intrat în buncăr. Arthur a aprins o lanternă. Un culoar lung cu pereţi groşi de beton cotea întâi la dreapta, apoi la stânga. O uşă metalică zăcea într-o rână. Dincolo, o cameră mare cu paturi, mobilă şi diferite echipamente. Arthur a mers la unul din birouri şi a început să cotrobăie prin sertare.

— Ce căutăm?

— O scrisoare. A, iat-o.

Arthur a ridicat-o şi a privit-o mulţumit.

— Ce fel de scrisoare?

— În plină criză, preşedintele Kennedy şi Hruşciov au primit apeluri din partea secretarului general al ONU să se abţină de la acţiuni necugetate. Hruşciov încerca să forţeze mâna americanilor pentru a obţine concesii, nu dorea să pornească un război nuclear. Navele trimise de Hruşciov către Cuba s-au întors din drum sau au schimbat cursul, cu excepţia petrolierului „Bucureşti” care a forţat blocada pe care o impuseseră americanii. Distrugerea petrolierului ar fi fost considerată de Moscova intolerabilă, mai ales că nava nu transporta decât petrol şi nu tehnică militară, iar războiul ar fi început. În realităţile majoritare, Marina SUA s-a abţinut datorită unui ordin sosit la timp. În realităţile minoritare, ordinul n-a mai ajuns la vreme şi americanii a deschis focul. Pentru ca ordinul să fie dat, Kennedy ar fi trebuit să primească la timp o scrisoare. Asta. E trimisă de ambasadorul Uniunii Sovietice şi conţine nişte propuneri concrete de pace. În acest fel, preşedintele american ar fi înţeles mai bine situaţia şi ce doreau de fapt ruşii.

— Şi ce trebuie să facem noi?

— S-o trimitem la timp unde trebuie. Variantele în care porneşte un război atomic se diminuează. Sincronicităţile dintre realităţi vor întări variantele pozitive, cele în care războiul atomic n-a existat. Acţionând suficient de intens şi diversificat, realităţile alternative în care există un război se reduc la extrem.

— Dar nu dispar.

— Nu, asta nu. Dar va fi mai puţină suferinţă în Univers. Acum hai să ieşim de-aici.

Pe lângă lanterna lui Arthur, lumina zilei părea orbitoare. Apoi s-a auzit un zgomot metalic şi o mitralieră a răpăit scurt. Am căzut în genunchi. Arthur m-a tras în spatele unui morman de zăpadă. Mi-am dus mâna la piept şi am ridicat-o plină de sânge.

— Arthur!

— Văd, eşti lovit. Nu te mişca.

— Mă poţi scoate de-aici?

— Te scot. Aşteaptă puţin.

Poate o secundă sau două a dispărut din raza privirii mele.

— Ce faci?

— Ceea ce trebuia făcut. Am dus scrisoarea la destinaţie. Acum putem pleca.

— Nu cred că pot să mă ridic.

— Noi plecăm, iar trupurile noastre rămân aici să moară.

— Cine a tras?

— Nu ştiu. Sincer, nu mă aşteptam să mai existe cineva prin

preajma acestui loc. Ruşii n-aveau cine ştie ce armament atomic la vremea respectivă, dar ce-au avut a fost suficient. Cât despre americani, aceştia au curăţat totul până la Vladivostok.

Simţeam cum mor.

— Mergem? – l-am rugat.

— Hai.

S-a făcut întuneric şi ceva m-a atins. Aş fi vrut să vorbesc dar n-aveam cum. Eram în spaţiul cosmic, undeva, între stele. Lângă mine se afla cineva, dar nu puteam să-l văd. Simţeam însă că nu sunt singur. Am plutit acolo o vreme, nu ştiu cât anume.

Şi iarăşi s-a schimbat totul. Pluteam în jurul unui soare asemănător cu soarele nostru. Pe lângă mine treceau fulgerător bulgări uriaşi de rocă. Am privit multă vreme spaţiul şi trecerea acelor asteroizi. În cele din urmă a apărut unul foarte mare care a părut că se rostogoleşte spre mine, dar nu m-a atins şi s-a depărtat maiestuos. Am simţit că nici aici nu sunt singur.

Încă odată m-am regăsit în mica poieniţă de pe insula mea. Soarele asfinţea. Arthur stătea lângă mine şi-mi pândea reacţiile.

— Ei?

— De ce?

— Ce vrei să-ntrebi?

— Lumea devastată de război era o variantă. Dar de ce am mers acolo? Lucrul pe care l-ai făcut putea fi făcut şi altfel. Cunoşteai conţinutul scrisorii, puteai s-o expediezi mergând direct în ziua respectivă.

— Am procedat şi aşa.

— Când?

— Altădată. Gestul a fost făcut de nenumărate ori, de fiecare dată vindecând încă o părticică din rana istoriei. Fie ea şi doar alternativă.

— Dumnezeule! Şi nu te-ai plictisit?

— N-am făcut-o eu de fiecare dată. Intervin şi alţii, pe rând.

— Şi la sfârşit?

— Care sfârşit?

— M-ai trimis printre stele.

— De fapt, eram în propriul nostru sistem solar.

M-am mirat.

— La ce bun? Voiai să-mi arăţi cum s-au format planetele?

— Nu, prietene. Pentru că viziunile n-au reprezentat rezultatul unei deplasări în timp. Nu ne-am întors cu miliarde de ani în urmă. Ne-am aflat în prezent, dar în două foarte depărtate realităţi alternative. În prima stăteam în întuneric, pentru că în locul unde trebuia să fie soarele nu era nimic. În acea realitate, soarele nu există, nu s-a format niciodată. Al doilea popas l-

am făcut într-o realitate în care soarele există, dar pământul este cel care nu s-a format niciodată. Pe orbita lui se află doar un cârd de asteroizi, cum sunt cei dintre Marte şi Jupiter.

M-am gândit puţin.

— Asta înseamnă ceva. Eu n-aveam acolo corp, dar trăiam.

— Ah, ai înţeles. Da, de-asta am mers acolo. Am vrut să văd cum te descurci. Într-adevăr, putem merge şi în realităţi în care n-avem nici un fel de corp fizic. Dar acolo nu putem interveni, suntem simpli observatori.

— Dar dacă am nimeri o realitate în care nu există oameni? Am împrumuta un corp de animal?

— Dacă mergi în trecutul îndepărtat, da. Dacă animalul respectiv face parte din lungul lanţ dintre tine şi prima celulă care s-a născut pe Pământ. Adică, dacă ai trăit cândva acel trup, indiferent în care dintre realităţi.

— Şi dacă mă deplasez nu doar în timp şi în realităţi alternative ci şi în spaţiu? Dacă vreau să plec în Andromeda?

— Fără limite, ţi-am zis. În timpul tău poţi pleca oriunde cu trup cu tot, ştii asta. Drept dovadă, această insulă pe care eul tău a găsit-o în cine ştie ce galaxie nenorocită şi a transformat-o deja într-o lume paralelă. În trecut trăieşti prin trupurile pe care le-ai trăit deja. În realităţile alternative, fie îţi găseşti un trup sincronic - o variantă - fie, dacă nu există, vei fi nevoit să pluteşti sub formă de sâmbure conştient. Vei fi simplu observator.

— Mi se pare prea puţin.

— Nu crezi că e cam devreme să te declari nemulţumit? Ai la dispoziţie un spaţiu imens, un timp aproape infinit şi o cantitate aproape nelimitată de lumi paralele. Ţi se pare puţin?

— Da, pentru că nu contează decât esenţa, izvorul acela viu din centrul roţii. Restul sunt adăugări şi scăderi; pură plictiseală. Te poate distra să retrăieşti o viaţă cum ai vedea un film sau să participi la modificarea realităţilor alternative ca şi când ai juca un joc pe calculator. Dar totul e prea puţin, cu excepţia acelui izvor. Aş vrea să fiu el.

Arthur zâmbea.

— *Te-ai trezit*. Şi eşti acel izvor, aşa cum şi eu sunt izvorul meu viu. Iar izvoarele tuturor fiinţelor sunt, de fapt, unul singur.

— Şi animalele?

— Şi ele. Vor fi oameni odată. Merită respect şi ajutor din partea omului, nu ceea ce primesc de obicei.

— Da...

Mi-am adus aminte deodată de bunicul şi de o *anumită* găină, una promisă.

— Pot să propun ceva?

— Poţi.

— Să mâncăm. Bunica ne aşteaptă cu masa.

— N-aş dori s-o dezamăgesc pe bunica ta – a zâmbit cu îngăduinţă Arthur. De altfel, se întunecă. Asta nu contează, desigur, putem sări direct la ziua de mâine, dacă vrei.

— Parcă nu – am zis.

— Nici eu. Un moment de relaxare e binevenit.

Am coborât dealul şi ne-am apropiat de căsuţă. Ne-a ieşit înainte bunicul care ne-a cântărit circumspect.

— Pe unde-aţi tot umblat? Haideţi înăuntru, v-o fi foame.

— Chiar ne e – am răspuns.

Puteam să *cred* că am mâncat şi aş fi fost sătul, dar asta era cu totul altceva. Masa bunicilor era un altar, iar festinul se desfăşura ca un ritual religios. Parcă încercau, bunica şi bunicul, să ne transmită nouă, copiilor, o taină de preţ sau să ne iniţieze în cine ştie ce mistere.

Ne-am aşezat şi în faţa mea a răsărit iar farfuria ciobită. În mod ciudat, de data asta n-am simţit nevoia s-o îndepărtez. Am mâncat liniştit şi gânditor supa de găină. Nici Arthur nu se arăta prea vorbăreţ. În cele din urmă am mulţumit pentru masă şi ne-am ridicat.

— Voi, culcaţi-vă – i-am spus bunicului. Noi mai stăm puţin.

Am ieşit pe ţărm. Înţelesesem multe în ultima vreme, dar încă mai erau unele lucruri de lămurit. Luna răsărise peste ape iar peisajul mi se părea feeric. Briza bătea uşor şi purta parfumul parcă sărat, parcă amărui al oceanului. M-am întors spre Arthur.

— Poţi să-mi spui ceva?

A încuviinţat.

— Spune-mi de unde vii. Când a avut loc încarnarea ta majoră, cea în care te-ai *trezit*?

Arthur a dat din umeri.

— E mai greu. A fost în viitorul tău, cu vreo sută de ani, dar într-o realitate paralelă cu a ta.

— Seamănă cu a mea, cât de cât? Adică, viitorul realităţii mele seamănă cu cel din care vii?

— Şi da şi nu. Nu ştiu. Din perspectiva ta, viitorul are multe cărări.

— Deci, nu te poţi plimba prin el.

— Ba da, ramură cu ramură. Însă nu poţi şti de pe-acum care va fi cea aleasă. În acest moment, ele sunt alese toate deodată, iar variante ale tale vor trăi variante posibile ale acelui viitor.

— Practic, nu putem şti exact ce va fi mâine.

— Nu, dar putem face ca lucrurile să se întâmple aşa cum vrem. Ai uitat de mica ta experienţă cu tragerea loto?

— A, nu, sigur. Dar stau şi mă-ntreb ce anume pierd fâţâindu-mă printre realităţi. Şi ce anume câştig.

— Pierzi? Câştigi? Tu, doar tu?

— Nu e vorba de egoism, crede-mă. Doar că nu găsesc un mobil pentru a continua s-o fac.

Arthur m-a privit gânditor.

— Poţi să pleci de tot, oriunde doreşti şi să nu te mai întorci. Poţi să te păstrezi în centrul fiinţei tale aşa cum face yoghinul care găseşte calea desăvârşirii sinelui. Fiind o experienţă personală, nu poate fi descrisă; aşa că practicantul yoga a considerat calea aceasta ca aparţinându-i doar lui. Nu se va mai reîncarna, cu toate că se mai acceptă uneori aceasta în numele unei misiuni importante.

Arthur s-a oprit preţ de o clipă.

— Sau – a continuat – poţi să te întorci, să redevii un animăluţ social şi să-i slujeşti pe alţii mai presus decât pe tine însuţi. Sau să le fii profesor. Până la urmă va trebui să te hotărăşti.

— Nu pot să mă hotărăsc până nu mă cufund complet în acel centru al conştiinţei mele, în axul roţii existenţelor.

— Şi de ce n-o faci?

— N-am prea avut timp de asta, doar ştii.

— Fals, prietene pescăruş. Ai fi avut, dacă ai fi dorit s-o faci. Dar ţi-a fost frică.

— Frică? – am exclamat.

— Ce altceva? Gândeşte-te. Încă mai târăşti după tine vechile deprinderi şi te temi să le arunci deoparte. Încă simţi nevoia să ai mâini şi picioare şi te-a speriat clipa în care te-ai trezit că ai coadă! Încă vrei să adulmeci, să atingi, să priveşti. Ca să-l găseşti pe acela trebuie să renunţi la toate; să dai deoparte toate simţurile care, oricum, te păcălesc, să renunţi la trupul tău şi la imaginea pe care ţi-o făcuseşi despre el. Cu cât vei renunţa la mai multe, cu atât te vei apropia de el. Abia când până şi ideea de gând va muri în tine, îl vei cunoaşte şi încă vei sta la îndoială dacă nu cumva ţi-a mai rămas ceva în minte la care să renunţi.

— Şi apoi? Văd că ştii destule despre subiect – l-am întărâtat.

— Da ştiu. Şi ştii şi tu. Într-o seară vorbeai ceva cu Pirgu. Despre faptul că universul şi mintea sunt totuna îţi aduci aminte? Tot ce vezi cu ochii pare să se afle *acolo-afară*; dar, în realitate, acolo-afară nu există decât pachete de unde staţionare care descriu obiectele aşa-zis materiale din jurul nostru. O hologramă. Formele reale sunt undeva, la capătul lucrurilor,

pe marginea frontului de undă a acestei uriaşe găuri negre numite Univers. Suntem o liotă de biţi adunaţi la marginea lumii, iar ceea ce vedem e proiecţia, iluzia, maya. Şi tot acolo se află adevăratul observator din noi înşine, cel pe care-l cauţi. Acolo - şi totuşi, pretutindeni. Conştiinţa e non-locală.

— Şi atunci ce-ar trebui să fac?

— Tot ce vrei.

Era prea întuneric să-i zăresc privirea. Vântul părea să se-nteţească iar oceanul se agita uşor.

— Trebuie, deci, să merg la capătul lumii. Nu pot alege până nu aflu tot.

Un lung moment de tăcere, apoi Arthur a rostit şovăitor:

— Fă-o. Te voi veghea aici până când te vei întoarce. Dacă vei dori să te întorci.

— Acolo – am arătat.

Se zăreau pe plajă scaunele pliante. M-am dus către ele, iar Arthur m-a urmat. M-am aşezat cu faţa către luna ce părea că pluteşte lin peste apele oceanului întunecat.

— Hipnoza nu ajunge – m-a prevenit Arthur.

— Ştiu – am spus. Voi merge mai departe.

Şi am pornit.

Imaginile s-au şters încet din faţa mea pe măsură ce intram în transă. Aveam, mai întâi, nevoie de o hipnoză adâncă, profundă; apoi trebuia să încerc să trec graniţa mult dincolo de ceea ce făceam când *indefineam realitatea*. Pentru toate aveam nevoie de o reprezentare mentală a căutărilor mele. Un drum – am înţeles imediat. Un drum iniţiatic. Şi trebuia să uit pe acest drum tot ceea ce sunt, să ajung la capătul lui aidoma unui copil proaspăt născut.

„E casa tatălui tău. Iar tatăl tău e cu mult mai tânăr ca tine. Tatăl tău abia s-a născut”...

Neclintire. Gânduri care îşi încetinesc mişcare până când mintea devine vie, trează, pulsând de una singură, indiferentă la existenţa unui trup sau a unui spaţiu în care evoluează trupul. E foarte greu de explicat acest mod de-a te experimenta pe tine însuţi. În cele din urmă gândurile mor şi iluzia lumii se prăbuşeşte. E ca şi când ai merge printr-un râu către izvor. Vedeţi, acum vorbesc, compar; acolo trebuie doar să simţi.

Mă trezeam că zbor, că nu am nici un fel de greutate. „Mintea nu are masă”. Era ca şi când ceva ar fi curs cu o viteză de neînchipuit pe lângă mine. Trebuia să uit cu totul ce sunt, cine sunt. Să mi se pară că mă nasc iar şi iar, cu fiecare secundă.

Dar aici nu treceau secunde, pentru că timpul nu există. Mi se părea că alerg, dar nu ajungeam nicăieri pentru că nu exista nici un fel de spaţiu. Din păcate suntem obişnuiţi prea mult cu reprezentările; trebuia să renunţ la ele. Mă străduiam să nu văd, să nu aud, să nu simt; gândurile deja rămăseseră undeva, în urmă.

Încet, pierdeam legătura cu mine. În acelaşi timp, deveneam, curios lucru, uimitor de lucid, îngrozitor de viu. Treptat am înţeles că senzaţiile de timp şi de spaţiu de care mă mai agăţam mă încurcau şi am reuşit, cu dificultate, ce-i drept, să le uit.

Am rămas fixat, dar nu într-un loc anume. Eram, pur şi simplu şi nimic nu m-a limitat. Trăiam, dar nu de-a lungul unui timp. Ceea ce simţeam nu era secvenţialitatea cu care se desfăşoară orice proces. Mă aflam simultan la începutul lucrurilor şi la sfârşitul lor precum şi pe toate drumurile urmate de lucruri.

Puteam fi orice; tot ce mă-nconjura făcea parte, de fapt, din mine însumi. O ţesătură subţire, invizibilă, un fel de dragoste care nu era dragoste ci identitate cu toate mă învăluia; nu exista nimic înafară şi nimic lăuntric, căci totul era un singur lucru, o minte uriaşe în care se petrecea ideea de-a fi.

Şi ştiam totul, aşa cum niciodată n-aş fi putut cunoaşte ca simplu om. Eram doar un tremur subtil, o vibraţie îngheţată şi în acelaşi timp de o incandescenţă inimaginabilă.

Mintea mea era liberă, dar nu gândea şi nici nu făcea asocieri. Doar *era*, urmărea drumuri şi legături aparţinând ordinii implicite, acelui limbaj bizar de programare pe baza căruia existau toate realităţile. Exact cum îmi spuneam odată: în spatele fiecărui gest al personajului unui joc video se află roiuri de biţi ce reprezintă adevărata faţă a jocului. Aparent, mai multe personaje interacţionează între ele sau cu decorul, dar adevărul e reprezentat de ceea ce a făcut programatorul în spatele acelor mişcări.

Acum eram eu însumi în spatele cortinei şi învăţam, încet, un nou limbaj.

Mă priveam fără să mă privesc; eram fără să mi se pară că sunt. Nu simţeam nimic, dar fiecare atom devenise un organ de simţ. M-am trezit împărţit în fiinţe fără număr; eram calea tuturor şi totuşi, calea nimănui.

Eram ca o flacără neagră pe ape negre.

Trăiam în însăşi reţeaua fotonică; zburdam printre constantele Universului, cream păduri de forme, miezuri de stele şi noţiuni de galaxii.

Într-o margine de unghie (dar nu mai ştiam ce înseamnă asta) găseam făpturi nenumite, iubiri dulci ale materiei cu sine, evoluţii paşnice sau agresive către nicăieri pe care le trăiam dăruindu-mă-n toate.

O existenţă nebântuită de griji, aburii deşi ai norocului, mişcare în nemişcare supremă.

Nu exista nimic care ar fi putut să mă adauge sau să mă scadă, nu lipseam din nimic. Eram *programul*, baza ordinii implicite. Şi dincolo, o altă ordine mai înaltă îşi făcea loc subtil, arătându-mi vedenii. Apoi alta şi alta.

Totuşi, nu vedeam nimic; doar trăiam lucrurile acestea cu naivitatea unui fir de iarbă proaspăt născut din sămânţă. Doar trăiam – şi mi se părea destul că pot fi orice, că pot fi în toate şi înafara totului. Era o trăire înflăcărată şi dezamăgitoare; un tărâm aseptic, ca o tablă de şah presărată cu praful unui viitor neştiut şi cu frunzele moarte ale anilor ce nu s-au petrecut niciodată. Aveam constelaţii în loc de picioare şi materie întunecată în loc de mâini; trăiam ca un atom în mijlocul unui cristal rece care-mi înmulţea chipul în felii de lumină.

Mă aflam – şi nu mă aflam.

Mereu alt cer - şi sub el sau ele, o pleiadă de semnificaţii şi destine.

Iar eu lipseam din noţiunea eului; realităţile se desenau pixel cu pixel şi le parcurgeam instantaneu ascunzându-mă în cel fără glas, fără ochi, fără imaginaţie.

Acolo eram lipsit de mine însumi şi chipul meu cel neînchipuit căpăta culoarea extazului.

Încet, învăţam. Colo puteam lega un fir, dincolo, altul. *Încet* nu e termenul potrivit; eram dincolo de timp şi trăiam sincronic. Existau legături înceţoşate, de o complexitate feroce, pe care nu speram să le pot descurca. Lucruri care încă mă depăşeau, până când am înţeles că aici nu mă poate depăşi nimic; sunt egal cu oricare altă inteligenţă, cu oricare alt observator.

Toate lucrurile trăiau în leagănul propriei lor naşteri. Şi toate lucrurile erau mereu noi, proaspete; abia se născuseră şi se năşteau mereu şi eu le acceptam veşnica naştere precum îmi acceptasem propria veşnică naştere.

Eram tatăl meu cel iubit, înfăptuirea dintâi.

Nunteam cu sinele.

Bucurie? Nu. Nici tristeţe. Sentimente, gânduri, se aflau ascunse în imaginea holografică a realităţilor. Aici eram eu însumi realitatea.

Apoi trecea alt cer; şi pe cerul încă şi mai înalt descopeream munţi de esenţe, grădini lucide, lipsite de margini, fluvii fără cusur.

Poate lumea ideală la care visa odinioară Platon.

Orice făptură e pretutindeni. Orice lacrimă sau speranţă e pretutindeni. Nimic nu e localizat, nimic nu aparţine unuia singur. Doar acea dragoste sau simpatie care leagă fundamental *programul*.

Oameni, animale, plante, atomi. Suntem *aceiaşi*. Făpturi bătrâne, spirite vechi împrăştiate în lungul galaxiilor. Fiinţe tenace, cuceritoare. Arabescuri. Fractali. Proiecţii holografice, idoli sticloşi.

Cineva a tras de un fir nevăzut. Aici, în spaţiul vitrificat, într-o vreme ale cărei aripi secaseră, firul subtil readucea memoria şi, prin acesta, un dor care părea bizar.

Nimic nu se succeda, totul se întâmpla deodată sau nu se întâmpla deloc; puteai să alegi.

Sau nu puteai.

Sau n-avea importanţă.

Dar exista un fir, o direcţie care pornea din mine şi înconjura ca un ghem o multitudine de realităţi.

Acum. Aici. Pe ţărmul oceanului *meu*.

Şi mai era ceva, o altă ordine implicită, mai înaltă, pe care am simţit brusc că o pot îmbrăca şi susţine.

— Te-am aşteptat.

Era vocea lui. Se ţinuse de cuvânt.

M-am ridicat din scaunul pliant şi am făcut doi paşi. Oceanul nu mai era ocean şi nici insula nu mai era insulă. Şi nici măcar Arthur nu mai era Arthur. Se făcuse ziuă.

— Cât a trecut?

— Trei zile şi trei nopţi. Bunicii tăi erau îngrijoraţi. M-am temut că va trebui să te veghez până la capătul timpului, dar n-ar fi contat.

Îl priveam rece.

— Prezint chiar atâta importanţă pentru tine?

— Ştiu de unde vii şi-ţi înţeleg reacţia. O să-ţi treacă.

— Ai fost acolo?

— Da.

— Deci, ai ştiut.

— Că te vei întoarce? Nu. Dar ţi-am spus la a doua noastră întâlnire: *„Dacă vrei, poţi să nu te mai întorci. Tu vei alege”*. Cei mai mulţi nu se mai întorc.

Am privit nisipul.

— E tentant să nu te întorci. Ştiai că vom ajunge aici?

Nu mi-a răspuns. Dar s-a apropiat încetişor de mine şi m-a privit lung.

— Ce vezi? – l-am întrebat.

— De ce te-ai întors? De ce dracu’ te-ai întors? – mi-a şuierat.

L-am studiat siderat, apoi am înţeles adevăratul sens al întrebării.

— Pentru că *sunt* – am spus. E oare prea târziu pentru asta?

A fost rândul lui să mă privească uimit, apoi a înţeles.

— Fiul rătăcitor trebuie sărbătorit întotdeauna. Dar poate un viţel gras să recompenseze sacrificiul întoarcerii?

— Viţelul gras e doar o confirmare. Fiul rătăcitor e al tatălui rătăcitor.

A zâmbit.

— Cu cine stau de vorbă acum?

— Nu cu mine – l-am prevenit.

A răsuflat adânc.

— Presupun că ai de întrebat un lucru.

— Da – am răspuns. Mi-ai zis că trebuie să vă luptaţi cu tot felul de patimi ca să vindecaţi realităţile nocive. Şi mi-ai mai spus că mai există ceva.

A păstrat tăcere.

— Nu mai e nevoie să-mi spui. Toate realităţile sunt gânduri lungi ale universului. Printre ele apar gânduri rele.

— Da – a confirmat. Uneori reuşim să depăşim o criză, ca la sfârşit să constatăm că o realitate abia ajunsă majoritară redevine minoritară. Nu ştim de ce. Nimeni nu ştie. Dincolo de acea ordine implicită pe care am învăţat s-o manevrăm există alta sau altele. Treptele de organizare par să se succeadă la nesfârşit.

— Nu există o realitate ultimă. – am sintetizat. Apar alte programe care programează însăşi programele.

— Exact. Şi nu putem merge mai departe. Ar fi ca şi când ni s-ar cere să ieşim din Univers pentru a putea să-i înţelegem alcătuirea.

— Eşti sigur că nu se poate ieşi?

— Calitatea de observator face parte din structura fină a organizării Universului. Nu poţi cere unuia din gândurile tale să te părăsească, să se desprindă de conştiinţă şi să ţi-o privească dinafară. Nu putem face asta. Nimeni nu poate. E o reţea cristalină care te opreşte, reţeaua fotonică. Nu se poate ieşi dintr-o gaură neagră, nu putem ieşi din Univers.

M-am gândit.

— Conştiinţa n-are masă. În mod ciudat, nici undele gravitaţionale, expresii ale masei, n-au masă. Altfel n-ar putea ieşi din gaura neagră, iar aceasta n-ar mai atrage nimic.

Arthur m-a privit atent.

— Asta înseamnă ceva. Dar ce-nseamnă?

— Nu ştiu. O să mă gândesc, promit.

— Şi eu.

— Deci, oamenii au, într-adevăr, strămoşi extratereştri?

— Ar trebui să poţi răspunde singur la asta. Dar, dacă vrei... da, au. Şi mai au strămoşi sosiţi din realităţi alternative. Genetic, suntem amestecaţi cu făpturile basmelor noastre. Iar tu ai dorit acum să-ţi confirm ceea ce deja ştiai, ca expresie a dorinţei de-a regăsi dialogul, de-a reveni în mijlocul unor simţuri care odată te mulţumeau...

Am râs.

— Ai făcut psihologie după metoda Pirgu? Chiar, oare ce-o mai face?

— În care dintre realităţi?

Am dat din umeri.

— Una fericită, în orice caz.

— Construieşte-o şi va fi a ta.

— Nu mă simt mulţumit de idee.

— Atunci – s-a întors, grav, Arthur către mine – poate că nici această insulă nu te mai poate mulţumi.

Am căzut pe gânduri.

— Cred – am rostit, nesigur – că nu mai are rost să rămân aici. Şi mai cred că doreşti să propui ceva.

— De ce crezi asta?

— Pentru că altfel nu m-ai fi aşteptat trei zile şi trei nopţi. Chiar dacă timpul n-are importanţă pentru unii ca noi.

— Da. Doresc să-ţi propun ceva. N-o să-ţi placă.

Ticălosul! Nu meritam să-mi spună asta de la început.

— Luminează-mă – am oftat.

S-a aplecat, a luat un băţ şi a scris ceva pe suprafaţa nisipului. Am privit căutând să înţeleg.

— Ce naiba e asta? Ce vrei să spui?

— Că te-ai întors. Şi că, în acest caz, trebuie să ne ajuţi. Eşti *făcut* să ne-ajuţi. Nu eşti deloc nepăsător, precum afirmi.

— Nu e încarnarea mea...

— Nu. Dar avem nevoie s-o trăieşti tu. Eşti pornit împotriva personajului. Spui că lumea se poate schimba, dar nu se poate face mai bună. Eu te-am dus în câteva locuri pentru ca să-ţi arăt că se poate – şi cum se face asta. Există câteva realităţi alternative în care personajul a murit înainte de-a se întoarce spre a-şi urma menirea. Aş prefera să nu-ţi arăt secolele şi mileniile care au urmat fără el...

— Şi ce să fac?

— Să-i preiei trupul într-o astfel de realitate alternativă şi să-i îmbunătăţeşti mesajul. Cu cât vor fi mai multe realităţi modificate în bine, cu atâta realităţile minoritare nesănătoase vor trebui să tacă.

— De ce eu?

— Pentru că te-ai arătat mai abil ca toţi cei pe care-i mai ştiu întorşi de pe frontul de expansiune. Pentru că găseşti soluţii bizare acolo unde nimeni nu găseşte soluţii şi, culmea, îţi mai şi ies! Când am aflat *cum* te-ai întors din locul în care te trimisesem, te-am invidiat, omule! Credeam iniţial că încercările mele de a te izola au eşuat pentru că ai găsit vreo scurtătură spre trecut. Ţi-am spus, existase cândva acolo o civilizaţie. Apoi... dar, la naiba, nu mai contează. Te-am ales pentru că eşti alesul. Tu precis vei găsi o cale de-a schimba un mănunchi întreg de realităţi paralele!

— Ah, deci asta vrei... un mănunchi întreg!

— Se numeşte eficienţă – a rânjit Arthur.

— Şi apoi? Va trebui să-mi asum întregul destin?

— Găseşte o cale. Îmbunătăţeşte mesajul şi fă ceva mai bun dacă te pricepi!

În mine un fel de ambiţie neaşteptată începea să-ncolţească. Da. De ce nu? Ideea este...

— Pot muri acolo.

— Nu. Sau, da, poţi muri *acolo*. Îţi pasă?

— Cumva, nu ştiu. Ce să zic? Oricum, am să plec puţin mai înainte de a se întâmpla.

— Ştii că nu poţi muri cu adevărat.

— Da, dar cuvântul „mort” tot îmi produce un mic frison. Bine. Foarte bine. Accept provocarea ta.

— O să ai câteva zile să-ţi poţi face un plan şi să-ţi reaminteşti ce ştii în privinţa... lui.

— Bine. La dracu’, o fac. Să-i...

„Dăm drumul” – am adăugat, dar deja aceste cuvinte le spuneam deşertului şi unui soare nemilos. M-am ridicat de jos cu limba uscată, însetat şi flămând. Capul îmi zvâcnea îngrozitor. Mi-am privit urmele paşilor. Venisem dinspre sud şi nu puteam spune prea multe despre ce făcusem acolo.

Capitolul 11

Am mers toată ziua. Setea şi foamea mi-au dispărut, nu era nici o problemă să rezolv asta; era însă teribil de cald, iar tălpile, în sandalele uzate, fierbeau. Mi-am adus aminte că existau oameni care puteau păşi peste foc fără să se ardă, dar nu cunoşteam metoda şi n-aveam chef să intru în transă şi s-o caut. Nisipul nu era totuşi chiar atât de fierbinte încât să mă trezesc cu arsuri. Am mers astfel câteva ore până când, în depărtare, am zărit ceva ce părea a fi albia unui râu. Când m-am apropiat am observat un grup destul de mare de oameni aflaţi pe malul apei, dar şi în apă.

"În zilele acelea, a venit Ioan Botezătorul şi propovăduia în pustia Iudeii" – mi-am amintit. Trebuia să ajung acolo, căci cuvântul lui Ioan era preţuit şi doar el îmi putea valida calitatea. Problema era cum voi face să-l conving. Am mers în lungul râului până când m-am apropiat suficient cât să văd bine ce se întâmpla. Într-adevăr, un flăcău zdravăn stătea îngenuncheat în râu în timp ce un individ înalt, cu plete, barbă şi mustaţă lua apă în mâini şi-i uda părul.

Asta nu pica rău pe o asemenea arşiţă.

Ceilalţi m-au zărit venind, dar nu mi-au dat atenţie. Bărbatul pletos purta o centură lată şi era îmbrăcat într-o tunică făcută din blana unui animal; se afla aşezat cu spatele la mine şi abia când am ajuns la câţiva metri de el a hotărât să se întoarcă. Terminase cu botezul flăcăului; acesta îşi mărturisise păcatele şi se căia pentru ele. Pletosul tocmai voia să treacă la următorul candidat când m-a zărit şi a strigat bucuros:

— Tu! Tu!

Mi-a făcut semn să m-apropii. Când am stat faţă-n faţă cu el a vorbit tare, să se facă auzit şi de ceilalţi:

— Oare nu v-am spus tuturor acestea? Eu, unul, vă botez cu apă spre pocăinţă, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine şi acesta vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc! Iată că a sosit vremea să se împlinească cele scrise în cărţile sfinte!

Ceilalţi s-au holbat când la mine când la Botezător mai întâi pe tăcute, apoi au început să murmure şi să-şi dea coate. Ioan m-a privit pătrunzător şi a continuat:

— Tu! Vii la mine spre a te boteza, când eu am trebuinţă de a fi botezat de tine?

— Fă ceea ce trebuie făcut – i-am răspuns.

— Vino, atunci! Căci nu trebuie să dezleg de păcate pe cel fără păcat în faţa Domnului Dumnezeu! Ci să se-mplinească scrisa, că ai primit botez din partea înainte-mergătorului tău!

Am intrat în râu iar Ioan nu m-a lăsat să îngenunchez. S-a aplecat şi a luat apă în mâini, apoi mi-a turnat-o în creştet. Când făcea asta, privirile noastre s-au întâlnit. Cu greu mi-am stăpânit un zâmbet: în spatele trăsăturilor Botezătorului l-am recunoscut pe Arthur.

— Nu ştiam că te ocupi şi de sufletele păcătoşilor – i-am şuşotit.

— Fac ce pot – a murmurat abia cât să-l pot auzi. Fac ce trebuie. Cineva important e nevoie să te recunoască, să-ţi facă aici intrarea. Altfel, cui i-ar păsa de tine?

— Haina ta de blană e aleasă greşit. E jaguar, iar jaguarii trăiesc doar în America de Sud.

— În această variantă istorică există şi aici...

A luat iar apă şi, pe când mi-o turna în cap, m-a întrebat tot în şoaptă:

— De când n-ai mai făcut un duş?

I-am simţit rânjetul în spatele amestecului dintre mustăţi şi barbă.

— Cam era timpul – am răspuns. Ar fi bună o umbrelă de soare...

A rotit ochii spre ceilalţi şi a strigat:

— Fii mântuit şi mântuieşte la rândul tău! Aleasă zi e aceasta şi binecuvântată de Domnul!

În acea clipă un porumbel a sosit din cerul incandescent şi m-am trezit cu el aşezat pe cap.

— Iată duhul lui Dumnezeu peste fiul său iubit! – a jubilat Botezătorul.

Oamenii, uimiţi, s-au înghesuit să mă vadă mai bine. Porumbelul, speriat probabil de mişcările lor, şi-a luat zborul şi s-a pierdut în înalt.

— Faceţi loc! - a strigat Ioan. Faceţi loc, iată mielul lui Dumnezeu!

Apoi s-a aplecat şi a luat a treia oară apă în pumni. A ridicat-o şi i-a dat drumul peste capul meu.

— Cred că porumbelul ţi-a lăsat în păr o mică amintire – a chicotit încet, să-l aud doar eu.

— Or să-ţi taie capul – am şoptit răutăcios.

— Nu-ţi face griji, mi s-a mai întâmplat – a dat el încet din umeri. Orice meserie are riscuri.

— Cum se termină ceremonia? Trebuie să-ţi sărut mâna?

— Nu, doar îndepărtează-te. Vin la tine când termin cu toţi.

L-am salutat plecând uşor capul şi m-am dus pe mal. Ceilalţi continuau să mă privească şi să-şi dea coate. Am păstrat o atitudine demnă,

aşa cum se cuvenea; curând, numărul celor care mă priveau ca pe un exemplar bun de expus la zoo s-a redus simţitor. Am rămas o vreme aşezat; cei ce plecau se grăbeau, probabil, să povestească în oraş ce văzuseră.

Dar unde era oraşul?

De-aici nu se vedea nimic. Ne aflam în apropiere de Nazareth, însă până la el aveai o groază de mers. La Ioan soseau atât oameni din toate oraşele Iudeii, cât şi din satele aflate în împrejurimi. Ţara era condusă de fiul lui Irod, Arhelau, căruia nu prea-i convenea popularitatea lui Ioan, după cum aveam să aflu curând.

Am rămas când stând, când plimbându-mă fără rost, până spre seară. La apusul soarelui, Ioan a încheiat ultimul botez şi s-a aşezat obosit lângă mine.

— Prietene, am pregătit tot în ceea ce te priveşte. Îţi promisesem câteva zile în care să te poţi pune la punct cu amănuntele. Situaţia politică din zonă nu e de invidiat. Arhelau mă urăşte pentru că am fost cam prea slobod la gură în privinţa căsătoriei lui cu femeia lui frate-su.

— În Biblie scrie că Irod e cel care a luat de nevastă femeia lui Filip – am remarcat.

— Întoarcerea ta din Egipt s-a petrecut, după cum bine vezi, după moartea lui Irod, o spun şi evangheliile. Nu contează asta, o să mai găseşti şi alte inadvertenţe. Această variantă a realităţii e, şi aşa, uşor diferită faţă de aceea pe care o ştii. Repet: nu contează.

A privit în zare, preocupat.

— Nu toate lucrurile sunt cum ar trebui. Nu poţi să prevezi toate consecinţele când *indefineşti realitatea*. Dar, din punctul meu de vedere, am făcut tot ce-am putut.

— De când eşti aici? – l-am întrebat.

— De vreo şase luni. E timpul minim în care mă puteam face remarcat şi apreciat. Şase luni în care i-am tot botezat şi i-am ameninţat că vei sosi. Acum vestea umblă din gură-n gură şi asta cred că va declanşa oarecum prematur o serie întreagă de evenimente.

— În ce sens?

— În sensul că va trebui să te grăbeşti să pleci de-aici. Du-te în Nazareth, o să-ţi arăt imediat o hartă. Lângă Marea Galileei vei da de un sat de pescari. Să-i cauţi pe...

— Petre şi Andrei. Ştiu.

— Vezi că-l cheamă Simon, nu Petre. Petre va fi porecla pe care trebuie să i-o dai tu. Am vorbit din vreme cu ei, te aşteaptă. Tot acolo-i vei găsi şi pe alţii gata să te urmeze. Porneşte mâine, la răsărit, înainte de a se aduna mulţimea.

— De ce atâta grabă?

— Pentru că...hm, lucrurile se precipită. Mai spre seară au venit doi farisei din oraş. Suntem prieteni, dar sunt şi ei supuşi ai regelui, ca tot muritorul de pe-aici. Au venit, totuşi, să mă prevină. Cineva îl va preveni pe Arhelau de venirea ta; a fost nehotărât în privinţa mea, temându-se de o răscoală, dar chestia asta îl va obliga să facă ceva. Probabil, mâine va trimite o trupă să ne aresteze. Doi dintr-o lovitură, înţelegi?

— Şi ce-o să faci?

— Nimic – a surâs Ioan (sau Arhur, dacă vreţi). Pe mine, oricum urmează să mă cazeze la beci. Dar tu trebuie să pleci cât mai repede, altfel va trebui să apelăm la puterile noastre speciale ca să scapi şi e cam devreme să facem asta. Deci, ia-o în jos pe Iordan, du-te la ai tăi. Du-te-n Nazaret. Ai să-i afli repede, sunt destul de cunoscuţi.

— O să-i recunosc?

— Fii sigur. Sunt avataruri ale părinţilor din istoria ta personală. Mai ai şi trei fraţi, şi vreo două surori, nu mai ştiu. Nu te-ncrede decât în cel mai mare, în Iacob. A trecut pe-aici şi l-am botezat, sprijină cauza noastră.

— L-am cunoscut vreodată?

— Nu, dar şi pe el îl vei recunoaşte uşor. E singurul dintre ei cu privirea inteligentă.

— Şi apoi?

— Apoi caută-i pe Simon şi Andrei. Şi lasă-te dus de val. Fii totuşi secretos, prudent în tot ce faci, altfel e posibil ca aventura ta să se încheie mai devreme decât e necesar. Iisus a fost el însuşi astfel. Cerea tăcere tuturor, nu făcea minuni în public, chiar dacă Biblia spune altceva. Ai citit evangheliile gnostice? Stai să ţi le aduc, până-n Galileea o să ai timp să le răsfoieşti.

— Să le distrug la sfârşit?

— Treaba ta. Sunt traduse-n engleză, iar limba asta se va naşte abia peste vreo mie de ani. Dar distruge-le, nu se ştie niciodată...

A dispărut de lângă mine câteva minute. Când a revenit, purta pe umăr o desagă din piele de capră.

— Desaga asta va fi a ta. Ai aici harta, memoreaz-o în două-trei zile şi distruge-o. Fă la fel şi cu evangheliile apocrife. Uite evanghelia lui Toma, cea a lui Iuda, a Mariei Magdalena şi alte câteva. La sfârşit arde-le, mi-am amintit că deşertul are prostul obicei de-a conserva orice petec de hârtie timp de sute sau mii de ani.

— Unde le-ai ţinut?

— Îngropate sub un bolovan. Foloseşte desaga ca pernă, noapte vom dormi sub cerul liber.

— De ce sub cerul liber?

— Pentru că nu există nicăieri un acoperiş.

— Trebuia să-ţi încropeşti ceva.

— Şi apoi să propovăduiesc indiferenţa faţă de orice bun lumesc? Cine mă mai credea?

— Un cort nu era cine ştie ce bun.

— Un cort înseamnă în ochii oamenilor de aici un adăpost, adică grija faţă de tine şi de ziua de mâine şi, pe deasupra, un lucru care te îngrădeşte. Oricum, clima e caldă, nu prea merită să stai în cort.

— Ştiam că în deşert e frig noaptea.

— Am câteva pături lăsate de prieteni pe care mi i-am făcut aici. Dar n-a fost niciodată foarte frig.

S-a dus şi mi-a adus două pături.

— Vrei ceva de mâncare? Am o pulpă de berbec.

— Doamne, nu. Spuneai că şi animalele...

— Că vor fi ca noi. Da. Dar berbecul ăsta nu a fost tăiat pentru mine. Venirea mea aici n-a ucis ceva în mod special.

— E periculos să se-ntâmple asta?

— Depinde.

— Am văzut un film. Unii se întorc în Jurasic, calcă pe un fluture şi istoria se schimbă.

— Greu de crezut. Sau foarte posibil. Depinde de *semnificaţie*. Ţi-am spus, cu cât mergem mai înapoi, cu atât trecutul se dovedeşte mai imprecis. Dar un fapt semnificativ poate genera redundanţe nedorite. Acum te las să dormi, trebuie să te scoli devreme.

M-am băgat între pături, l-am crezut pe cuvânt şi am închis ochii.

Dimineaţă m-am trezit, într-adevăr, devreme. M-am spălat puţin în Iordan; râul nu era poluat, avea o apă limpede şi rece care mi-a plăcut când am gustat-o. Pe mal mă aştepta Arthur.

— Deci, e cazul să pleci. Urmăreşte harta, citeşte evangheliile, îmbunătăţeşte mesajul. În maxim două zile ajungi în Nazareth, dacă te grăbeşti puţin. Nu-ţi face griji de mine.

— Eu am intrat în joc recomandat de tine – am zis. Pe tine cine te-a recomandat?

— Esenienii. Sunt oameni serioşi, m-au înţeles îndată. Când au văzut că încep să practic ceea ce le-am spus, m-au ajutat necondiţionat.

— De ce nu le ceri să te-ajute şi acum?

— N-ar folosi la nimic. Până la ei sunt multe zile de mers. Iar dacă fug, va însemna că misiunea mea a eşuat. Hai, şterge-o. Ai o groază de lucruri de făcut.

Am aprobat gânditor, l-am mai privit odată şi i-am întors spatele. Pe vârful unui deal am privit în urmă şi l-am zărit pe malul Iordanului. Mi-a făcut cu mâna. Undeva, în stânga, departe, am văzut o trupă de călăreţi care se apropiau repede. Am oftat, m-am întors şi am pornit grăbit mai departe.

Toată ziua mergeam urmărind harta. Am trecut prin două sate, dar n-am cerut nimănui nimic. Seara citeam evangheliile, fie ele canonice sau apocrife. În ciuda deosebirilor, cumva, toate semănau, deşi fiecare exprima un mod propriu de-a vedea lucrurile; cele canonice aveau dezavantajul că încercau să fie unitare în mod artificios. Evident, Iisus era un gnostic, nu un dogmatic. Spunea: „caută şi vei găsi, cercetează şi află, bate şi ţi se va deschide". Le cerea ucenicilor: „Nu scrieţi legi dincolo de cele ce v-au fost arătate, si nu daţi o lege asemenea unui legiuitor, caci veţi fi limitaţi de aceasta".

Presupun că ştia că va fi răstălmăcit.

Era împotriva postului, a tăierii împrejur şi a altor asemenea fleacuri. Încerca să-i facă pe apostoli să vadă. Şi nu prea reuşea. Pisicile obişnuite cu dungile orizontale refuzau să le vadă pe cele verticale. A dorit să nu se scrie nimic, pentru că ştia că orice carte despre un loc, oricât de minunat, devine o harta a locului, dar niciodată locul în sine. Le-a cerut apostolilor să *trăiască* învăţămintele lui. Ştia că în numele lui "se vor sădi, în chip ruşinos, arbori neroditori". Constatam, treptat, că acest Iisus îmi semăna. Avea idei asemănătoare cu ale mele. Îşi ştia ucenicii stupizi. În "Evanghelia după Iuda", aceşti ucenicii au venit la el să-i vorbească de o viziune: văzuseră o masă la care stăteau doisprezece inşi; în faţă, o mulţime de oi fuseseră aduse pentru sacrificiu, iar cei doisprezece le sacrificau pe rând pe toate în numele lui Iisus.

Acesta le-a spus: voi sunteţi cei doisprezece, "iar turma care e adusă pentru sacrificiu, cea pe care aţi putut-o vedea, este mulţimea de oameni pe care-i rătăciţi".

Incredibil. Ştia că învăţăturile lui nu vor rodi aşa cum doreşte, că nimeni nu-l va înţelege. Am luat Evanghelia după Toma şi am citit: „M-am ridicat în mijlocul oamenilor şi m-am arătat lor în came si oase, dar i-am găsit pe toţi beţi. N-am aflat printre ei pe nici unul însetat. Sufletul meu a suferit pentru fiii omului, pentru că ei sunt orbi în inimile lor si nu văd că goi au venit pe lume si tot goi vor trebui să plece. Dar cândva se vor trezi din ameţeală şi gândurile lor se vor schimba."

Era singur. Doar el şi Ioan Botezătorul. Toţi ceilalţi trăiau dormind, doar ei se ştiau veghetori. Incredibil. Am deschis iar Evanghelia după Toma şi am citit: „De la Adam până la Ioan Botezătorul, dintre toţi cei născuţi din femeie, nimeni nu-l întrece pe Ioan Botezătorul, pentru că ochii lui nu sunt

închişi. Dar Eu vă spun: acela dintre voi care va redeveni prunc, va cunoaşte Împărăţia Tatălui celui Viu si-l va întrece pe Ioan”.

Era, în totalitate, chiar situaţia mea. Eu şi Arthur eram singurii care ştiam ce se va întâmpla, ce *trebuia* să se întâmple. Am răsfoit Evanghelia după Matei şi am citit: “Şi strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt care o află”.

M-am gândit la Brâncuşi. Poartă strâmtă şi îngustă. Şi calea însăşi, Calea Eroilor, e la fel. Mi-am adus deodată aminte de cele spuse, odată, de Paşadia şi mi-am dat seama că avea dreptate: Calea Eroilor este un drum iniţiatic. E drumul unei vieţi şi are, într-adevăr, şapte elemente.

Pentru că omul are şapte chakre. Iar parcurgerea întregului aliniament de către un iniţiat conduce la trezirea lui Kundalini.

Primei chakre, Muladhara, îi corespunde Jiul. Este chakra energiei vieţii, a energiei primordiale. Energia captată are, pentru iniţiatul care o zăreşte, culoarea roşie.

A doua chakră e Swadhistana, asociată cu sexualitatea şi creativitatea. Îşi găseşte corespondent în Masa Tăcerii; e senzualitatea primară a copilului şi capacitatea acestuia de-a se juca şi de-a inventa. Clarvăzătorii o văd galbenă, poate pentru că ei sunt cei care îşi definesc prin această culoare copilăria.

A treia Chakră: Manipura. Aleea Scaunelor. Trezirea eului, a sentimentului că eşti. A personalităţii. I se asociază portocaliul.

Chakra a patra e verde şi reprezintă poarta iubirii. Anahata, Poarta Sărutului.

A cincea chakră e albastră, se numeşte Vishuddha şi e asociată cu capacitatea de a comunica. Oraşul. Al cincilea element.

Penultima chakră e Ajna, chakra credinţei şi iertării şi se mai numeşte „al treilea ochi” al iniţiatului. I se asociază culoarea violet iar Brâncuşi a reprezentat-o prin acea mică biserică de lemn integrată în aliniament.

Ultima e Sahasrara. E albă. Îl leagă pe om de Cosmos sau, dacă vreţi, de Dumnezeu. E Coloana fără Sfârşit. Dar de fapt, nu-l leagă pe om decât de acel misterios observator din mijlocul său şi cu care poate, sau nu, să ajungă să se confunde.

Totul se întreţese cu tot. Pretutindeni sincronicităţi, gesturi multiplicate în timp, în spaţiu şi în diferite realităţi.

Am simţit că intrasem într-un joc care mă depăşea.

„Nu – mi-am spus – nu mă poate depăşi nici un joc. Eu sunt cel care face jocurile pe-aici”. Brusc, am înţeles de ce mă alesese Arthur. Nu eram un actoraş de duzină. Arthur mă alesese pentru că pricepuse că nu mă

voi mulţumi să *joc* rolul lui Iisus. *Îl voi trăi*.

N-aveam cum să n-o fac. Asta înseamnă că nu trebuia să-mi cenzurez replicile ca să le fac să semene cu cele scrise. Puteam să-mi dau drumul şi să spun exact ce gândesc. Ceea ce conta, cum zicea (va zice...) Saint-Exupéry, era doar fervoarea. Şi, desigur, mesajul. Alţii îl vor repeta cu propriile lor cuvinte, de aceea forma cuvintelor mele nu va conta. Iisus n-a lăsat nimic scris.

Azi sunt deja foarte sigur că ştia de ce.

În zorii zilei a treia din clipa în care îl părăsisem pe Arthur am ajuns la marginea Mării Galileei. Satul de pescari nu era departe. Oamenii ieşiseră cu plasele şi se grăbeau să le ducă la bărci. Am întrebat pe unul dintre pescari de cei doi fraţi, Simon şi Andrei. Mi i-a arătat. M-am dus către ei şi m-am oprit la un pas în faţa lor. La început nu m-au luat în seamă, au dat să mă ocolească. Le-am spus:

— Ioan Botezătorul m-a trimis la voi. Eu sunt cel pe care îl aşteptaţi.

Au căscat gura şi m-au privit tâmp.

— Cum ne vei dovedi aceasta? – a reacţionat cu întârziere Simon.

— Voi merge cu voi – am zâmbit. Iar peştele pe care-l veţi prinde azi va fi de ajuns ca să îndestuleze tot satul.

Nu m-au crezut decât pe jumătate, dar m-au lăsat să mă urc cu ei în luntre. Curând au fost nevoiţi să se plece în faţa evidenţei: în doar o jumătate de oră, barca dădea să se scufunde de greutatea peştelui ridicat din năvod. Ne-am întors spre ţărm şi i-am lăsat pe fârtaţi să lopăteze cu atenţie, să nu ne răsturnăm. A trebuit să-i ajut să tragă barca pe mal, devenise îngrozitor de grea. Când am încheiat operaţiunea m-au măsurat lung, gâfâind, şi s-au pus pe chiuit. Ceilalţi pescari abia începuseră pescuitul. S-au mirat că ne întorsesem la mal; au crezut, văzând barca abia plutind, că luam apă prin vreo spărtură.

— Mulţi bani! – a exclamat Simon. Într-o lună n-am pescuit atât!

S-a întors către mine:

— Acum te credem. Doar tu poţi să fii Învăţătorul despre care ne-a vorbit Ioan! Nimeni altul n-ar putea face o astfel de minune!

— Duceţi peştele acasă familiilor voastre şi urmaţi-mă, – le-am zis – căci minunea aceasta nu e nimic pe lângă altele, care vor urma. Vă voi face pescari mult mai presus, căci veţi deveni pescari de oameni.

Se bucurau şi dansau ca nişte copii. N-aveau destule coşuri pentru peşte aşa că s-au grăbit să aducă un cărucior. Chiar şi în felul acesta, tot au făcut câteva drumuri până l-au cărat pe tot.

— Curând va veni un negustor. Vindem şi ne umplem de bani! – îi

tot dădea înainte Simon.

— Lasă-i pe ai tăi să vândă partea ta, căci nu de bani vom avea nevoie unde mergem – l-am prevenit.

Ceilalţi pescari se aflau încă în larg. Am ieşit din sat şi cei doi m-au urmat supuşi.

— Învăţătorule – mi-a zis Andrei – ar mai fi încă doi care te aşteaptă. Prieteni de-ai noştri, şi ei pescari.

— Cine sunt?

— Ioan şi Iacov ai lui Zevedeu. Dar sunt în larg, încă nu s-au întors.

— Simon – am zis – aşteaptă-i tu şi veniţi împreună după noi. Vom merge încet şi până seara ne veţi ajunge.

— Unde mergem, Învăţătorule?

— În Nazareth. Trebuie să-mi văd părinţii şi fraţii.

— Mergem! – a exclamat el cu voioşie. Dar de-aici nu faci decât patru ceasuri până-n Nazareth.

— Atunci ne întâlnim la intrarea în oraş.

S-a înclinat către mine şi s-a întors în fugă în sat. Am mers o vreme alături de Andrei. Îl urmăream cu coada ochiului; părea dezamăgit că tăceam, dar nu prea aveam, deocamdată, ce să-i spun. Într-un târziu am zărit undeva, în faţă, o ceată de călăreţi. Andrei m-a oprit şi m-a tras din drumul lor.

— Romanii – a zis. Fie ei blestemaţi!

Am urmărit cu interes mica trupă de soldaţi trecând prin faţa noastră. Andrei a scuipat în urma lor, apoi s-a întors către mine:

— Poţi să ne scapi de ei, Învăţătorule?

— Nu – am recunoscut. Dar pot să vă învăţ să fiţi liberi aşa cum niciunul nu-şi închipuie că poate fi. Căci „vă voi arăta ceea ce ochiul n-a văzut si urechea n-a auzit; ceea ce mâna n-a atins si ce nu s-a urcat încă în inima omului” – m-am trezit citând din Evanghelia după Toma.

— Ce-ar fi aceasta? – s-a mirat Andrei.

Am râs.

— Vă voi arăta Împărăţia Tatălui celui Viu.

— Am auzit – a zis Andrei – că toate se vor sfârşi odată şi va începe Împărăţia lui Dumnezeu. Dar cine ştie când va fi asta? Noi n-o vom apuca!

— „Împărăţia Tatălui a venit, dar voi n-o vedeţi”. Voi ridica, încet, vălul de pe ochii voştri, vă voi deschide ochii cei adevăraţi către lumina cea adevărată.

Am început să merg. Andrei se învârtea pe lângă mine nerăbdător.

— Şi unde e această împărăţie? Eu nu văd acum decât pustietate.

— „Dacă unii vă vor spune: Iată, Împărăţia este în cer, vă vor întrece păsările cerurilor. Dacă vă vor spune că e în mare, atunci peştii vă vor lua-o înainte. Dar Împărăţia este înăuntrul vostru si în afara voastră. Când vă veţi cunoaşte, atunci veţi fi cunoscuţi si veţi ştii că sunteţi fiii Tatălui cel Viu”.

Mie însumi mi se părea straniu cum se potriveau cuvintele Evangheliei lui Toma cu adevărurile *indefinirii realităţii*. “Sincronicităţi” – am gândit. Lucruri pline de semnificaţie cărora eu trebuie să le modific treptat sensurile”.

— Vom vorbi despre toate atunci când va sosi clipa – am mai spus. Cred că ne apropiem de oraş.

Cuvântul „oraş” nu prea avea legătură cu ceea ce vedeam: o îngrămădire de căsuţe cu pereţi de lut daţi uneori cu var, insalubre, înghesuite astfel încât să se sprijine pe cât posibil una pe alta; străduţe înguste, fără pic de pavaj, mici curţi interioare lipsite de vegetaţie şi mult gunoi aşternut strat cu strat de-a lungul lunilor, anilor sau zecilor de ani şi prin care cotrobăiau copii goi şi slinoşi ca să-şi caute câte ceva de joacă. Am pătruns pe uliţe fără să ne întrebe nimeni nimic. Nici eu nu doream să intru în vorbă cu băştinaşii, dar n-aveam de ales.

— Iosif...Iosif, dulgherul. Caut casa lui Iosif – am început să acostez trecătorii.

Cei mai mulţi au dat din umeri, grăbindu-se la treburile lor. Doi sau trei s-au făcut că nu mă văd de loc. Căldura începea să mă irite. Eram transpirat şi doream o bucăţică de umbră.

— Iosif, Iosif dulgherul – repetam.

M-am simţit luat de mână.

— Învăţătorule, ştiu eu casa lui Iosif.

Era Andrei. M-am întors mirat.

— De ce nu mi-ai spus?

— N-am ştiut pe cine cauţi. Ia-te după mine.

În câteva minute m-am trezit în faţa unei căsuţe ceva mai mari decât cele care o înconjurau; părea să aibă trei sau patru camere.

— Aici – a zis Andrei. Eu mă duc să-l aştept pe Simon, dacă-mi dai voie.

Fireşte! Uitasem de cei care trebuiau să ne-ajungă din urmă.

— Du-te, Andrei. Mă vei găsi aici.

Am intrat şi m-am izbit, cu un oftat de plăcere, de răcoarea dintre pereţii de lut.

— E cineva?

Din cealaltă cameră a apărut tata. Cu toate că Arthur mă prevenise,

am avut un şoc. Era exact tata, cel pe care-l lăsasem undeva, în realitatea mea din secolul XXI. A venit spre mine şi m-a îmbrăţişat:

— Emanuel! Am crezut că ai pierit pe drum!

Emanuel?

Apoi mi-am adus aminte: „Iată, Fecioara va avea în pântece şi va naşte Fiu şi vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuieşte: Cu noi este Dumnezeu”.

Apoi a răsărit pe uşă mama. A schiţat un gest de uimire amestecată cu bucurie. În spatele ei am zărit un băietan şi, lângă acesta, un bărbat care părea a avea aproape vârsta mea. Era Iacob.

— Pe unde-ai umblat, fiule? – m-a luat în primire tata. M-am temut că te-ai rătăcit în deşert.

— Am fost la Ioan Botezătorul, tată.

Mi-a aruncat o privire înnegurată.

— Tu, la Ioan? E şi bine şi rău...

Mama l-a luat de umeri:

— Nu te mai gândi la ce-au prezis magii. Şi către mine: Aşa-i că n-a fost nimic rău?

— Nu – am vrut s-o liniştesc. N-a fost nimic rău.

— Eşti tare ciudat, fiule – a îngăimat. Totdeauna ai fost ciudat. Dar acum simt în tine o putere străină...

— Taci, femeie – s-a întors spre ea tata. Mai bine aleargă şi pune masa.

— Nu sunt singur – l-am prevenit. Vor sosi în curând patru oameni care au ales să-mi fie ucenici.

— Ce-ai putea tu să-i înveţi? – a rostit, cumva batjocoritor, tata.

M-am aşezat în faţa lui.

— Ştii bine ce. Am umblat împreună în Egipt, apoi în ţara Aryanilor. Am muncit, iar unde n-am găsit ce munci, am cerşit. Am avut eu însumi învăţători şi n-am fost îndărătnic, leneş sau prost. Ştii bine ce trebuie să-i învăţ.

Tata privea în pământ când vorbeam.

— Bine, bine – a zis. Dar n-avem mâncare pentru atâtea guri.

— De-asta n-ai grijă. Mâncare am adus eu destulă.

— Unde?

— Aici – am râs şi i-am arătat mâna goală. Hai la bucătărie şi vei vedea.

A luat-o înainte iar mama ne-a urmat. Dintre fraţii şi surorile mele care băgaseră pe rând capul pe uşă, doar Iacob a părut interesat să vină cu noi. În bucătărie am luat două oale mari şi le-am potrivit câte-un capac de

lut. Apoi m-am gândit puţin ce doresc. Am intrat într-o fracţiune de secundă în acea stare alterată a conştiinţei care-mi permitea materializări, adică crearea unor legături sincronice între interiorul oalelor şi produsul pe care-l doream să le umple. Am ales pentru prima oală o supă din fructe de mare, iar pe cea de-a doua am îndesat-o cu varză călită şi cârnaţi. La ridicarea capacelor, mirosurile au năvălit în încăpere. Mama şi-a împreunat mâinile a extaz. Probabil îşi închipuia că de-acum eu voi fi cel care va găti zilnic. Tata a pufnit, nu părea convins. Cu greu l-am făcut să guste supa. Era preparată foarte bine, similară cu cea din restaurantul francez în care o descoperisem.

— Minune! – a îngânat Iacob şi m-a privit cu un nedisimulat respect.

— Cred că vă e foame – am zâmbit.

Afară se auzeau paşi şi voci în surdină. Sosiseră cei aşteptaţi. M-am uitat lung la mama şi i-am zis:

— Pune masa, nu auzi oaspeţii?

S-a rupt din starea imponderabilă în care se afla şi s-a repezit să pregătească cele necesare. În spatele casei o masă lungă de lemn, făcută de tata, ne ajungea la toţi.

Ucenicii mei s-au aşezat primii la masă, în calitate de musafiri; au urmat ai casei şi, la sfârşit, eu. Tata a binecuvântat mâncarea, iar mama a turnat în blidele de lut.

Când toată lumea s-a săturat, am luat-o pe mama deoparte.

— Unde vor dormi?

— Vrei să doarmă aici? – s-a speriat ea.

— Dă-ne o încăpere şi aşterne rogojini pe jos căci voi dormi cu ei.

— Păi...da, sigur. Avem camera dinspre curticică.

— Pregăteşte-o. Mâine plecăm.

— Nu poţi să pleci aşa – s-a împotrivit ea. Mâine vărul tău Ioram are nuntă, nu putem să nu mergem toţi. Rămâi şi tu.

— Am să văd ce pot să fac. Dacă ţine să vin şi eu, voi veni, dar îmi voi aduce şi oamenii.

— Poate n-o săi placă asta lui Ioram...

— Tu spune-i asta: Oare la seceriş se duce doar cu fierul secerii, sau ia cu el şi coada secerii? Oare are rost să merg eu acolo unde ucenicii mei nu sunt primiţi?

— El nu-i cunoaşte.

— Îi va cunoaşte şi-i va iubi. Du-te. E departe?

— La Cana.

Nu puteam să mă uit pe hartă.

— Dacă nu poţi să te duci, nu te duce. Mergem mâine toţi şi-l voi

îmbuna eu însumi pe Ioram cu un dar de nuntă.

Mama a dat din cap încrezătoare. După-amiază am ieşit cu ucenicii din oraş şi ne-am oprit la o răscruce, sub un pâlc de măslini. Îmi chinuiam mintea să găsesc metoda de-ai face să înţeleagă lucrurile pe care doream să le transmit, apoi mi-am amintit de hipnoză. Am început să le vorbesc ritmat, să fac gesturi largi, nu mi-a luat mult până le-am indus starea pe care o doream. Apoi i-am învăţat despre corpurile subtile ale omului, i-am făcut să vadă chakrele şi le-am arătat moduri de vindecare ale corpului. Le-am lăsat liberă o parte din voinţă ca să poată să se întrebe şi să mă întrebe.

— „Ceea ce este bun îţi stă în preajmă, ca esenţă a fiecărei naturi în scopul recreerii ei din propriile rădăcini. De aceea te îmbolnăveşti şi mori, pentru că eşti lipsit de ceea ce te poate vindeca” – m-am surprins citând din Evanghelia Mariei Magdalena.

I-am făcut să vadă câte ceva din toate astea gândindu-mă că a vindeca un bolnav e primul lucru pe care ar trebui să-l înveţe.

— „Întreaga Natură, întreaga Creaţie, toate creaturile există în interconexiune una faţă de alta şi toate vor fi resorbite din nou în propriile origini” – le-am explicat. Aşa cum într-un pom o ramură e legată de celelalte ramuri, tot astfel orice fiinţă e legată de celelalte fiinţe. Sunteţi pregătiţi să înţelegeţi toate acestea, căci dacă n-aţi fi fost pregătiţi nu m-aş afla acum printre voi.

Seara i-am dus acasă şi peste noapte am dormit liniştiţi. Dimineaţa următoare i-am lăsat să-şi facă rugăciunea, iar eu, în acest timp, am meditat puţin. Deci – mi-am zis – urmează episodul nunţii. În Biblie nu scrie de unde ştia mama că puteam face minuni; iată că acum am aflat de unde: i-am arătat chiar eu. Probabil că şi adevăratul Iisus făcuse pe-acasă o chestie asemănătoare.

M-am gândit ce dar de nuntă aş putea să-i fac lui Ioram. De obicei la nuntă se dădeau oi şi berbecuţi, covoare, oale smălţuite şi altele asemenea. Mama pregătise ca dar două pături din păr de cămilă. Am plecat către piaţa de la ieşirea dinspre apus a oraşului şi acolo am cumpărat un minunat şal înflorat pentru mireasă, de la un neguţător care aducea marfă dinspre Ţara Aryanilor (adică, mai pe înţeles, India). M-a costat mult, dar puteam materializa fără efort o monedă de aur.

Nu era vorba de materializare în sensul de a face un obiect din nimic. Universul nu permite să introduci ceva în el sau să scoţi din el ceva aşa, pur şi simplu. În realitate transformam prin sincronicitate o materie în alta. Deja procesul putea să se desfăşoare rapid, nu mai aveam nevoie de o stare alterată a conştiinţei pentru că trăiam tot timpul într-o astfel de stare. *Trezirea* ţi se pare firească după ce o obţii, ca şi puterile deosebite pe care ţi

le induce, dar pentru ceilalţi, pentru cei încă *adormiţi* în faţa cunoaşterii, păream un adevărat zeu.

M-am întors cu şalul şi i l-am arătat mamei. A mormăit că era un obiect prea scump, şi s-a arătat încântată de el dar şi invidioasă pe cea care urma să-l poarte. Ca s-o împac i-am promis că-i voi face rost şi ei de unul la fel cât de curând - şi peste două zile m-am ţinut de cuvânt. Deocamdată ne pregăteam să mergem la Cana; apucasem să consult harta şi aflasem că până acolo, pe jos, se putea ajunge cam într-o oră, cel mult două.

Ne-am dus aproape toţi cei ai casei, mai puţin sora mea cea mică. Ucenicii mei mă încadrau ca nişte bodyguarzi. Ştiam că lecţia de ieri trebuie repetată, altfel n-ajungea să se imprime în mintea lor aşa cum doream, dar în acea zi n-aveam timp de ei. Nunta pornise încă de dimineaţă, însă noi am ajuns abia la ceasurile prânzului. Deja nuntaşii dănţuiau de zor, iar unii sembătaseră. Pe mesele lungi întinse de-o parte şi de alta a curţii se rânduiseră tăvi, oale şi blide pline cu mâncare şi băutură. Am mers întâi la Ioram care s-a înveselit când ne-a văzut şi ne-a îmbrăţişat pe rând; i-am făcut cunoştinţă cu ucenicii mei, i-am arătat darurile şi a holbat ochii când a văzut şalul. Toată tevatura îl ameţise; căldura îi ajutase şi lui vinul să se suie puţin la cap. Ne-am aşezat la masă, am ridicat cănile şi le-am urat mirilor bogăţia Cezarului şi înţelepciunea lui Solomon.

Cheful a continuat şi după lăsarea întunericului, la lumina torţelor. Atunci mama, care începuse să se învârtă de colo până colo, a venit şi mi-a zis destul de tare, încât şi ucenicii mei au auzit:

— Nu mai au vin. Ai putea şi tu să-l ajuţi, e văru-tău!

Se referea la Ioram. Da, trebuia să-l ajut şi stătea scris că o făcusem, dar mama se amesteca unde nu-i fierbea oala şi părea hotărâtă să mă folosească, lucru pe care nu aveam de ce să-l permit. Aşa că am repezit-o:

— Astâmpără-te, femeie, nu-mi spune tu ce trebuie să fac!

— Dar nu te costă nimic – a insistat. Poţi face un mare bine şi vei fii binecuvântat!

— De ce te-amesteci? Dacă Ioram sau unchiul Eliachim doreau să-i ajut, mi-o spuneau singuri.

— Ei nu ştiu ce poţi! – a zis cu o mândrie care nu mi-a convenit. Mă gândeam că mâine îmi va cere să deschid un han şi să mă-mbogăţesc vânzând vin „materializat”. Sau, mai rău să-i „materializez” zilnic o pungă plină cu denari.

— Arată-le! Hai, fă-le un bine!– a continuat să mă enerveze.

Am privit-o mai atent şi am descoperit fără chef că băuse mult mai mult decât ar fi trebuit.

— Ştii ce? Trimite-l aici pe Ioram, vreau să vorbesc cu el.

— Bine, dar să le arăţi la toţi ce eşti în stare, să vadă toată lumea!

— Fă ce ţi-am zis şi taci din gură!

M-am dus lângă tata şi l-am tras de mânecă:

— Ai tu grijă de mama, e beată şi spune tâmpenii.

Tata venise să se distreze şi să se simtă liber; băuse şi el destul, dar era capul familiei şi trebuia să vegheze asupra tuturor. Probabil că m-a urât când i-am reamintit asta.

— Miriam! – a strigat-o. Miriam, vino-ncoace!

— Ţine-o lângă tine puţin – l-am rugat. Am nişte treabă. Pe urmă o băgăm în casă şi-o culcăm.

Apăruse şi Ioram.

— Vere, – mi-a zis – e adevărat ce mi-a spus mama ta?

— Nu mai aveţi vin? – i-am răspuns cu o altă întrebare.

— Nu prea – s-a strâmbat. Au venit mai mulţi decât calculasem. De altfel şi tu ai adus pe ăia patru...

— Da. Şi eu sunt de vină, recunosc. Te ajut, dar cu o condiţie: să nu vadă şi să nu ştie nimeni.

— Promit – a ridicat mâna a jurământ Ioram.

— Hai în spate să-ţi spun ce să faci – şi l-am tras după mine.

În curtea din spate a pus, la dorinţa mea, slugile să aducă trei dintre butoaiele goale şi să le umple cu apă. Unchiul Eliachim a apărut şi el, neştiind unde dispăruse mirele.

I-am făcut semn lui Ioram să-l ducă de-acolo. Apoi am alungat şi servitorii. Când Ioram s-a întors, avea la dispoziţie trei butoaie cu vin de Bordeaux. Aici poate că am greşit, era cam prea de calitate faţă de ceea ce se băuse până atunci. I-am dat să guste şi a făcut ochii cât cepele.

— Doamne, niciodată n-am băut aşa ceva! Poate doar regele să aibă un vin ca ăsta!

Eu, unul, mă îndoiam că se găsea undeva, în toată Iudeea, fie chiar şi pe masa regelui, un vin cu origine controlată, din strugure cules târziu.

Capitolul 12

Am ajuns acasă abia a doua zi spre seară. Ai mei nu scăpaseră încă de mahmureală şi nici ucenicii mei nu se înzdrăveniseră cu totul. I-am lăsat să se odihnească şi am ieşit să admir cerul înstelat. Mă întrebam dacă Iisus, adevăratul Iisus, se comportase aşa cum mă comportam eu. Poate că nu sau poate că da. Cine mai poate şti?

Fusese un adevărat iniţiat. Ştia, înţelegea aşa cum cei din jurul lui nu erau în stare. Nu era un om al vremii lui, desigur că îşi depăşise veacul. Apoi am revenit cu gândul la situaţia mea. Ca să schimb, cum spunea Arthur, un mănunchi întreg de realităţi, trebuia să urmăresc şi consecinţele gesturilor mele. Acestea puteau varia în funcţie de reacţiile celorlalţi. Variaţiile importante trebuiau verificate şi controlate. O să am destul de lucru şi va trebui să dispar din când în când ca să corectez abaterile supărătoare. De pildă, episodul acestei nunţi: eram sigur că Ioram nu va destăinui nimănui nimic o vreme, dar tot atât de sigur era că până la urmă o va face. Altfel povestea n-avea cum să ajungă să apară în evanghelii. Dar trebuia să mai verific un lucru: că n-o să apară în *toate* evangheliile. De pildă, nu se povesteşte nimic despre asta în Evanghelia după Matei. Era nevoie, deci, ca istoria nunţii de la Cana să nu ajungă decât la anumite urechi.

Târziu, m-am retras la culcare gândindu-mă la ce le voi spune a doua zi discipolilor mei. În zori s-au trezit şi şi-au făcut rugăciunile. I-am urmărit uşor amuzat. S-au mirat că nu mă rog cu ei, dar am dat din umeri:

— Nu mă rog alături de voi pentru că, deşi vi se pare că adresaţi rugăciunea Dumnezeului vostru, în realitate nu acestuia vă rugaţi.

M-au privit cu neîncredere.

— De ce spui asta, Rabi? – s-a mirat Andrei.

— Mâncaţi mai întâi; vă voi vorbi azi despre lucrurile din cer şi de pe pământ, dar pentru asta vom ieşi din oraş până la acel pâlc de măslini.

— Azi e zi sfântă, oare n-ar trebui să postim?

— Postul nu contează. Când veţi merge într-un loc şi vi se vor da de-ale gurii, mâncaţi ceea ce vi se pune în faţă, căci nu ceea ce intră în gura voastră vă poate murdări, ci doar ce iese din gura voastră vă poate murdări.

Am sfârşit citatul din Evanghelia după Toma şi i-am lăsat să mănânce. Apoi am plecat cu ei înafara oraşului şi ne-am oprit sub măslini. Oamenii ne-au văzut pe drum; unora, discipolii mei le povestiseră că-i

învăţam ceea ce ei considerau lucruri minunate şi înălţătoare, aşa că m-am trezit cu mai mulţi care doreau să ni se alăture. N-am spus nu, i-am lăsat să vină. Ne adunasem deja vreo douăzeci.

Sub măslin, am găsit o piatră mai înaltă şi m-am aşezat; ceilalţi m-au înconjurat cu ochii aţintiţi către mine. Hipnoza era o metodă bună pentru a le reţine atenţia; n-a durat mult şi toţi erau în transă ascultându-mă cuminţi.

— Eu n-am venit aici să vă aduc pacea, *dar nici nu vă voi da sabia* – am corectat eu binecunoscutul mesaj înţeles greşit atâta vreme. Fiţi îngăduitori, căci aşa şi alţii vor privi cu îngăduinţă către voi. Iubiţi-vă prietenii, iubiţi-vă vrăjmaşii deopotrivă, răspundeţi binelui cu bine şi răului cu bine. Ori faptă rea vă va pedepsi prin ea însăşi. Orice rău făcut se întoarce asupra aceluia care-l face. Căci toate lucrurile sunt legate între ele, toţi oamenii sunt un singur om, toate fiinţele sunt una singură.

Încercam să-i fac să vadă ceea ce văzusem şi înţelesesem eu însumi când m-am aflat pe frontul de expansiune al Universului.

— Voi n-aţi fost întotdeauna oameni, aşa că aplecaţi-vă cu milă către alte vieţuitoare şi nu le prigoniţi. Păsările cerului şi animalele pădurii vă pot fi prieteni de nădejde. În fiecare dintre voi trăieşte Tatăl vostru cel Viu, o fiinţă eternă, un miez de lumină care vă leagă unul de celălalt mai puternic decât v-ar putea dezbina orice lucru de pe pământ. Iubiţi-vă, pentru că semănaţi, aşa cum două picături de apă din ocean seamănă între ele, chiar dacă sunt, de fapt, picături diferite.

Le-am vorbit astfel, amestecând citatele din evanghelii cu părerile personale, ore întregi. Nici nu ştiusem că sunt atât de bun orator.

— Trăiţi deja în Împărăţia Tatălui, dar n-o vedeţi, pentru că e ascunsă de tot felul de obiecte şi făpturi. Daţi la o parte deosebirile dintre pietre şi veţi vedea Piatra; îndepărtaţi felurile în care vedeţi apa şi veţi vedea Apa. „Împărăţia Tatălui e înăuntrul vostru şi înafara voastră”. Nimic din voi nu e fără voi şi din nimic dinafară nu lipsiţi. Să nu credeţi că dacă vă aflaţi aici sunteţi aici, căci despre nimic nu poţi spune: iată, aici e locul acestui lucru. Voi sunteţi pretutindeni şi puteţi ajunge oriunde, dar încă nu ştiţi asta. „Când veţi face din doi unul, înăuntrul ca si înafara, cele de sus precum cele de jos, astfel încât să aduceţi bărbatul si femeia într-unul singur, ca bărbatul să nu mai fie bărbat si femeia să nu mai fie femeie; când veţi face un ochi în locul altui ochi, o mână în locul altei mâinii, un picior în locul altui picior si un chip în locul altui chip, atunci veţi intra în Împărăţie”. Căci atunci făptura voastră va fi aidoma copiilor de-o zi care privesc, respiră, simt, dar nu-şi fac griji şi nici nu pun întrebări prosteşti. Găsiţi-vă pe voi cei din voi, aceasta e calea către Împărăţia Tatălui; ea nu se

relevă decât aceluia care dă la o parte tot ceea ce-i înceţoşează vederea...

La sfârşit eram epuizat; se lăsa deja seara când i-am lăsat să-şi revină din transă, cu comanda finală de a nu uita nimic din ceea ce le-am spus. Doi dintre cei care m-au ascultat s-au prezentat şi mi-au cerut voie să mă urmeze. Se numeau unul Filip, iar celălalt Vartolomeu.

Am continuat să educ grupuri tot mai mari de-a lungul zilelor care au urmat. În cele din urmă am plecat din Nazareth şi mi-am stabilit tabăra la nord-est de oraş, pe un deal înalt, către Marea Galileei. Veneau în fiecare zi cu sutele. Într-una dintre dimineţi cineva m-a anunţat despre uciderea lui Ioan Botezătorul. Ucenicii s-au mirat văzându-mi lipsa de reacţie la aflarea veştii, dar eu ştiam mai multe decât ei. Am început prin a le spune şi lor:

— „De la Adam până la Ioan Botezătorul, dintre toţi cei născuţi din femeie, nimeni nu-l întrecea pe Ioan Botezătorul, pentru că ochii lui nu erau închişi. Dar eu vă spun: acela dintre voi care va redeveni prunc, va cunoaşte Împărăţia si-l va întrece pe Ioan". Cât despre voi, - m-am întors spre mulţimea de oameni ce-mi sorbea cuvintele – "vă voi culege unul dintr-o mie si doi din zece mii şi aceştia se vor ridica împreună". Mulţi sunteţi chemaţi aici, dar puţini vor fi cei aleşi.

Îi hipnotizam în masă şi-i făceam uneori să-nţeleagă ce le spuneam, dar de multe ori rămâneau tot nelămuriţi. Într-o zi a fost adus un orb, purtat de mână de către nevastă-sa. Aceasta mi-a spus:

— Rabi, nu te poate vedea dar te poate auzi foarte bine. Eu i-am zis că n-are rost să meargă atâta, n-a vrut să priceapă în ruptul capului…

— E bine că l-ai adus – i-am oprit sporovăiala. Un orb pe alt orb de-l duce de mână, cad amândoi în râpă; dar eu am să-i deschid bărbatului tău ochii pe dinafară şi doar de el depinde dacă va voi să-I deschidă şi pe cei lăuntrici.

L-am tras în spatele unor stânci şi l-am întrebat:

— Crezi oare că te-aş putea vindeca?

— Din toată inima – a răspuns bărbatul.

Mi-am cuplat sincronic ochii cu ochii lui. În clipa următoare m-a apucat spasmodic de haină:

— Văd! Văd, Rabi!

— Ştiu – am zis. Linişteşte-te şi nu mai spune nimănui că eu am făcut asta.

Am constatat că suntem spionaţi.

— Arată-te! – am strigat.

Cel prins în flagrant a ieşit dintre stânci.

— Ce doreşti, de ce spionezi?

— Rabi, iartă-mă! Vreau să învăţ cât mai multe de la tine.

— Cum te cheamă?

— Toma. Toma Didim. Vreau să fiu ucenicul tău, căci ţi-am văzut adineaori puterea.

— Şi oare dacă nu vedeai nimic şi-ţi spuneam doar că pot face asta, nu m-ai fi crezut?

A plecat capul.

— Nu ştiu – a murmurat.

— Ai făcut bine – i-am zis - chiar dacă ai făcut, totuşi, rău. Nu trebuie să crezi nimic până nu cercetezi. “Caută şi vei găsi. Bate şi ţi se va deschide”. Totuşi ai făcut rău, căci doream ca nimeni să nu afle că l-am vindecat pe acest om.

— Jur că nu voi spune! – a răspuns.

Presupuneam că se va ţine de cuvânt o foarte scurtă vreme. Şi Ioram îmi promisese că nu va spune nimănui despre chestia cu vinul de Bordeaux de la nuntă, iar acum ştia de povestea aia tot Nazareth-ul. Mama se simţea foarte mândră şi se fudulea cu mine peste tot.

M-am întors pe vârful colinei şi am început predica. În fundalul mulţimii adunate, am descoperit câţiva soldaţi romani de la castrul din apropiere. Uitasem de existenţa romanilor în Iudeea, nu-i prea zărisem pe aici. E drept că nici ei nu se arătau peste tot şi oricând. Dar în cazuri de revolte sau scandal soseau totdeauna rapid şi eficient să reinstaureze ordinea.

Acum nu era nici o revoltă, însă trebuia să-mi dau seama că va ajunge să-i intrige adunările noastre repetate. Fuseseră, probabil, trimişi să se asigure că nu complotam împotriva Imperiului. N-aveam deocamdată de ce să-mi fac griji, întrucât întrunirile noastre aveau altă temă decât statutul cuceritorilor. Înainte de-a-mi începe discursul i-am privit insistent. Ceilalţi îi izolaseră formând în jurul lor un spaţiu gol.

Am procedat la fel ca şi până acum: i-am hipnotizat şi am început să-i învăţ. A durat iarăşi câteva ore. La sfârşit mulţi au venit la mine să le rezolv probleme sau să pună întrebări. Cei mai mulţi doreau să ştie cum arată Împărăţia Tatălui sau când va veni aceasta. Le dădeam răspunsul cunoscut, dar înţelegeau cu dificultate. Simon Petre, care pricepuse câte ceva din imaginea roţii fiinţei şi a centrului său de lumină m-a întrebat dacă am trăit şi altădată sau dacă voi mai trăi şi dacă se poate trăi simultan în lumi diferite.

— Fără îndoială – am răspuns. “În casa tatălui meu sunt multe încăperi. Într-un eon am fost eliberat dintr-o Lume, şi dintr-o formă în alta, şi din încătuşarea uitării care e efemeră. Din acel moment, la voinţă, eu mă odihnesc o vreme, un anotimp, un eon, în linişte”.

Cred că n-a înţeles mare lucru, cel puţin nu atunci. Dar altcineva, mai târziu, când am repetat aceste cuvinte, a înţeles pe deplin. O să vă povestesc. Am avut, înainte de-a da drumul mulţimii, prilejul de-a vorbi cu soldaţii romani care au venit să mă cunoască înfruntând privirile duşmănoase şi mormăielile celor pe lângă care treceau. Mi-au zis că vor mai încerca să vină, când vor avea timp, să mă asculte.

Tot înainte de a se lăsa acea seară, un trimis m-a rugat să-l însoţesc în casa unui vameş. I-am transmis că voi veni, dar însoţit şi de discipoli. Mai târziu omul a revenit vestindu-mă că vameşul ne aşteaptă pe toţi.

Aşa l-am cunoscut. Îl chema Levi, dar mai târziu l-am rebotezat Matei. Ceilalţi ucenici mi-au cerut socoteală pentru această vizită, vameşii fiind consideraţi vânduţi romanilor şi necinstiţi.

— Tocmai de aceea vom merge – i-am prevenit. Un doctor nu intră în casa omului sănătos, ci în casa bolnavului.

Am petrecut cu vameşul o seară frumoasă. Am înţeles că, în ciuda condiţiei, era un om de spirit, cultivat, cinstit şi nu un hoţoman. M-a întrebat dacă-l pot lua ucenic, dar nu i-am răspuns imediat. A doua zi, însă, am trecut pe la vamă şi i-am spus:

— Urmează-mă.

Evident, Nazareth-ul bârfea. Nici mama n-a fost mulţumită, dar nu-mi păsa de nimic. S-a aflat curând de vindecarea orbului şi s-au ivit tot felul de handicapaţi. Făceam ce puteam să-i ajut, rugându-i să nu spună nimănui că eu i-am vindecat, dar înţelegeam că era greu să rezişti întrebărilor când plecai dimineaţa ciung de acasă şi te întorceai seara cu mâna crescută la loc. Unii dintre ucenici murmurau; făceam acestea şi sâmbăta, ceea ce, în ochii lor, era o blasfemie. Le-am spus:

— E vreunul care să aibă o oaie, oaia să-i cadă-ntr-o groapă sâmbătă şi să nu se ducă chiar atunci s-o scoată din groapă? Fireşte că se cuvine să dai ajutor în toate zilele săptămânii.

Nu posteam niciodată – alt motiv de nemulţumire. Niciodată nu binecuvântam hrana. Treceam peste toate rânduielile lor din mai multe motive. Mai întâi, pentru că nu le cunoşteam prea bine. Apoi, că nu-mi păsa de ele. Şi-n al treilea rând, voiam să-i dezvăţ de cutumele alea care mie mi se păreau stupide şi să le eliberez spiritele. Într-o zi le-am repetat un lucru pe care nu apucasem să-l discutăm cum trebuie:

— Nu vă rugaţi, nu postiţi, nu daţi de pomană. Toate astea sunt prostii. Vă rugaţi unui Dumnezeu fals.

S-au supărat, dar eu le-am mai spus:

— Voi îl credeţi pe Dumnezeu undeva, înafara voastră. Când veţi zări Împărăţia Tatălui, atunci îl veţi vedea pe Tatăl. Iar acela vi se va arăta

având chipul fiecăruia dintre voi.

N-au înţeles mare lucru, dar unul dintre ei a notat chestia asta ulterior. În fiecare zi adunam mulţimile şi întăream mesajul antiviolenţă. Asta nu convenea, oamenii erau duşmani declaraţi ai romanilor şi ar fi preferat să le organizez rezistenţa împotriva acestora. Eu însă ştiam că orice tentativă de răzvrătire nu s-ar putea sfârşi decât cu un eşec: Imperiul avea suficiente trupe să copleşească Iudeea şi s-o şteargă, eventual, de pe faţa pământului. Pe de altă parte, misiunea mea era să schimb istoria unei lumi, nu doar a unui popor. Până la urmă, nedorind să mă las atras – eu, sau vreunul dintre ucenici - în comploturi de orice natură, i-am adunat pe toţi în jurul meu şi am hotărât să plecăm trecând peste Marea Galileei spre ţinutul udat de Iordan. Ucenicii mei se înmulţiseră, căci mai alesesem din mulţime alţi doi: Iacov al lui Alfeu şi Levi Tadeu. Pe drum s-a mai aciuat în mica noastră trupă Simon Cananeul, dar a rămas mereu o figură destul de ştearsă. Ai mei au zis că vor veni şi ei mai târziu să mă vadă, dacă-i voi vesti pe unde umblu.

Când am ajuns la malul Mării Galileei, am constatat că se pregătea un lucru rar în acele locuri: o furtună. Ucenicii mei ţineau morţiş să ajungă în seara aceea la apele binecuvântate ale Iordanului; tocmiseră o corabie iar eu m-am supărat puţin pentru că făcuseră totul de capul lor. Nu mă grăbeam, aveam în faţă tot timpul din lume; la ce bun să ajung exact în acea seară la Iordan? Dar ei au insistat şi până la urmă le-am zis:

— Mergeţi cu corabia, căci eu voi veni după voi mai târziu.

Au protestat, dar n-aveau de ales, aşa că s-au îmbarcat pe corăbioară în timp ce deasupra lor tunetele şi fulgerele începuseră să brăzdeze bolta. Imediat ce s-au desprins de ponton vântul s-a înteţit. I-am urmărit cu privirea pe când corabia sălta de zor pe marea din ce în ce mai agitată. Nu era noapte, dar norii făceau să pară că s-a întunecat deja. Au pornit aproape de coastă, înaintând spre nord şi apoi spre nord-est. După două ceasuri ambarcaţiunea se afla deja în pericol. Vântul ridicase valuri mari care o clătinau ca pe o coajă de nucă. Deşi mă aflam la câţiva kilometri, mă luasem după ei urmărind linia ţărmului, deoarece presimţeam că vor avea în curând nevoie de ajutor. I-am ajuns din urmă aproape de locul vărsării Iordanului. Îi zăream pe marea agitată şi până la mine parveneau strigătele lor de ajutor şi frânturi de rugăciuni sau blesteme. Am oftat şi am pornit către ei călcând valurile. Când am ajuns aproape au început să urle şi să mă arate cu degetul. Dar m-am apropiat şi mai mult de ei şi le-am strigat:

— Nu recunoaşteţi Împărăţia Tatălui, dar cel puţin pe mine aţi putea să mă recunoaşteţi!

S-au grămădit toţi să mă vadă, iar Petre a strigat la rândul lui:

— Lasă-mă să vin lângă tine!

— Vino – i-am zis.

A păşit şovăielnic pe valuri şi l-am susţinut o vreme să nu se scufunde; dar când am observat că i se muiaseră genunchii, l-am lăsat să se descurce. Fireşte că s-a scufundat imediat. A ieşi repede la suprafaţă şi a-nceput să urle:

— Rabi! Rabi! Mă înec!

Într-o clipă am fost lângă el şi i-am întins mâna.

— Dacă ai fi crezut din tot sufletul că poţi s-o faci, ai fi reuşit. De ce te mai îndoieşti atunci când toată făptura ta e una cu lucrul dorit? Ucide gândurile care-ţi spun „nu pot”, pentru că ele nu sunt ale fiinţei tale adevărate!

I-am prins mâna şi l-am ajutat să urce pe corabie. Apoi am întins braţele peste mare şi, de la noi spre ţărm, valurile s-au potolit. Am acostat la vărsarea Iordanului şi i-am prevenit pe căpitanul corăbioarei şi pe singurul lui matelot să nu se încumete să se întoarcă înapoi în noaptea asta. De fapt, nici nu păreau să aibă de gând. Am găsit repede un adăpost într-o casă de pescari. Oamenii ne-au deschis uşa bucuroşi, cu atât mai mult cu cât auziseră de noi. Nevasta pescarului era bolnavă, avea dureri mari de spate. Fiind doar noi, gazdele şi micul echipaj al corăbiei, am dat curs rugăminţii lui de a o ajuta. Am constatat că femeia avea pietre la rinichi şi i le-am îndepărtat, luând-o cu mine într-o cameră învecinată; nu-mi plăcea să fac din asta un spectacol. Când am ieşit din cameră am dat nas în nas cu Toma, ne spionase de dincolo de uşă. L-am apucat de cot.

— Iar spionezi?

— Vreau să învăţ mai repede, Rabi.

— De ce nu mă întrebi?

— Pentru că nu-mi spui – a făcut el mâhnit.

— Ba da, ţi-am spus. Trebuie să cauţi în tine puterea asta, nu ţi-o pot da. Pot să-ţi arăt doar drumul către ea.

— Atunci, fă-o mai repede!

— Fii sigur, Toma, că voi face tot ce voi putea atâta timp cât vom fi împreună.

— Vei pleca dintre noi? – s-a mirat Toma.

— “Cel ce a cunoscut lumea a găsit un cadavru; pentru cel ce a găsit un cadavrul, lumea nu mai este vrednică de el” – i-am dat eu un subiect de meditaţie citând din evanghelia pe care el însuşi o va scrie cândva..

Totuşi, trecând mai departe, m-am gândit la spusele lui Toma. Da,

va trebui să plec din când în când dintre ei pentru a verifica, în realităţile alternative create, consecinţele faptelor mele. N-o să le placă asta.

— Rabi, cum să-ţi mulţumesc? – m-a întrebat mai târziu gazda noastră. Nevastă-mea se simte vindecată şi doreşte să-ţi spele picioarele după obicei.

— Nu e bine – i-am zis. Nu trebuie să se obosească în seara asta.

— Atunci las-o pe fiica noastră s-o facă – a insistat. Te priveşte pe furiş din bucătărie şi se ruşinează să se arate.

— De ce s-ar ruşina? – m-am mirat. Oare nu e un om ca toţi oamenii?

Pescarul a plecat capul şi n-a răspuns.

— Ei? – l-am îmboldit. Va trebui să-mi dai o explicaţie, dacă tot mi-ai spus despre fiica ta.

— E greu – a început, şovăitor, pescarul. Vezi, noi am venit aici de puţină vreme. Suntem din Magdala, de pe ţărmul lacului Ghenizaret…

— Să fie un păcat lucrul acesta?

— Nu, dar vezi... e tare frumoasă această fiică a noastră. A fost curtată îndelung cât am trăit în Magdala, dar ea a stat tot cu nasul pe sus. N-a răspuns niciunuia dintre cei care căutau să-i câştige inima. Aşa că au început să se spună despre ea vorbe urâte. Ştii cum sunt unii: dacă nu pot atinge ce doresc ajung să batjocorească lucrul acela şi să încerce să-l facă de nimic şi în ochii altora...

— Fiica ta să nu se teamă; cine judecă, să ştie că va fi judecat, iar pe cel care nu judecă, judecata lumii nu-l va atinge.

— Tu eşti bun, Rabi, dar fata mea tot s-a temut că ucenicii tăi vor cârti împotriva ei când vor afla vorbele spuse de gura lumii.

— Mă pun chezaş pentru ucenicii mei şi îţi promit că toţi se vor purta fără cusur.

— Miriam! – s-a întors pescarul către uşa bucătăriei. Ştiu că ai auzit tot ce-am vorbit.

Uşa s-a întredeschis şi a apărut o fată foarte tânără, purtând în mână un lighean de fier plin cu apă. Ţinea părul în aşa fel încât să nu i se vadă prea bine faţa. A pus ligheanul înaintea mea şi s-a aplecat asupra lui. Pescarul mi-a adus repede un scaun. M-am aşezat şi am urmărit-o în timp ce oficia ritualul. În clipa în care a terminat, a ridicat către mine privirea. Parcă m-a străbătut un curent electric.

— Mariana?

De când nu mai şoptisem acest nume? Mi se părea că trecuse o eternitate. Sau multe, deja foarte multe eternităţi. Fata s-a ridicat graţioasă şi s-a uitat la mine oarecum mirată.

— Sunt Miriam. Miriam din Magdala.

Îi citeam candoarea şi nevinovăţia în toată fiinţa. Era Mariana, cea pe care o cunoscusem cândva, în alte vremi ale căror zori, totuşi, încă nu se iviseră. Şi în acelaşi timp, nu era ea. Am rămas o vreme fără grai doar privind-o, sorbindu-i strălucirea. Inima îmi zvâcnea animată parcă de o nouă viaţă. Până la urmă, uşor stânjenită, fata s-a retras. Afară, furtuna scăzuse în intensitate. Vântul mai răbufnea uneori, dar ploaia se oprise. Am ieşit puţin, încercând să mă liniştesc. Ce-ar trebui să fac? – m-am întrebat. Să-i recit versuri din Cântarea Cântărilor? Aş avea oare dreptul să-i cer să mă urmeze? Să mă căsătoresc cu ea?

Eram îngrozitor de tulburat. Târziu, ceilalţi au reuşit să adoarmă. Gazda, având experienţa vieţii, înţelesese ceva. A venit lângă mine în colţul în care mă aşezasem.

— Îţi place, Rabi? – mi-a şoptit. Am văzut cum te-ai uitat la ea. Frumoasă, ca sălaşurile lui Chedar, ca şi corturile lui Solomon…

— E frumoasă, pescarule. Dar ce-ar fi de făcut? Cândva am iubit o fată care-i semăna. Sau poate am iubit-o chiar pe ea, într-o altă viaţă.

— Înseamnă că erai bogat, Rabi. Dragostea e adevărata bogăţie a omului. Dar tu iubeşti şi acum. Te văd. Iubeşti tot ce atingi. Îi vindeci pe toţi şi nimeni nu poate vindeca altceva decât ce iubeşte.

Am oftat.

— Eşti un om înţelept, pescarule. Cum te cheamă?

— Isaac.

— Ei bine, Isaac, află că nu voi cere nimic nimănui, nici ţie şi nici fiicei tale.

— Ştiu, Rabi şi nu mă tem de asta

— Dar de ce anume te-ai putea teme?

— Teamă mi-e să nu îndepărtezi de tine ceea ce ţi se dăruieşte.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Dar m-am uitat la voi şi am văzut că aveaţi în priviri una şi aceeaşi flacără.

Zicând acestea s-a ridicat şi s-a îndepărtat lăsându-mă frământat de îndoieli şi speranţe.

A doua zi ni s-a spus că vestea despre apariţia noastră aici fusese deja răspândită şi că mulţi ne aşteptau pe un deal mai înalt din vecinătate. I-am luat pe ucenici şi m-am îndreptat într-acolo. Pescarul a ţinut să ne însoţească.

— Vine şi Miriam – mi-a şoptit trecând pe lângă mine.

Am respirat adânc încercând să-mi stăpânesc bătăile inimii. Pe la jumătatea drumului ne-au întâmpinat doi inşi care m-au rugat să fac câţiva

paşi împreună cu ei.

— Unde mergem? – i-am întrebat.

— Aproape, a spus unul dintre ei – şi n-o să dureze decât foarte puţin.

Drumul ocolea o movilă de pietre. În spatele ei cineva părea că mă aşteaptă.

— Fratele nostru vrea să te roage să-l primeşti ucenic.

— De ce nu vine el la mine? – m-am mirat.

— Ne-a zis că vei înţelege când vă veţi întâlni.

Ciudat. Şi ciudat momentul ales. M-am gândit la misiunea mea. Am făcut vreo greşeală?

Apoi mi-am adus aminte că mai lipsea un apostol.

— Mai mergi câţiva paşi, Rabi, te aşteaptă acolo.

Cei doi s-au oprit. Tot mai intrigat, i-am părăsit şi mi-am continuat drumul. Un om îmbrăcat într-o cămaşă lungă, albă, stătea aşezat pe o piatră. Când ne-am aflat la doar un metru unul de altul s-a ridicat şi i-am văzut chipul. Am rămas o clipă cu gura căscată, dar imediat am zâmbit.

— Nu sunt cam multe două roluri într-o singură piesă?

Celălalt a zâmbit la rândul lui.

— Din cei trei ani pe care-i ai de colindat prin Iudeea, abia au trecut trei luni. M-am gândit că te vei bucura să mă ai lângă tine.

— Cum a fost decapitarea?

— Plictisitoare. Ţi-am spus, nu era prima dată, aşa că n-a fost nicio noutate. Am ieşit din corp cu o clipă mai înainte. În rest, mizerie, sânge...

— Îmi închipui – am clătinat cu condescendenţă din cap. Şi acum?

— Ştii de ce sunt aici.

— Da, va trebui să mă vinzi. Ai mai făcut-o în alte realităţi?

— Încă nu. Dar presupun că va fi o plăcere.

— Totuşi, de ce n-ai aranjat s-o facă altul?

— Pentru că în Evanghelia după Iuda scrie că e mult mai bine s-o facă un prieten. Da, ştiu, glumesc. Dar uită-te în jurul tău: vezi pe altcineva? Băieţii îţi sunt cu totul devotaţi. La final toţi mă vor blestema, pentru că nu vor înţelege. Vor crede chiar că am mustrări de conştiinţă care mă vor duce la ştreang. Eu voi fi cel alungat, nu tu; ţine seama de asta. Tu o să revii printre ei după trei zile şi o să-i arăţi incredulului Toma rănile făcute de cuie. Iar eu îmi voi primi, de-a lungul întregii istorii care va veni, porţia binemeritată de blesteme şi invective.

— Tu alegi – am râs de-a binelea.

— Nu pot. Mesajul e foarte puternic; o schimbare radicală ar strica totul.

— Depinde, prietene. Îmi evaluez şi variantele de viitor pe care le presupune prezenţa mea aici. Tu m-ai rugat s-o fac, ţii minte? Vrei să îmbunătăţesc un mănunchi întreg de realităţi. Şi dacă fac aşa încât biserica viitorului să fie una gnostică?

— Crezi că vei reuşi?

— Pot să încerc. O lume raţională şi nu una pasională, aşa cum o ştim şi eu şi tu.

— Iar eu pot să-ţi spun de ce nu vei reuşi: în om, sentimentul rămâne mereu mai puternic ca raţiunea. Nu e bine, dar n-ai de ales. Sentimentele nu se nasc în cortex, ci în creierul primitiv de sub el. Le au şi animalele. Deocamdată, spoiala raţiunii nu triumfă decât în cei mai buni. A, că tot vorbim de sentimente: ai văzut-o?

Am ştiut imediat la cine se referă.

— Şi aici e tot nepoata ta?

— Nu. Dar presupun că o mai iubeşti.

— Îmi oferi un premiu de consolare?

— Nu, prietene. Continui să te învăţ să zbori.

— De la acest nivel presupun că mă descurc şi singur.

Arthur – sau Iuda, cum vreţi să-i spun – m-a prins de braţ.

— Ia-o de nevastă. Fii fericit.

— Ştiind că peste mai puţin de trei ani îmi va veghea mormântul?

— Ştii bine că nu vei muri. Ia-o cu tine şi dispăreţi într-o altă realitate. Învaţ-o tot ce ştii.

— Crezi că e încarnarea ei majoră? Atunci, ce-a fost Mariana din istoria mea personală?

Arthur a clătinat din cap.

— Zău, mă dezamăgeşti.

— Înţeleg – am zis. O momeală.

— Să nu exagerăm. Istoria pe care o cunoşti nu e decât o variantă printre variante. M-am gândit că aşa e mai bine.

— Ai ştiut totul de la început?

— Sigur că nu. Eu eram dator să-ţi arăt calea, dar tu erai acela care mergea pe ea. Tu te *trezeai*. Am fost profesorul tău de zbor, însă aripile îţi aparţin, prietene.

— Şi acum?

— Ţi-am spus: fii deştept, ia-o de nevastă. Fata s-a îndrăgostit de tine din prima clipă. Sunteţi, cum să-ţi explic, un fel de suflete pereche. Oricum, fără ea, misiunea ta va fi mult mai grea.

— De ce?

— Pentru că un rabin neînsurat n-are ce să caute în Templul lui

Solomon. Nu te va asculta nimeni, te vor da afară.

— Şi dacă, totuşi, nu vreau să mă însor? Uite, nu vreau să-ţi fac pe plac. E vreo problemă?

— Nu. Eu ţi-am dat un sfat. Poţi învârti şi altfel lucrurile. De fapt, asta-i marea ta calitate: ştii să improvizezi. Şi să ştii că-mi place mesajul tău pacifist. E făcut mai pe înţelesul oamenilor acestei vremi. E mai puţin derutant ca mesajul original.

— Mă bucur că-ţi place. Şi acum?

— Acum te las să-ţi pui în ordine gândurile, simt că ai nevoie. Merg la ucenicii tăi. Ce să le spun? Mă primeşti sau nu mă primeşti?

Am oftat.

— Te primesc. Vei fi iubitul meu ucenic trădător.

— Mulţumesc, Rabi, mă voi achita cu cinste de misiunea asta - a rostit Arthur în doi peri prefăcându-se că-şi ridică de pe cap o pălărie imaginară.

Mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat. Am privit după el până a dispărut. „De fapt – m-am gândit – ce mai vrea acum? Îmi voi face treaba, promit să fiu conştiincios. Şi pe urmă? O să-mi ceară altceva, altă misiune? Sau aşteaptă un lucru anume din partea mea?”

„De fapt, asta-i marea ta calitate: ştii să improvizezi” – mi-am amintit. Cine ştie? Poate, într-adevăr, e rândul meu.

Mă bucuram că o reîntâlnisem pe Mariana, oricum ar fi chemând-o acum. Arthur avea dreptate: ar trebui să mă-nsor. Oare asta aşteaptă? Să mă însor şi să mă astâmpăr?

...Şi dacă a început să se teamă de mine?

Nu, asta nu. Cred că e doar curios. Presupun că uneori mă urmăreşte ca pe un mic animăluţ de laborator. Da, mi-a spus că vine dintr-o realitate paralelă şi că, din punct de vedere temporal, ne despart vreo sută de ani. Dar cine ştie cine e el de fapt? Poate că ne despart milioane de ani. De unde ştiu că interesele lui sunt aceleaşi cu ale mele? Of, mi-e dor de băieţi. De Pirgu şi de Paşa. Cu ei aş fi putut discuta liber toate aspectele problemei.

Paşa. Şi discuţiile lui despre artă şi ezoterism. Din când în când avea câte-o revelaţie pe care se grăbea să vină să mi-o povestească. Aşa cum a fost aceea cu Brâncuşi. Calea Eroilor. Hm! Ca Făt Frumos. Un erou al basmului. Iar Pirgu spunea că basmele... da, sunt mesaje ezoterice...

La ce naiba mă gândesc, care-i legătura?

Făt Frumos se dă de trei ori peste cap şi se transformă în ce doreşte. De trei ori peste cap. Ciudat. De ce de trei ori peste cap? Ce mesaj ezoteric se ascunde aici? Apoi, Calea Eroilor. Un drum perpendicular pe râul Jiu, un drum iniţiatic. Apoi Coloana Infinitului, perpendiculară şi ea pe...

Doamne! Acolo e construit un spaţiu! Sunt trei dimensiuni: Jiul, Calea şi Coloana, adică lungime, lăţime şi înălţime! Toate definesc un spaţiu sacru, cu propria sa treime de dimensiuni.

Iar Făt Frumos se dă de *trei* ori peste cap...

Spaţiul nu are doar trei dimensiuni. Fizica modernă pretinde că sunt unsprezece sau douăsprezece. Trei sunt extinse, iar celelalte sunt, cumva, înfăşurate în sinea lor. De fapt, sunt dimensiuni *ezoterice*...

A te da de trei ori peste cap înseamnă, de fapt, a trece din dimensiunile fireşti în trei dintre dimensiunile ascunse. Apoi revii aici în forma dorită. Arthur spunea că nu se poate ieşi din Univers – şi înţelegea prin Univers această uriaşă hologramă în care ne mişcăm. Şi greşea.

Ei bine, Arthur, eu cred că mai e ceva. Câteva lucruri pe care nu le ştii. Nu-mi rămâne decât să încerc, dar ştiu de pe-acum că am dreptate. Iar când te vei împiedica de-o buturugă, când vei ridica o piatră sau vei zări o pasăre nici măcar nu vei bănui că eu sunt acolo, că sunt acea buturugă sau acea piatră sau acea pasăre. Şi poate la fel ca pescăruşul Jonathan cu care m-ai ademenit, o să ne revedem cândva pe ţărmul ciudat al unui ocean ciudat de pe o planetă ciudată şi va veni rândul meu să-ţi dau câteva lecţii de zbor. Aşa cum tu, azi, nici nu bănuieşti că se poate zbura!

„Mă aflu pe-o insulă – mi-am zis. Şi iată, această insulă a mea a crescut şi se numeşte Univers”.

M-am ridicat de pe piatra pe care mă aşezasem şi am privit-o cu interes. Cine ştie cine este acela care a ales să fie această piatră! M-am gândit iarăşi la rolul meu şi mi-am adus aminte de un citat din Evanghelia lui Toma: „Totul a ieşit din Mine si totul la Mine s-a întors. Despicaţi lemnul: mă veţi găsi acolo; ridicaţi piatra: mă veţi găsi”…

Oare *ştiuse*?

Atunci l-am zărit, după un colţ de stâncă, pe Toma. Mă spiona, ca de obicei. I-am făcut un semn şi el s-a apropiat spăşit.

— Învăţătorule, eu...

— Sssst! – l-am oprit. Ai auzit tot, nu-i aşa?

A încuviinţat.

— De ce-l primeşti lângă tine dacă ştii de pe-acum că-ţi va face rău?

— Pentru că aşa trebuie – am răspuns. Pentru că nu-mi va face nici un rău. Ştiu că e greu de înţeles, dar poate că la sfârşit vei pricepe.

— Şi când va fi sfârşitul?

— „Ai aflat începutul ca să te poţi deja îngriji de sfârşit”? - am extras din memorie un alt citat. Cândva, Toma îşi va aduce aminte de el şi-l va nota.

Am dat să pornesc către ceilalţi, dar ucenicul mi-a pus o mână pe umăr.

— Rabi... Ai să ne părăseşti, nu-i aşa?

M-am întors. Am rotit privirea de-a lungul liniei întortocheate a zării şi am clătinat din cap:

— Toma, eu...

Apoi am respirat adânc. I-am zâmbit cu căldură:

— Nu vă voi părăsi.

— Nu? – a făcut el, neîncrezător.

— Nu, prietene – l-am asigurat.

Şi cineva la urechea mea, a părut să rostească împreună cu mine:

— *Voi rămâne cu voi până la sfârşitul veacurilor*...